

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 6
9 de febrer de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessions núm. 4 i 5

SUMARI

Sessió núm. 4

Pregunta

al Govern sobre l'anunci del tancament de la planta de Yamaha de Palau-solità
i Plegamans (Vallès Occidental) (tram. 310-00001/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la promoció i la defensa del català en l'Administració de justícia (tram. 310-00008/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el tancament de Yamaha (tram. 310-00002/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les decisions preses en matèria d'educació (tram. 310-00004/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre els canvis en matèria
de limitació de velocitat als accessos viaris a Barcelona (tram. 310-00010/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre els esdeveniments
que s'han produït a Salt (Gironès) (tram. 310-00005/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el criteri complementari per a resoldre situacions d'empat en el procés
de matriculació en els centres sostinguts amb fons públics (tram. 310-00006/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la derogació del Codi d'ètica de la Policia de Catalunya (tram. 310-00007/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les prioritats en matèria de política social (tram. 310-00003/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reunió amb el president del Govern espanyol
i el plantejament del concert econòmic (tram. 317-00006/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a afrontar la possible pèrdua de poder
financer arran de la reforma de les caixes d'estalvi (tram. 317-00002/09) p. 14

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la responsabilitat, el rigor
i la sensibilitat social en les actuacions del Govern (tram. 317-00003/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la previsió d'endeutament en el marc pressupostari de l'any 2011
i del Pla de reequilibri econòmic i financer de la Generalitat (tram. 317-00001/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els motius pels quals encara no s'ha nomenat el titular de la Secretaria
de Seguretat i sobre la coherència de l'acció del Govern (tram. 317-00007/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00005/09) p. 19

Sessió núm. 5**Procediment**

per a elegir els senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00001/09) p. 21

Sessió núm. 4 (continuació)**Comunicació**

al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent (art. 65.2 del Reglament) p. 22

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 22

Projecte de llei

d'autoritzacions financeres i normes pressupostàries i tributàries durant
el període de pròrroga pressupostària (tram. 200-00001/09) p. 22

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a les mobilitzacions populars a favor
de la democràcia a Tunísia, Egipte, Algèria, Jordània i el Iemen (tram. 401-00001/09) p. 33

Interpel·lació

al Govern sobre l'impost de successions i donacions (tram. 300-00002/09) p. 34

Interpel·lació

al Govern sobre política fiscal (tram. 300-00010/09) p. 38

Interpel·lació

al Govern sobre la situació financera de la Generalitat (tram. 300-00013/09) p. 42

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a sortir de la crisi econòmica
i la creació d'ocupació (tram. 300-00014/09) p. 46

Interpel·lació

al Govern sobre el diàleg social (tram. 300-00011/09) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre la consideració del sector agroalimentari com a sector
econòmic estratègic (tram. 300-00012/09) p. 56

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment
del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat
en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de
documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976
(general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat Fernando Domínguez García i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent (art. 65.2 del Reglament).
3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
4. Projecte de llei d'autoritzacions financeres i normes pressupostàries i tributàries durant el període de pròrroga pressupostària (tram. 200-00001/09). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 16).
5. Interpel·lació al Govern sobre l'impost de successions i donacions (tram. 300-00002/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre política fiscal (tram. 300-00010/09). Laia Ortiz Castellví, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la situació financera de la Generalitat (tram. 300-00013/09). Albert Rivera Díaz, del Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a sortir de la crisi econòmica i la creació d'ocupació (tram. 300-00014/09). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre el diàleg social (tram. 300-00011/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la consideració del sector agroalimentari com a sector econòmic estratègic (tram. 300-00012/09). Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

La presidenta

Comença la sessió.

Senyores diputades, senyors diputats, la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier del mateix Ple. D'acord amb l'article 143 del Reglament, se substanciarà aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió ordinària.

Em plau comunicar-vos que per a aquesta sessió plenària la diputada Laura Vilagrà ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en la portaveu del seu grup, Esquerra Republicana, honorable senyora Anna Simó. Igualment els comunico que per a aquesta sessió plenària la diputada Maria Senserrich ha delegat el seu vot,

per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, Convergència i Unió, il·lustríssim senyor Jordi Turull.

Pregunta

al Govern sobre l'anunci del tancament de la planta de Yamaha de Palau-solità i Plegamans (Vallès Occidental) (tram. 310-00001/09)

El primer punt de l'ordre del dia és: preguntes amb resposta oral. Vull recordar a les senyores diputades, als senyors diputats i als membres del Govern que cada pregunta té un temps de cinc minuts, dos i mig per al que pregunta i dos i mig per al que respon.

La primera pregunta de l'ordre del dia és la pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre l'anunci del tancament de la planta de Yamaha de Palau-solità i Plegamans. La formula l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyors diputats... Senyor conseller, avui ens acompanyen, a fora del Parlament i també alguns aquí a la tribuna, treballadors de la planta de Yamaha de Palau-solità i Plegamans. Ens va sorprendre el 26 de gener l'anunci del tancament d'una empresa que havia funcionat bé durant molts anys, que presenta comptes auditats fins a 2009 positius. El 26 de gener ens va sorprendre aquest tancament, però ens van sorprendre igualment, senyor conseller, les seves declaracions aquell mateix dia, sis hores després de fer-ne públic el coneixement, en què donava per bo el tancament, donava per bo que 450 persones perdessin el seu lloc de treball, donava per bo que 100 possiblement anessin a França i que potser els proveïdors de França durant dos anys seguien comprant..., Yamaha seguiria comprant a proveïdors catalans.

Com pot, senyor conseller, sense que sigui presentat un ERO, fer aquestes declaracions públiques? Com pot, senyor conseller, donar per bo un tancament quan l'Estatut dels treballadors estableix que l'ERO primer s'ha de comunicar al comitè d'empresa, el comitè d'empresa no sabia res i no s'havia comunicat tampoc oficialment al Departament de Treball? Si vostè avui no fa valer la força que té com a autoritat de treball per evitar aquest tancament, com podem creure que pugui defensar els mil llocs de treball de les empreses proveïdores a França, a distància, dos anys després, empreses que treballen amb sistema *just in time*? O potser, conseller, el que seria més greu és que ja li sembla bé que també les empreses proveïdores se'n vagin a França.

Li demanem, conseller, que batalli per l'ERO, que utilitzi les competències que té, que sigui molt diligent i que sigui molt meticulós en l'anàlisi dels informes econòmics que vénen d'aquesta companyia, perquè tenim comptes auditats fins a 2009 que ens donen bons resultats, perquè tenim un avanç del 2010 que ens parla d'una descapitalització de 67 milions. Senyor con-

seller, li demanem que defensi la fàbrica Yamaha de Palau-solità.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya... Com no pot ser d'una altra manera, senyor diputat, el Govern, la conselleria d'Empresa d'Ocupació i aquest conseller situen com un objectiu primordial mantenir i impulsar el teixit industrial de Catalunya i els llocs de treball a qualsevol comarca, a qualsevol empresa, i això inclou, per tant, el Vallès Occidental i Yamaha.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

La gravetat de la situació, senyor conseller, li exigeix compromisos més concrets. Miri, ja sé que vostè creu en la mà invisible del mercat, però aquí hi han hagut unes quantes grapes ben ficades: la grapa d'una situació política interna de la companyia, en la qual l'ex-president de França assoleix el poder a la companyia mundial; la grapa del ministre de Treball francès, que resulta que és al mateix temps alcalde de Saint-Quentin, ministre que ha estat secretari general de la UMP i portaveu de la campanya presidencial del senyor Sarkozy.

Davant d'aquest poder polític i davant d'aquesta pressió política, què tenim els catalans? Un conseller que ja li sembla bé el primer dia? Una conselleria...

La presidenta

Se li ha exhaurit el temps, senyor diputat. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)* Senyor diputat... L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Empresa i Ocupació

No s'equivoqui, senyor diputat, començant perquè jo no hi crec, en la mà invisible del mercat. Si més no, no l'he vista mai; deu ser molt invisible.

Miri, les relacions que vam tenir amb l'empresa... De bell antuvi, aquesta empresa ja havia presentat problemes a l'anterior Govern durant la seva visita al Japó. Però això..., en els papers de traspàs, no s'esmenta ni una sola paraula de Yamaha, quan es presentava als analistes d'inversions, en els *roadshows* que es feien als inversors institucionals. En la reunió que vam tenir amb l'empresa li vam dir: «No, no, no. No al tancament.» Però vostè deu saber, senyor diputat, que

en kanji, en hiragana i katakana no hi ha el «no». I, per tant, vam adduir el que ells en diuen «l'honor», el *mianzi*, la imatge de marca, la seva respectabilitat, el *miryoku teki hinshitsu*, que en diuen ells, com fascinar i satisfer els seus clients. I li vam dir que perdrien imatge de marca, que havien fet reserva de sòl industrial a Palau-solità i Plegamans i que no havien fet ús d'això.

I per això vam exercir, amb un *gaiatsu*, que en diuen ells, una pressió externa –un *gaiatsu*–, en exercici de la nostra autoritat industrial i laboral, perquè aquesta decisió es revertís, amb la decisió industrial de revertir, basada en el fet que s'hauria de fer ús d'aquella planta, en el fet que haurien de mantenir la càrrega de treball dels proveïdors i que, com a autoritat laboral, l'expedient de regulació d'ocupació seria molt exigent, sense ànim de dissuadir altres inversions que puguin venir en el futur, però molt exigent, en benefici dels treballadors de la planta, dels treballadors de les empreses proveïdores i, en definitiva, de tota l'àrea territorial. Perquè la conselleria no s'havia assabentat dels problemes de Yamaha, però sí que m'ho havien dit, de bell antuvi, l'endemà de la meva presa de possessió, sindicats, alguns alcaldes de la zona, i, com dic, no hi havia ni un paper a la conselleria ni en el traspàs que esmentés el cas de Yamaha.

I no em trobarà en el camí, amb aquesta ombra que ha provocat...

La presidenta

Se li ha exhaurit el temps, honorable conseller.

Pregunta

al Govern sobre la promoció i la defensa del català en l'Administració de justícia (tram. 310-00008/09)

La següent pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, és sobre la promoció i la defensa del català en l'Administració de justícia. Formula la pregunta l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Grup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Senyor López Tena, té la paraula.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern... Els anys en els quals l'honorable consellera de Justícia, la senyora Fernández Bozal, ha estat cap de l'advocacia jurídica de l'Estat, cap dels advocats de l'Estat a Catalunya, i també els anys anteriors, l'ús de la llengua catalana pels advocats de l'Estat s'ha caracteritzat per dues coses: la primera, per presentar la immensa majoria –per no dir tota– de la documentació dels procediments judicials en llengua espanyola en exclusiva, i la segona, per oposar-se, quan la Generalitat, els particulars, qualsevol altra part utilitzava el català..., demanar la traducció al castellà al·legant indefensió. No parlarem ara de la seva trajectòria anterior, sinó de la que farà a partir d'ara com a consellera de Justícia,

amb fidelitat al Govern de Catalunya, com abans ho va ser amb l'Estat, del qual era advocada –de l'Estat– en cap.

Donarà instruccions a efectes que els lletrats de la Generalitat, per una banda, demanin que tot el procediment es faci en llengua catalana, exercint el dret que dóna la Carta europea de llengües regionals i minoritàries –l'article 9–, tractat internacional, llei vigent del Regne d'Espanya? I segona, donarà instruccions perquè els lletrats de la Generalitat s'oposin a l'allegació d'indefensió que puguin fer els advocats de l'Estat, perquè no poden al·legar indefensió?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora consellera de Justícia, senyora Pilar Fernández.

La consellera de Justícia (Pilar Fernández i Bozal)

Molt honorable presidenta del Parlament... Il·lustre diputat, vull dir-li i contestar a la seva pregunta, formulada en aquest Ple..., li puc dir que el meu capteniment com a consellera de Justícia, que és, penso, el mateix que el del Govern de la Generalitat de Catalunya, serà potenciar l'ús del català en l'àmbit de la justícia –no parlem ara d'un sector de l'actuació que és el sector de l'advocacia de l'Estat–, és a dir, potenciar-ne l'ús de tots els agents jurídics de Catalunya, que intervenen en el món de Catalunya, posant tots els mitjans necessaris, allò per fer efectiu el dret d'opció, que recull clarament l'article 33.2 de l'Estatut d'autonomia de l'any 2006.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor López Tena.

Alfons López i Tena

Prego, honorable senyora, que faci ús del meu tractament, que és excel·lentíssim senyor o sa excel·lència.

No li he fet aquesta pregunta; li he fet dues preguntes molt concretes, i eren, no què farà l'advocacia de l'Estat, que no és la seva competència en l'actualitat, sinó què farà vostè com a consellera de Justícia de la Generalitat de Catalunya respecte als lletrats de la Generalitat. (*Remor de veus.*) I, torno a repetir-ho per si no ha quedat clar, primera: el fet de demanar a l'autoritat judicial que tot el procediment es faci en llengua catalana...

La presidenta

Un moment, perdoni, senyor López Tena, perdoni. Silenci, si us plau, senyores diputades, senyors diputats. Continui.

Alfons López i Tena

...que tot el procediment judicial es faci en llengua catalana, dret que dóna l'article 9 de la Carta europea de

llengües regionals i minoritàries; si d'això donarà instruccions als lletrats de la Generalitat, que és la seva competència actual. I dos, si s'hi oposaran i vostè donarà instruccions en el mateix sentit, perquè els lletrats de la Generalitat s'oposin a la possible al·legació que facin els advocats de l'Estat d'indefensió, perquè els advocats de l'Estat..., quan demanen la traducció de tota la documentació a la llengua espanyola quan es presenta en català.

Haig d'esgotar el meu temps simplement repetint dues vegades les mateixes dues preguntes. No li parlo de la seva actuació general quant a la llengua catalana: la concreta i específica en la seva funció de cap dels serveis jurídics de la Generalitat i, per tant, dels lletrats de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, honorable senyora.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia

Senyora presidenta... Com que veig que té tanta preocupació en el tema dels advocats de l'Estat, potser vostè podria provar l'oposició d'advocat de l'Estat i donar ordres des de l'advocacia de l'Estat, a veure si li fan cas en els temes que vostè potser solucionaria, no?, des d'aquest cos de l'Administració de l'Estat.

Bé, en el tema de la justícia, parlarem primer d'unes quantes dades. Des de la justícia testimonial que es feia en català als anys noranta, en què hi havia un 1,25 per cent de les sentències en català, amb el Pla de normalització lingüística vam passar, de l'any 2000 a l'any 2004, a una situació ben diferent, amb un pla estratègic important que va portar el nombre de sentències d'un 1,25 a un 20 per cent, quantitat de sentències en català que ha baixat els últims anys: ara es situa, l'any 2009, en un 15,96 per cent. Hi ha hagut una davallada; llavors, és possible que ens plantejem fer actuacions diverses de les que estem fent.

Treballem conjuntament amb el Departament de Cultura, que és el que té la competència en matèria de política lingüística. I sí que puc dir que tenim signats uns acords amb els notaris, amb els registradors, amb els despatxos d'advocats i amb els procuradors, cadascun en la seva vessant i cadascun amb la seva problemàtica, que intenten promocionar i ampliar i millorar l'ús del català en matèria de justícia. Això és important des de la vessant dels agents. Des de la vessant dels jutges, el Centre d'Estudis Jurídics fa una tasca important per, també, donar formació als jutges, amb la vocació que es quedin i...

La presidenta

Consellera, se li ha exhaurit el temps.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre el tancament de Yamaha.

Pregunta

al Govern sobre el tancament
de Yamaha (tram. 310-00002/09)

I la formula la il·lustríssima senyora Mercè Civit, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula la il·lustríssima senyora diputada.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, el darrer dia 26 de gener la multinacional Yamaha va anunciar el tancament de la seva planta de Palau-solità i Plegamans, per endur-se la producció a la planta que té a França; o sigui, una deslocalització de la fàbrica. El mateix dia, vostè va fer declaracions públiques dient que el tancament no es podia evitar, i va negociar que cent treballadors anessin a treballar a França. Gran negociació, la seva, tenint en compte que aquí es perdien mil llocs de treball.

Al mateix temps, nosaltres voldríem saber, amb aquesta afirmació, si va tindre en compte que el sector de la moto és important a Catalunya, si va tindre en compte que l'empresa a Catalunya tenia beneficis –i així ho va dir el president de Yamaha al Japó–, que l'empresa de França té pèrdues.

Senyor conseller, el nostre grup parlamentari voldria saber amb qui es va assessorar per fer aquestes declaracions, si es va reunir amb els representants dels treballadors i treballadores i si la seva política industrial, la d'aquest «Govern dels millors», és deslocalitzar les empreses de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyora diputada, com ja he dit, i hi insisteixo, un dels objectius primordials d'aquest Govern i de la conselleria d'Empresa i Ocupació, i d'aquest conseller, és mantenir i impulsar els llocs de treball i el teixit industrial de Catalunya.

I li faig palès que aquesta conselleria i aquest conseller no han negociat res. La negociació està en mans, a hores d'ara, del comitè d'empresa, com no pot ser d'una altra manera; el que sí és cert és que aquesta conselleria, davant de la informació, hi insisteixo, de fa més d'un any d'inversors institucionals, de bell antuvi de la presa de possessió d'algun líder sindical del sector i també de persones al voltant del territori afectat, ens vam posar a prendre informació, d'una manera discreta, i, òbviament, nosaltres no vam filtrar cap mena d'informació.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustríssima senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, en totes les seves informacions..., vostè quines agafa? Agafarà l'informe econòmic que ha fet l'empresa amb la qual les fotografies que fa de la planta de França són fotografies de l'empresa Honda on surten treballadors amb noms i cognoms? Tindrà en compte l'assessorament del despatx d'advocats amb el qual la secretària d'Ocupació hi està íntimament lligada? I el despatx d'advocats, el Biker & McKenzie, que està especialitzat amb els ERE i amb el tancament d'empreses. Aquests seran els seus assessors? Vostè anirà per aquest camí?

Miri, a vostè i a nosaltres ens separen coses. Vostè, fins ara, ha estat defensant els interessos de la multinacional i ve de les escoles de negocis. Jo vinc del sindicalisme i defenso els interessos dels treballadors i treballadores de Catalunya.

Senyor conseller, l'emplacem perquè, com vostè diu, conjuntament amb els treballadors i treballadores, amb els seus representants sindicals, viatgin al Japó, mirin els seus informes. Els treballadors i treballadores són els que cada dia coneixen l'empresa, fiïn-se d'ells, vagin de les mans d'ells, i realment facin un front comú...

La presidenta

Senyora Civit, se li ha exhaurit el temps.

Mercè Civit Illa

...per salvar l'empresa, fer país...

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Des de la legitimitat democràtica d'aquest Govern, des de les darreres eleccions, aquest Govern està representant la defensa dels interessos de Catalunya. I això vol dir, per tant, hi insisteixo, del seu teixit industrial i dels seus llocs de treball.

La conselleria, com dic, primerament d'una manera discreta, des de la perspectiva com a autoritat industrial i com a autoritat laboral, està analitzant i, com també he dit, està posant la llei sobre la taula a l'empresa perquè retiri aquesta decisió que ha pres.

Haig de dir, d'altra banda, que un dels elements, no és el més important ni l'únic que addueix l'empresa, és la caiguda del sector de la moto a Catalunya, i una de les raons que estableix és perquè se senten ofegats, perseguits per estàndards, normes de la utilització de

la moto a Catalunya, particularment en àmbits rurals. I aquestes normatives tan restrictives vénen d'èpoques anteriors. (*Remor de veus.*)

I vull insistir –vull insistir-hi– que no em trobaran –no em trobaran– amb aquestes ombres de dubte, amb aquestes desqualificacions personals que estan projectant sobre professionals contrastades. Quan era una professional, la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals, desenvolupava treballs..., abans, per exemple, doncs, a la pregunta d'Esquerra Republicana, a la Fundació Irla... Senyor Oriol Amorós, podria contrastar-ho amb el senyor Puigcercós...

La presidenta

Honorable conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Però també... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor conseller –senyor conseller–, honorable conseller, ja no té la paraula. (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós, en aquest moment estem a la sessió de preguntes. Quin és...? (*Veus de fons.*) Referent a què...? (*Veus de fons.*) No, no..., digui'm de què es tracta, és una qüestió d'ordre? (*Veus de fons.*) En aquest moment –en aquest moment–, no es dona la paraula.

Continuem amb la sessió de preguntes.

Pregunta

al Govern sobre les decisions preses en matèria d'educació (tram. 310-00004/09)

La pregunta següent és sobre les decisions preses en matèria d'educació. La formula l'il·lustríssim senyor Daniel Font, del Grup Parlamentari Socialista. Senyor Font, té la paraula.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. El tema que ens ocupa són les primeres set setmanes en matèria d'educació d'aquest Govern, i també les primeres declaracions d'intencions que s'han fet des del Govern, no?

Ahir mateix el Govern va prendre un acord que destaca perquè no acorda gairebé res, no? Va venir a dir que estava contra el fracàs escolar i que s'havien de fer més exàmens en el mes de setembre però poca cosa més.

També ens preocupen les primeres mesures preses pel Govern: semblen mesures improvisades, a cop de rampell, a cop de prejudici ideològic, com si tornéssim al passat i a les velles guerres de l'educació que consideràvem definitivament superades.

Senyora consellera, quina és la valoració que fa el Govern d'aquesta etapa inicial?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no pot ser altra que bona: hem iniciat el camí d'acord amb les prioritats fixades pel Govern i amb el programa que vam presentar la societat ens va avalar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustríssim senyor diputat Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, vostè és lliure de no contestar o fer les valoracions que vulgui, però li direm que les accions del seu departament en aquestes setmanes no solament han generat alarma en el nostre grup, estem preocupats per l'acció del Departament d'Ensenyament.

Per exemple, una dada inquietant és l'afirmació feta per vostès que la primera mesura, i no altra, presa per vostès –la primera mesura presa per vostès–, ha estat encarregar un estudi sobre educació separada, sobre els beneficis de separar els nois i noies a les aules. Ho han afirmat vostès públicament, no ho diem nosaltres. És una declaració de vostès a la premsa diària, no?

Un altre exemple d'inquietud és el nou organigrama. L'organigrama de vostès suposa un 33 per cent més d'increment de direccions generals respecte al Govern anterior. La mesura contravé les indicacions del seu mateix Govern. Exigien una reducció del 20 per cent, no se'n recorden, d'això? «Menys d'un 20 per cent», deien vostès; no se'n recorden, d'això? Vostès, un 33 per cent més de directors generals i assessors. Però, compte, amb els assessors que contracten! Analitzin una mica més i encara es quedaran encara més preocupats amb aquest tema dels assessors, sobre el qual ja tornarem.

Un exemple més, senyora Rigau: acaben d'introduir un nou criteri per a la preinscripció escolar. La mesura concreta no se situa, precisament, en l'àmbit de la discriminació positiva per necessitat, com són les discapacitats o els celíacs o d'altres situacions. Tot això és necessitat. La mesura se situa en l'àmbit d'allò qualitatiu i, per tant, de la discriminació. No es pot puntuar, senyora consellera, per tenir els ulls blaus o els ulls negres o ser més alt o més baix, i tampoc per cap altra raó qualitativa. Els ho acaba de dir el síndic de greuges que els ha exigit la retirada immediata de la mesura.

En conclusió, les primeres accions del Govern configuren un entorn polèmic i erràtic que planteja dubtes reals sobre el que es disposen a fer o es disposen a no fer. Planteja, també, dubtes sobre el futur de la Llei d'educació i del Servei d'Educació de Catalunya que no consta enlloc, en cap paper, en cap declaració, en

cap rètol del seu departament. Fa la impressió que han emprès, vostès, una carrera a tota velocitat cap al pas-sat, no sabem si amb la aquiescència o no dels seus de companys de govern...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Daniel Font i Cardona

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, la honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Senyor diputat, impressionant –impressionant. Vostè ha construït un relat, un relat que, d'acord amb el pensament políticament correcte, li queda quasi quadrat. Però és que la realitat és una altra, és que vostè confon les taronges amb les avellanes. És que dir que encarregarem un estudi per saber per què la taxa de fracàs escolar en els nois és més alta que en les noies, conèixer aquesta realitat que ens fa abaixar molt la mitjana d'èxit escolar, encarregar un estudi per conèixer aquesta realitat no té res a veure amb l'escola diferenciada. És aquest, l'estudi que hem encarregat. És aquest, l'estudi que ens hem proposat, cosa que havien d'haver fet vostès. Per què tenim a Catalunya un fracàs molt més alt en els nois que en les noies? Un estudi a fer, a conèixer; evident, és un estudi a fer.

Una altra qüestió. miri bé l'organigrama. L'organigrama no és un retorn al passat, seria retornar a vostès –seria retornar a vostès. L'organigrama s'ha fet per donar resposta als reptes que té plantejada cada etapa educativa i a partir dels recursos que vam trobar a la conselleria; que en vam trobar tants i en vam retallar tants que tot i això han sortit més direccions generals. Vostès sabran quines dotacions tenien.

Una altra qüestió. Vostè diu que el síndic de greuges ens ha dit que havíem de *retirar*. No, ens ha *suggerit*. I a aquests suggeriments nosaltres hi hem respost.

I vostè troba que vincular –alerta, eh?–, per desempat, que vol dir un 3 per cent de les persones que demanen plaça..., això, vincular una relació escolar d'un germà gran que ja no hi és, ho troba una gran discriminació. Vostè considera que mereix molts més punts, com vostès donaven, que el pare tingui la feina al costat de l'empresa –de l'escola–, que no pas valorar que un fill hi hagi estat? (*Veus de fons.*) Sí senyor, vostès amb trenta punts valoren que un germà estigui a l'escola i no consideren que donar cinc punts perquè un germà ha estat a l'escola..., resulta que no és un valor.

Vostès han construït un relat, un relat políticament correcte que els allunya de l'esperit de la LEC, cosa que estic convençuda que recuperarem.

La presidenta

La pregunta següent al Govern és sobre els canvis en matèria de limitació de velocitat als accessos viaris a Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre els canvis en matèria de limitació de velocitat als accessos viaris a Barcelona (tram. 310-00010/09)

Formula la pregunta l'honorable senyor Joaquim Llena, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller d'Interior, en pocs dies el Govern ha passat de voler suprimir la limitació de velocitat a vuitanta quilòmetres per hora en els accessos de l'àrea metropolitana de Barcelona a un concepte tan inèdit com la flexibilització climatològicament variable de la velocitat.

Més enllà de les moltes declaracions i contradiccions de diferents membres del Govern, més enllà dels canvis de criteri i de senyals, el que més ens ha sorprès és el procés de presa de decisions, com a mínim aquesta de l'anomenat per alguns «Govern dels millors».

Senyor Puig, respecte a aquesta mesura, què farà finalment el Govern, suprimirà o flexibilitzarà? Com, quan i on ho farà? En quins criteris basarà la seva decisió? Quina figura legal empararà la modificació del decret vigent encara avui i a qui s'ha consultat i quant ens costarà?

La presidenta

Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable diputat, senyor Llena, miri, jo els entenc, la gent no, la gent del carrer no els entén, jo sí que els entenc. (*Veus de fons.*) Jo els entenc, perquè vostès fa tres anys que es mosseguen la llengua, acceptant una imposició de pacte polític amb un govern que no compartien, una decisió de limitació –nosaltres ho creiem i molta gent també– absurda, indiscriminada i irracional de fixar una velocitat límit a l'entorn de les autopistes i autovies de Barcelona amb independència de les condicions de trànsit, de les limitacions horàries o de la congestió.

Des d'aquesta perspectiva, nosaltres hem pres l'acord, després d'haver escoltat la comissió rectora que segueix el Pla de mesures per la millora de la qualitat de l'aire. El Departament de Territori i Sostenibilitat com a autoritat ambiental, doncs, va valorar que la gestió de la velocitat variable és el model bo que hem d'impulsar, però aplicant-lo bé i no malament com han fet vostès.

I, en aquest sentit, li asseguro que, des d'un punt de vista de tots els estudis de què ja disposava el departament i el Govern, com tots els estudis que han fet multiplicitat d'institucions, avalen que retorni el sentit comú en la gestió de les nostres carreteres i del nostre trànsit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Si m'ho permet –gràcies, molt honorable presidenta–, senyor Puig, llegeixo textualment declaracions seves: «Felip Puig titlla de presa de pèl la mesura de limitar a vuitanta quilòmetres la velocitat dels vehicles per reduir la contaminació. Mas nega que la limitació de velocitat redueixi la mortalitat i afirma que el sistema constitueix un element d'inseguretat» –23 de novembre. «Millorarem la senyalització viària a Catalunya i suprimirem els límits actuals de vuitanta quilòmetres per hora en els accessos, que tenen a la pràctica una finalitat més recaptadora que preventiva» –«suprimirem», no «flexibilitzarem»–; programa de Convergència.

Miri, senyor conseller, aquesta mesura ni se la va inventar l'anterior Govern ni a Catalunya hem estat els únics –Nova York, Londres, Berlín, Bordeus, en diferents maneres–, i, curiosament, a tot arreu hi veuen virtuts per a evitar dos coses: una, per millorar, per ajudar a reduir la contaminació i la congestió, i una altra de molt bona a tot arreu, per reduir la sinistralitat.

Des del Grup Parlamentari Socialista estem convençuts de l'eficàcia de la mesura, però també que la seva flexibilització pot ajudar a una millor acceptació per part de la ciutadania.

Miri, en els darrers anys, aquest Govern s'ha dedicat a treballar intensament per fomentar el civisme viari i per conscienciar la ciutadania de la necessitat de complir les normes de circulació, de la necessitat de millorar la qualitat de l'aire que ens envolta a l'àrea metropolitana. Amb el seu menysteniment per la feina feta i amb les seves anades i vingudes, ha tirat per la borda, ha dilapidat la feina pedagògica de molts anys.

La presidenta

Se li ha exhaurit... Moltes gràcies. Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, jo crec que les coses estan tornant al seu lloc; no només vostès, dic «les coses». Ho dic perquè durant tres anys vostès aquesta flexibilització l'haurien pogut impulsar. Els seus alcaldes ens ho han estat demanant a

nosaltres, fins i tot, abans de les eleccions, perquè, si guanyàvem, poguéssim fer-ho.

Per coherència. Ho vam dir l'any 2007 i l'any 2008; ens hi vam oposar, i vam dir que recuperaríem una gestió de la velocitat variable amb sentit comú.

Per compromís. Ho vam dir en el programa electoral; ho va dir l'encara no president, aleshores, en el seu discurs d'investidura.

Per mandat popular, perquè ens han votat majoritàriament també, entre altres coses, perquè suprimim la limitació indiscriminada dels vuitanta quilòmetres per hora; indiscriminada, *urbi et orbi*, a qualsevol hora. Això ha desaparegut, ja ha desaparegut.

Continuarem impulsant el model de gestió variable de velocitat, amb sentit comú, tenint present la congestió del trànsit, la seguretat viària, la disminució de la sinistralitat i, evidentment, també les raons ambientals, com ho hem tingut en compte durant aquest episodi que s'ha produït justament, casualment..., i han tingut sort, perquè, si no, haurien tingut un argument, si això s'hagués produït després, algú hauria dit: «Ha incrementat la contaminació com a conseqüència de la...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...supressió dels vuitanta.» No, hem suprimit els vuitanta i gestionarem...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

...amb sentit comú la velocitat variable.

Gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre els esdeveniments que s'han produït a Salt.

Pregunta

al Govern sobre els esdeveniments que s'han produït a Salt (Gironès) (tram. 310-00005/09)

Formula la pregunta l'il·lustríssim senyor Santi Vila, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Santi Vila i Vicente

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, en a penes un any la ciutat de Salt ha viscut dos fets absolutament extraordinaris, dos moments de greu tensió. El primer, el 21 de febrer de l'any passat, quan més de

dos-cents veïns irrompien al saló de plens de l'ajuntament i impedièren que la sessió plenària es pogués tirar endavant; els crims, amb l'exigència de major seguretat a la ciutat. El segon, aquestes darreres setmanes; com a conseqüència de la mort dissortada d'un adolescent perseguit per la policia, doncs, es van desencadenar un seguit d'aldarulls que han suposat crema de vehicles, molts incidents, dies de tensió.

Els fets de Salt, pensem, no han de ser vistos com un fet puntual, com un fet isolat, com un fet extraordinari, sinó que, segurament, són l'indicador que a moltes de les ciutats de Catalunya i, en especial, a moltes de les ciutats de la regió de Girona –a Salt, a Girona ciutat, a Figueres, a Lloret, a Blanes– ens trobem amb la confluència d'alguns indicadors que poden ser motiu de greus tensions socials: un percentatge important d'immigració, un percentatge molt important de persones en situació d'atur, una percepció ciutadana d'increment dels fets delictius.

Aquesta combinació que, sense cap mena de dubte, existeix, no és només present a la ciutat de Salt, que pot ser ben bé motiu de tensions i motiu de conflicte en moltes ciutats de la demarcació, es produeix en un moment en què els ajuntaments es troben –ens trobem, si m'ho permet, conseller–, doncs, absolutament desbordats i mancats dels recursos suficients per atendre com caldria aquest fet.

Ens consta, però, que hi ha motius per a l'esperança. En primer lloc, la mateixa alcaldessa de Salt em confirmava ahir mateix que s'ha sentit notablement acompanyada pel Govern de Catalunya. Em consta que la ciutadania, a Salt, valora positivament l'esforç que estan fent totes les administracions per sortir d'aquesta situació crítica i de tirar endavant els aspectes. Volen i reclamen ser un sol poble, volen poder viure a Salt en pau i bé.

Li prego, conseller, que expliqui en aquesta cambra quina ha estat l'acció del Govern en aquests darrers incidents a Salt, sobretot que ens expliqui també quina és la posició estratègica del Govern amb relació als propers anys; per tant, quines són les mesures a curt que s'han pres i sobretot quines mesures pensen emprendre a mitjà i llarg termini per remuntar la situació de Salt i garantir als saltencs, i, de fet, a la ciutadania en general, que la convivència és possible.

Moltes gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, des del primer moment que es van produir els fets de Salt, des del Govern de la Generalitat ens vam posar al servei dels ciutadans i ciutadanes de Salt, que això es fa a través de l'ajuntament i de la seva alcaldessa. Per tant, el mateix dia dels primers incidents, el conseller

d'Interior, el delegat del Govern i jo mateix vam parlar amb l'alcaldessa i vam establir un calendari d'anar-nos veient i anar concretant accions, però estant al seu costat des del primer moment.

Crec que aquesta ha de ser la voluntat del Govern de la Generalitat, en el sentit que vostè deia: estar al costat de les administracions, perquè és entre tots, treballant plegats, que farem bona feina; no estem en competència, estem treballant per al mateix.

Des d'aquells primers contactes, hem tingut unes reunions sovintejades amb l'alcaldessa, que les ha liderat principalment la Delegació del Govern a Girona. Jo també vaig anar a visitar la secretària d'estat per a la Immigració, perquè hi havia un pla per a Salt i per a altres ciutats ja acordat des del mes d'octubre passat, i precisament aquest divendres anirem a Salt amb la secretària d'estat per signar-lo i posar-lo en marxa, i, posteriorment, als altres quatre municipis que s'ha de fer, perquè, com vostè diu, no és un tema isolat de Salt, sinó que cal treballar amb continuïtat per a tots els altres.

Però no ens quedem aquí, també hi ha un treball que farem i que ja està en marxa, on hem creat una comissió interdepartamental del Govern de la Generalitat, formada pel Departament d'Interior, d'Ensenyament, de Justícia, d'Empresa i Ocupació, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, per fer un conjunt d'actuacions que les estem dissenyant i treballant conjuntament amb l'ajuntament.

I aquest..., per què s'ha de fer tot això? Doncs, perquè nosaltres volem, a Salt i al conjunt de Catalunya, que, com es reclamava a la manifestació de Salt, es pugui viure bé i en pau, i que, a més a més, construïm un sol poble. Aquest també és el nostre treball. Però no només és un treball del Govern de la Generalitat; és un treball del Govern de la Generalitat, de les administracions locals, de les entitats i associacions i de la ciutadania en general.

I és amb això amb el que estem treballant. I Salt crec que és un primer exemple d'aquest treball conjunt per treballar per a aquesta construcció de la cohesió social, de fer un sol poble. I és aquí on actuarà, amb contundència i amb determinació...

La presidenta

Honorable conseller...

El conseller de Benestar Social i Família

...el Govern de Catalunya.

La presidenta

...se li ha exhaurit...

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord.

Pregunta

al Govern sobre el criteri complementari per a resoldre situacions d'empat en el procés de matriculació en els centres sostinguts amb fons públics (tram. 310-00006/09)

La següent pregunta és sobre el criteri complementari per resoldre situacions d'empat en el procés de matriculació en els centres sostinguts amb fons públics. Formula la pregunta la il·lustríssima senyora Neus Munté, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Neus Munté i Fernández

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, recentment el Govern ha introduït un criteri complementari per resoldre les situacions d'empat en els processos de preinscripció i matriculació de l'alumnat en els centres educatius sostinguts amb fons públics. Concretament, ens referim a aquests cinc punts que, en cas d'empat, s'atorgaran als alumnes que hagin tingut pare o mare o germans o tutors escolaritzats en aquell centre educatiu al qual es vol accedir.

Abans, aquestes situacions d'empat es resolien mitjançant un sorteig, un procediment aleatori que no tenia en compte cap altra circumstància que no fos l'atzar.

Conexim, sabem que són moltes les famílies catalanes que, en aquests moments, aquest fet de la preinscripció dels seus fills i filles els ocupa i els preocupa, com és natural, i més donada la proximitat de l'inici del període el proper 14 de febrer. I hem sentit fa uns minuts –i, ho reconec, amb una certa perplexitat– com aquest criteri complementari es comparava amb el color dels ulls o el color dels cabells.

Per aclarir aquesta qüestió, senyora consellera, voldríem conèixer si vostè considera que aquest criteri, tenir en compte circumstàncies personals de l'alumne, «tensiona» o pot vulnerar el principi de no-discriminació per raó de naixement, que recull la nostra Llei d'educació, la Llei d'educació de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, miri, un dels temes que més ens preocupa és com les famílies poden triar l'escola dels seus fills, com podem conciliar els dos drets reconeguts a la llei, a la Llei d'Educació de Catalunya, el dret a tenir plaça i el dret a triar-la.

Certament, hi ha uns elements que condicionen molt la tria de les famílies, sobretot els de caràcter més material: el domicili dels infants, el domicili de les famílies pesa molt; pesa fins i tot el domicili, com dèiem, del lloc de treball del pare amb relació a l'escola; la renda; el nombre de germans; pesen molt també, lògicament, les procedències. Nosaltres tenim un sistema

assenyat que permet fer reserva de places per millorar la integració.

Però, davant de l'anàlisi de les xifres, es demostra que hi ha un 3-4 per cent que han d'anar a sorteig. I, davant de la pregunta que ens pensem que qualsevol fill pot fer als pares, de dir: «I per què, mare» –o pare– «em vas portar a aquesta escola?», sincerament, ens agrada més dir: «Perquè en aquesta escola ja hi havies tingut un germà i ens agradava el seu projecte», i no haver-li de dir: «És perquè vas anar a sorteig i et va tocar.»

La presidenta

Per repreguntar... No? (*Pausa.*)

Pregunta

al Govern sobre la derogació del Codi d'ètica de la Policia de Catalunya (tram. 310-00007/09)

Passem a la següent pregunta a respondre, sobre la derogació del Codi d'ètica de la Policia de Catalunya. Formula la pregunta l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, honorable conseller, una de les primeres decisions que va prendre la conselleria d'Interior només..., en el moment de prendre possessió, pràcticament, uns dies després, feia referència a la derogació del codi ètic de la Policia de Catalunya.

Tot i respondre a un compromís electoral de Convergència i Unió en el moment de presentar-se a les eleccions, el que li demanaria és que exposés en aquesta cambra quins han estat els motius i les causes de la derogació, i que en tot cas pugui fer referència també, per altra banda, a com arbitrària de nou i com s'articularà de nou la posició del departament envers aquesta qüestió, tenint en compte no només els criteris que se seguiran en el moment de l'elaboració i en la participació de totes les instàncies afectades directament pel codi i especialment pels membres de la policia catalana, sinó també un element tan important com és la interiorització d'aquests criteris que s'establiran en el codi ètic.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre a la pregunta, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, senyor diputat, senyores i senyors diputats. Miri, per similitud a la pregunta que he hagut de respondre abans, deixin-me que els primers motius que expliciti de la nostra decisió siguin els mateixos, no?: per coherència i

per compromís, perquè ja al seu moment vàrem creure que el codi ètic, que va tenir un llarg procés d'elaboració, molt turmentós, doncs, no va néixer amb bon peu, perquè vàrem creure que no s'aconseguien els seus propòsits i perquè ens hi vàrem comprometre electoralment, i perquè també l'aleshores candidat i després president de Catalunya també en el seu discurs d'investidura hi va fer referència i es va comprometre que suprimiríem aquest codi.

Això vol dir que Convergència i Unió no està disposada que l'actuació de la policia s'empari i estigui amada, doncs, de comportaments ètics i d'allò que es requereix en una societat occidental del comportament del cos que ha de vetllar per la seguretat, per la llibertat, pels drets, en definitiva, per l'ordre públic i la seguretat i tranquil·litat dels ciutadans? No, res més que el contrari; és que creiem sincerament que la policia ha de continuar tenint, com té, i encara més, doncs, aquests compromisos i aquestes actituds.

Però és que creiem que el codi ètic que es va aprovar, doncs, va néixer, creiem, sincerament, malament, no? Va caure en la trivialitat –no cal un codi ètic per repetir normatives i legislacions que ja existeixen, i fins i tot per anar encara més enllà–; va caure en la imposició, i creiem que, si es volia obligar a una determinada norma de conducta, amb un ofici o amb una ordre del conseller n'hi havia més que prou, amb una circular, i va caure en el propagandisme, no tant de la visió i de la imatge i el prestigi que ha de tenir la policia, sinó en el propagandisme polític, més aviat, de l'equip dirigent del departament.

Aquest codi ètic no va comptar ni amb el consens intern, en el Consell de Policia –fet inèdit– va ser votat desfavorablement per la majoria dels seus membres, fins i tot per part dels membres de l'equip directiu del departament, no va tenir el consens institucional de les entitats municipalistes i, evidentment, no va tenir cap de les virtuts que es perseguïen.

Des d'aquesta perspectiva, nosaltres creiem que un codi ètic, el futur codi ètic ha de ser l'expressió dels valors de l'organització de la policia, dels valors compartits pels seus integrants, i ha d'estar ben interioritzat.

Reiniciarem aquest procés, ens emparem avui en les recomanacions i en el codi ètic impulsat pel Consell Europeu des de l'any 2001, cosa que han fet també altres països europeus, i ben aviat d'aquí a unes setmanes...

La presidenta

Honorable conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

...uns mesos reprendrem de nou, a través del Comitè d'Ètica, la feina per fer un bon codi ètic a la nostra policia.

La presidenta

Senyor Guinó, vol repreguntar? (*Pausa.*) No? Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les prioritats en matèria de política social (tram. 310-00003/09)

La següent pregunta és sobre les prioritats en matèria de política social. Formula la pregunta l'il·lustríssim senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Cleries, els que ja fa un cert temps que portem polítiques socials en aquest Parlament i el coneixem molt bé hem sentit durant set anys que la prioritat del Govern de Convergència i Unió, quan arribés al Govern, serien les polítiques socials. Ara vostè ja no és diputat, sinó que és conseller, i les primeres declaracions que ens ha fet jo crec que ja ens han deixat a tots els que portem polítiques socials perplexos. Perquè, primer, no hem vist aquestes prioritats i després hem vist algunes idees, per dir-ho d'alguna forma, bastant confoses sobre el que vostè farà, sobretot, per exemple, parlant de la Llei de dependència.

Per això ens agradaria saber quina és la seva valoració en aquests primers dies i quines serien les seves prioritats en aquestes polítiques socials?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, per al Govern de Convergència i Unió, per al Govern de la Generalitat de Catalunya, les polítiques socials són una prioritat, i més en un moment de crisi econòmica. Perquè la crisi és econòmica, però té unes conseqüències socials. I, per tant, nosaltres volem que, precisament, les conseqüències socials de la crisi no les paguin les persones en situació de més necessitat.

I em pregunta per la Llei de la dependència, la llei que vostès van votar a Madrid, amb altres formacions polítiques, una llei que es deia «que no pateixin que és retroactiva». Miri, si fos una llei de l'autonomia personal no es podria dir això, perquè l'autonomia d'una persona no té retroactivitat, el temps perdut s'ha perdut. I, per tant, nosaltres el que volem, en aquesta legislatura, és guanyar el temps perdut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustríssim senyor diputat.

Rafael López i Rueda

Gràcies. Senyor Cleries, bé, molt maca la resposta, però jo crec que la gent que actualment està esperant

la dependència no li ha servit absolutament de res, són paraules molt maques, però els fets són pocs.

Miri, jo ja sé que vostès encara no han tingut cent dies, però jo li ho repeteixo, vostè ha estat set anys en aquest Parlament dient el que s'havia de fer, per tant, el que esperàvem eren idees més clares. I actualment, senyor Cleries, nosaltres estem en una situació d'emergència, d'urgència social i econòmica. I avui els treballadors de Yamaha ho han demostrat molt bé, que aquest és un govern que espera massa a resoldre els problemes. I no podem esperar.

Vostè sap molt bé, senyor Cleries, que amb un govern de Convergència i Unió l'atur a Catalunya s'ha elevat a 583.623 catalans, un 4,79 per cent més, que actualment el 20 per cent dels catalans estan sota el llindar de la pobresa, el 23,3 per cent dels infants de Catalunya estan sota el llindar de la pobresa, més que Portugal i al mateix nivell de Grècia, i que un 25,6 per cent de la gent gran es troba sola i no té accés a recursos. I, per tant, el que nosaltres volem és que vostès ens donin solucions i no que esperem més. Jo ja sé que vostès no han tingut aquests cent dies, però, miri, és que hem estat set anys escoltant el diputat Cleries, el diputat que seia ara on seu la diputada Barrufet, i quan sentim a parlar el conseller Cleries, sentim un altre discurs completament diferent.

Vostè ens deia en campanya electoral: «Les polítiques socials no les pagaran els més febles, les retallades de les polítiques econòmiques no les pagaran els més febles.» Doncs, tenim unes declaracions que vostè fa a RAC1 que ens diu que, quan hi hagi diners, la prioritat seran les polítiques socials. Què vol dir, que ara no? O, per exemple, no sé si l'exconsellera se'n recorda, l'exconsellera Capdevila, quan va venir el 23 de novembre del 2009 a parlar de la Llei de dependència, vostè li deia: «43.000 catalans que estan valorats i que encara no reben». Sap vostè quants n'hi ha ara, senyor Cleries? Seixanta-sis mil, 1 de febrer del 2011. Què dirà ara? Què els dirà a aquests 66.000, més enllà de les paraules maques que ens ha dit, a aquestes 66.000 famílies que estan esperant i que no cobren.

La presidenta

Senyor diputat...

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Benestar i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, vostè es contradiu, diu: «vostès encara no han passat els cent dies», i vostè ja em diu l'índex de pobresa, els que hi ha pendants de la Llei de la dependència. Escolti, l'època dels miracles ja ha passat, i vostè ens de-

mana, en el poc temps que estem aquí, doncs, que nosaltres fem tot el que s'ha desfet en molts anys. (*Remor de veus.*) Perquè n'hi ha hagut alguns que en nom dels drets socials han posat en risc l'estat del benestar i la seva sostenibilitat. (*Remor de veus.*) I això és el que cal tornar a posar al seu lloc, i això és el que farem.

I, evidentment, vostè coneix molt bé la situació en què ens hem trobat el departament, i sap la seva situació econòmica. I, per tant, posar en ordre tot això i tots els mecanismes, que, precisament, els explicaré el proper dimarts, amb més temps, no en dos minuts i mig, i que estic segur que vostè escoltarà amb molta atenció el proper dimarts, doncs, això és el que anirem a fer. Però jo els demano que tinguin paciència uns dies, aquests cent dies de posada en marxa d'una conselleria, que em sembla que hi tenim dret.

I, evidentment, vénen èpoques difícils, complicades, però les persones i el que ens mou estar en política no s'ha mogut. Si jo estic en política és per Catalunya i les polítiques socials, això és el que em mou. I, per tant, aquí em trobarà, si vol.

Moltes gràcies.

La presidenta

Continuem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reunió amb el president del Govern espanyol i el plantejament del concert econòmic (tram. 317-00006/09)

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre les relacions entre Catalunya i Espanya. Formula la pregunta l'il·lustríssim senyor Joan Laporta, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Joan Laporta i Estruch

Sí, moltes gràcies, honorable presidenta. President, la pregunta va referida a la reunió que vostè ha tingut amb el president del Govern espanyol, i ens agradaria saber si en el decurs d'aquesta reunió si és cert que es va plantejar la qüestió referent al concert econòmic i, un cop plantejada aquesta qüestió, si és cert que vostè, doncs, va plantejar al president del Govern que aquesta qüestió es podria ajornar fins a les properes eleccions al Congrés espanyol, al Parlament espanyol.

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo li vaig dir al president del Govern espanyol el que vostè mateix ja havia sentit en aquest mateix Parlament de Catalunya. Recordi que quan hi va haver la sessió d'investidura vaig explicar en quins termes plantejaríem el pacte fiscal en la línia del concert econòmic i vaig dir, amb tota claredat, que al final d'una legislatura, i més amb un govern dèbil com hi ha en aquest moment a Madrid, era pràcticament impossible plantejar un tema d'aquestes característiques. I vaig explicar el calendari i els propòsits que ens mouen per plantejar-ho a partir del moment en què es constitueixi el nou Govern espanyol, per tant, a partir del moment en què hi hagi eleccions legislatives a l'any 2012.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustríssim senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. President, en qualsevol cas, aquesta estratègia és la seva i li desitjo que surti bé. El que succeeix és que la crisi continua, els catalans continuen patint la crisi i aquesta estratègia, en qualsevol cas, no beneficia en res els interessos dels catalans, si era la seva proposta estrella a la seva campanya electoral per sortir de la crisi.

Per altra banda, és decebedor i frustrant veure el president de la Generalitat preguntant al president del Govern espanyol que ens deixi endeutar més, quan, en realitat, doncs, estem patint un espoli per culpa de l'Estat espanyol. Per tant, en aquest sentit, per a nosaltres és un exercici, en fi, decebedor, per una banda, i de manca de responsabilitat, perquè en no afrontar l'arrel del problema, ho repeteixo, és un exercici de manca de responsabilitat.

I insistir que el que cal, president, i li ho dic amb tot el respecte, és treballar per acabar amb aquest espoli fiscal i recuperar aquests 22.000 milions d'euros que l'Estat espanyol, doncs, ens pren a canvi de res, cada any. I el fet d'anar a pidolar que ens deixin endeutar més, creiem que no és la via.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, jo li admeto, senyor Laporta, que en l'estratègia vostè hi pot estar d'acord o no, i és evident que no hi està d'acord, però, en qualsevol cas, m'admetrà que aquesta estratègia va ser explicada al Parlament de Catalunya, que hi va haver un president i govern que van ser investits i triats, i que, a més a més, explicant a fons i amb detall aquesta estratègia, doncs, Convergència i Unió va guanyar molt àmpliament les

eleccions del 28 de novembre. La gent sabia què estava votant, no els vam prometre un miracle al cap de dos mesos; els vam prometre un camí, vam comprometre un camí, un camí en la línia del dret a decidir del poble de Catalunya, una transició catalana en aquest sentit, focalitzat en aquells objectius que més apleguen majoritàriament la voluntat catalana. Identifiquem que el pacte fiscal, perquè Catalunya pugui administrar els seus propis recursos, va en aquesta línia de grans majories dintre de la societat catalana. Com més siguem i com més units estiguem a dintre de Catalunya, més forts som en la negociació amb qualsevol altre, Madrid inclòs.

Aquesta és l'estratègia. Jo entenc que vostè no hi estigui al cent per cent d'acord, però, en tot cas, és la nostra, i si vostè m'ho permet, és la que aquest Govern seguirà. I jo espero que en els moments decisius, i n'estic convençut que serà així, vostè i el seu grup, doncs, ens hi donaran suport, perquè al final l'èxit, si és èxit, no serà del Govern, sinó que serà del país en el seu conjunt.

I dit això, només una petita puntualització, jo no sé si vostè va estar atent a aquesta reunió amb el president del Govern espanyol, jo li admeto que no tot el que jo pretenia va sortir bé, ja li ho admeto. Vaig ser molt prudent, des del punt de vista de les explicacions públiques, podia haver explicat que es van tractar moltes coses i que anaven prou ben orientades com per presumir-ne, no ho vaig fer en absolut, però li asseguro una cosa, senyor Laporta, i si vostè em coneix una mica ja entendre que això va per aquí: anar a preguntar al senyor Zapatero jo ni ho vaig fer ni ho faré, però no pel senyor Zapatero, perquè no aniré a preguntar ni davant del senyor Zapatero ni davant de cap president del Govern espanyol.

La presidenta

Molt honorable president... D'acord.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a afrontar la possible pèrdua de poder financer arran de la reforma de les caixes d'estalvi (tram. 317-00002/09)

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics. La formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vostè va anar a Madrid, jo no li exigiré –no crec que aquesta cambra li pugui exigir a vostè– resultats quan és la primera reunió amb el president del Govern espanyol, a més a més, jo sí..., i li torno a repetir allò dels cent dies, no és fàcil. I vostè sap precisament que és molt possible fins i tot que la part que toca de la disposició addicional tercera que ha de complir el Govern espa-

nyol ni això compleixi. Ja ho veurem, va dir que sí el senyor Zapatero, ja veurem.

Però sí que li vull parlar d'un tema que va molt de pressa, i vostè s'hi va referir en sortir d'aquesta reunió. Vostè es va referir que no permetrien el desmantellament o la desaparició del que representen les caixes d'estalvi. Ho ha dit vostè, ho ha dit el seu Govern, i això va molt de pressa. I va molt de pressa perquè vostè sap perfectament quines són les directives que ha fet el Ministeri d'Economia i Hisenda, que ha fet el Banc d'Espanya. El segon FROB, la segona emissió de crèdit, eh?, per a aquestes caixes d'estalvi que s'han de sanear, doncs, no només per l'interès, sinó perquè implicarà quotes participatives, pot provocar que representants del ministeri o del Banc d'Espanya s'installin en els futurs, per dir-ho d'alguna manera, consells d'administració d'aquestes caixes d'estalvi, puguin col·locar aquestes participacions a altres entitats de fora de Catalunya. Fet i comptat, trontolla l'obra social, trontollen llocs de treball, com hem vist, fruit de les fusions, però trontolla sobretot una cosa més important: trontolla el fet que des de Catalunya puguem prendre decisions de crèdit, de crèdits sindicats, de participacions industrials, i això s'hagi d'agafar o a l'AVE o al pont aeri.

Com pensen fer front a aquesta situació des del seu Govern, senyor Mas?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor Puigcercós. Jo estic plenament d'acord amb vostè que el que cal és fer tot el que estigui al nostre abast per preservar, primer, doncs, la catalanitat del major nombre d'entitats financeres possibles, en aquest cas, caixes d'estalvi, però també dels bancs, òbviament, i després perquè Catalunya no perdi poder financer. En definitiva, el poder financer va íntimament lligat al desenvolupament econòmic, i prova d'això és que en un moment en què el poder financer és dèbil, doncs, el progrés econòmic està tocat, perquè les entitats financeres en general no poden complir bé la funció per les quals han estat creades, que no és altra, en bona part, que la circulació del diner. En el cas de les caixes d'estalvi, a més a més, hi ha un component que és aquest dividend social que paguen en forma d'obra social, que fa molts anys i dècades que dura i que ha deixat un bon pòsit en el conjunt del nostre país.

Per tant, el nostre capteniment és molt clar: preservar aquest poder financer català, preservar la catalanitat del màxim nombre d'entitats financeres possibles; això sí, sabent que estem en un període de grans dificultats i que no tot està a la nostra mà. Vostè sap perfectament que la capacitat de regulació del sector financer..., la de tutela està en mans de la Generalitat, sobre les caixes d'estalvi, però la regulació del sector financer, ara per ara, està en mans de l'Administració central.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Nosaltres –gràcies, presidenta– sabem les estretones del marc legislatiu, però vostès..., i el Govern de Catalunya, amb l'Estatut a la mà, té marge. Té marge, d'entrada, per regular les noves fundacions, perquè s'hauran de fer fundacions especials per a les noves caixes i per al seu procés. Té marc, també, i el té a Madrid. Vostès es van abstenir en tot el que es referenciava a la Lorca, i en alguns aspectes hi van votar a favor, que és la Llei orgànica de regulació de les caixes d'estalvi. Nosaltres vam ser previsors i, com que ja ho vèiem a venir, hi vam votar que no. Però aquí hi ha marge.

I el marge vol dir, doncs, que els centres de decisió romanguin a Catalunya. El marge vol dir que no ens torni a passar allò que ens va passar durant uns anys, que vam veure com es desmantellava, en nom de la liberalització, el sector elèctric, i avui, quan tenim un problema amb Endesa hem d'anar a Madrid, per no dir a Itàlia. Que no ens passi, quan hi ha tot el procés de liberalització en àmbits com les telecomunicacions..., que vam veure, doncs, que Catalunya s'ho mirava. No ens ho podem mirar, perquè la petita i mitjana empresa ha viscut de les caixes, i si s'ha d'anar a Madrid a demanar crèdits, crec que és un mal favor a Catalunya.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Com vostè comprendrà, senyor Puigcercós, haver d'anar a Madrid a mi no és que em causi un plaer immens des del punt de vista d'haver d'anar a negociar coses que, doncs, podríem intentar resoldre des de Catalunya. Tant de bo les poguéssim resoldre sols des de Catalunya, però la realitat és la que és: en aquest tema hi ha intervenció directa del Banc d'Espanya, hi ha una intervenció directíssima del Govern espanyol i del Ministeri d'Economia, i, per tant, cal anar allà a negociar, i a parlar, i a defensar criteris, i a explicar. I això és el que nosaltres hem fet.

Vull recordar que en aquests processos de reconversió que hi ha hagut recentment, hi ha hagut una entitat financera a Catalunya, que és concretament la Caixa de Pensions, que ha fet la creació d'un banc i que, en canvi, segueix controlant aquest banc de manera molt majoritària, sense perdre l'estatus de caixa; ni tan sols s'ha hagut de transformar en fundació. Bé, pel que hem de lluitar tots plegats és perquè aquests mateixos estatus de caixa es puguin mantenir en altres entitats financeres, sabent que en els altres casos és més difícil, però no impossible.

I, en qualsevol cas, el Govern de Catalunya intentarà per tots els mitjans preservar allò que li deia, el que

vostè deia també: centres de poder financer a Catalunya, poder financer en el nostre país i, òbviament, doncs, unes estructures d'entitats financeres que, per altra banda, deixen un bon pòsit en aquest sentit que dèiem de l'obra social des de fa molt temps.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la responsabilitat, el rigor
i la sensibilitat social en les actuacions
del Govern (tram. 317-00003/09)

La formula l'il·lustríssim senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor president, porten poc més de cinquanta dies, i li volia preguntar si té vostè la sensació que estan actuant amb prou rigor, amb prou responsabilitat i amb prou sensibilitat social. Jo no hauria pensat mai que en cinquanta dies tindria tants exemples per pensar i acreditar que vostès no estan actuant amb prou rigor, ni amb prou responsabilitat, ni amb prou sensibilitat social. Li'n podria posar uns quants exemples, però, miri, li'n diré només dos.

Vostès es van comprometre a no tocar ni metges, ni mestres, ni mossos –compromís electoral. Però vostès ja diuen que les retallades afectaran, i de valent, metges, mestres i mossos; n'hi haurà menys. En canvi, hi ha capacitat financera per eliminar l'impost de successions i deixar de recaptar 400 milions d'euros. També era un altre compromís electoral; aquest sí que el compleixen. Jo crec que això és una expressió de manca de sensibilitat social.

Però, permeti'm, el que ha estat de traca –de traca– ha estat aquest anticicló, aquest anticicló que ha fet que un compromís electoral –eliminar els vuitanta– passés a ser un debat entre conselleries, no escoltessin ni la comunitat científica, ni professionals, ni metges, retessin la mesura, diguessin que no afectava la contaminació, i al final aquest modest i habitual anticicló els fa treure els colors i evidencia precisament la seva incoherència i, és més, no haver dit la veritat: que la mesura servia per evitar la contaminació.

Per això li pregunto: com pensa garantir que el seu Govern actua amb rigor, responsabilitat i... una mica de sensibilitat social?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, jo no sé si vostè està molt satisfet d'un balanç de país, que és el que tenim en aquest moment, a on des del punt de vista de la sensibilitat social tenim un 18 per cent d'atur. No ho sé. Potser vostè considera que tenir un 18 per cent d'atur lliga perfectament amb la sensibilitat social, però nosaltres pensem que no, i, en qualsevol cas, la situació del país que tenim en aquest moment, després d'haver governat vostès durant molts anys, és aquesta.

Consti que jo, perquè vull ser honest amb l'expressió i, a més a més, amb el concepte, sé perfectament que el fet que hi hagi més o menys atur no és *només* responsabilitat d'un govern; això és evident. Ara, també és cert que un govern alguna cosa hi té a veure, sobretot si governa durant bastants anys. Dic això perquè des del punt de la sensibilitat social podríem fer llargs debats que en dos minuts i mig òbviament no es poden fer, no?

Però fixi's, vostè deia els mestres, els metges, els mossos..., evidentment que haurem de reduir algunes coses. Però fixi's una cosa: en el tema dels mestres, s'han convocat unes oposicions. Sí, escolti'm, és que vostès s'han d'acostumar que tant com es feia no es podrà fer; però saben per què? Ho saben o no ho saben, per què? Perquè és que ens n'anàvem a la ruïna. (*Veus de fons.*) Sí, sí, ens n'anàvem a la ruïna. Ara, si vostès no donen importància a anar a la ruïna, doncs, aleshores no passa res. Però anàvem directament a la ruïna.

Sobre el tema dels vuitanta quilòmetres per hora, miri, senyor Herrera, hi ha una cosa que a vostè segurament el disgusta molt, i és que es canvien les seves polítiques. Però sap per què es canvien les seves polítiques? Es canvien perquè els ciutadans van acabar cansats de les seves polítiques i van votar una cosa diferent.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustríssim senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Miri, senyor Mas, hi ha coses que són indiscriminades, i la contaminació és indiscriminada, afecta a tothom igual: infants i gent gran. Jo crec que un govern ha d'actuar amb responsabilitat, i si té un programa i el programa topa amb la realitat –perquè al final acaba topant amb aquest modest i habitual anticicló– crec que un govern responsable ha de saber rectificar; dir que a vegades fins i tot el programa de Convergència i Unió s'equivoca. I crec que seria hora que ho fessin. Vostè avui en té una oportunitat.

I a vostè, que ha dit que un govern ha de generar confiança, li dic que en cinquanta dies el seu Govern està generant molta desconfiança. I desconfiança perquè no actua amb prou rigor, perquè actua amb el dogmatisme del programa i perquè simplement no escolta ni científics ni comunitats científiques. No passa res, rectifiqui. L'anticicló els en dóna l'oportunitat, i rectificar és de savis i, com vostè diria, també, de modestos.

La presidenta

Per donar resposta, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, estem fent el que vam dir que faríem. Vostè pot no estar-hi d'acord, però estem fent allò. Nosaltres vam dir que eliminaríem la instal·lació indiscriminada dels vuitanta quilòmetres per hora a l'entorn de Barcelona.

Però és que, a més a més, els en donaré un exemple que és del tot evident. Ho vàrem dir sempre així, i ho hem escrit en el nostre programa electoral; vostès segur que no l'han llegit, el nostre programa electoral, perquè no els interessava, però ho vàrem escriure també d'aquesta manera, no? Però és que a més a més hi ha una evidència: abans que vostès generalitzessin indiscriminadament els vuitanta quilòmetres per hora, *urbi et orbi*, a l'entorn de Barcelona, abans d'això ja hi havia vies limitades a vuitanta quilòmetres per hora quan governaven uns altres. I, per tant, ja ho sabem, que hi havia vies de vuitanta quilòmetres per hora, i ara n'hi seguirà havent. Entre d'altres, per exemple, les rondes.

Ara, el que no farem és el que vostès van fer, que crec que és equivocat, que és a vint-i-cinc...

La presidenta

Molt honorable president, se li ha exhaurit el temps.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la previsió d'endeutament en el marc pressupostari de l'any 2011 i del Pla de reequilibri econòmic i financer de la Generalitat (tram. 317-00001/09)

La següent pregunta és sobre la situació política, i la formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, aquesta setmana, com tots coneixem, vostè s'ha reunit amb el president del Govern espanyol. Vostè ha tingut un increment de l'endeutament per a Catalunya. Les seves paraules, després de campanya electoral, foren que «quan t'endeutes és per generar més inversió que produeixi més riquesa».

Nosaltres volem saber quina és la previsió d'endeutament per a tot l'any 2011 a casa nostra, a Catalunya, i quin és el marc, en el pla de reequilibri pressupostari, en què vostè té previst aquest nivell d'endeutament al llarg de tot l'any.

La presidenta

Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Doncs, mirin, el nivell d'endeutament... Vaja, «d'endeutament» no és exactament així, perquè cal precisar una mica els conceptes, no? Les necessitats de finançament que té la Generalitat de Catalunya aquest any 2011, aproximadament –no li puc detallar a l'euro, però aproximadament–, seran uns 11.000 d'euros, aproximadament, que és una xifra molt gran; vaja, és una xifra gegantina, 11.000 milions d'euros.

El que passa és que d'aquests 11.000 milions d'euros que s'han d'anar a buscar en els mercats financers, siguin les entitats de crèdit, sigui el públic particular, siguin fons d'inversió, etcètera, en aquest mercat hi han diferents conceptes. I un concepte important és que hi havia deutes anteriors que vencen aquest any 2011 i que o s'amortitzen –si tinguéssim molts diners, que no els tenim– o es refinancen. Doncs, d'aquests que s'han de refinançar, hi hauran aproximadament entre 4 i 5.000 milions d'euros. Això s'inclou dintre dels 11.000 que li deia.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Li agraeixo la matissació, perquè el que no podem és posar en dubte que Catalunya es tornés a endeutar en un marc de més d'11.000 milions, sinó que aquest és el marge de finançament i no pas el marge d'endeutament que hauria de competir amb el crèdit bancari a casa nostra.

Senyor Mas, nosaltres creiem que el que ha fet vostè aquesta setmana era el que li pertocava a Catalunya. Nosaltres creiem que l'increment d'endeutament i la possibilitat d'endeutament no són pas cap privilegi, sinó que és el que ens pertoca, i nosaltres coincidim amb vostè que no hem d'anar a pregar res enlloc, sinó que hem d'anar a negociar, perquè tampoc enlloc ens atorguen res. Perquè voldria recordar-li que el responsable i còmplice d'aquesta situació i del nivell d'endeutament d'aquest país ha estat el mateix president Zapatero amb el Govern anterior tripartit, i, per tant, ara en patim les conseqüències.

Però, miri, ara estem molt endeutats, ara n'estarem més, d'endeutats. Vostè ens diu que és l'única sortida per garantir la liquiditat. Però li dic, senyor Mas: no és l'única solució per al país. El país necessita que l'endeutament sigui amb caràcter clarament excepcional. I nosaltres condicionarem aquest suport a diverses coses; entre elles, a aquest pla de reequilibri pressupostari, que sigui rigorós i seriós i que li demanem que ens el faciliti al més aviat possible. L'hi condicionem a una estabilitat pressupostària que autocontrolï el dèficit a casa nostra. L'hi condicionem a un pla d'auste-

ritat, i també a un aprimament de l'Administració i del sector públic català.

Però li dic, senyor Mas: crec que el que necessita Catalunya és l'impuls de l'economia productiva. I permeti'm: nosaltres farem l'oposició constructiva i quan calgui donarem suport a decisions de país com és aquesta; però permeti'm una darrera valoració, senyor Mas, senyor president: el seu Govern, en aquests pocs dies, està semblant el Govern del pinyol i del cargol. Del cargol perquè sembla el Govern dels lents, de les contradiccions, de les contradiccions, de les equivocacions; i aquest no és el futur que volem per a Catalunya, i esperem que el seu Govern rectifiqui. I el del pinyol...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha exhaurit el temps.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...perquè nosaltres –acabo, senyora presidenta– no creiem que la prioritat de les decisions aquí sigui parlar d'independència...

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyora Sánchez-Camacho, més enllà de l'ocurrència aquesta final, que ja li admeto que vostè, doncs, per intentar sobresortir una mica en els mitjans ha de dir alguna coses d'aquestes, no?, que sigui una mica ocurrent, però, a part d'això, sí que més seriosament –sí que més seriosament– li volia agrair el que em sembla substancial de la seva intervenció, i és que la persona que lidera el Partit Popular a Catalunya digui que quan Catalunya obté recursos a Madrid davant del Govern central no està obtenint privilegis, sinó que està obtenint allò que li pertoca.

Aquestes declaracions que vostè ha fet, caldria procurar que s'amplifiquessin, aquestes sí, per tot l'Estat espanyol. Això del pinyol i del cargol i tot això, li asseguro que no té interès per a ningú, però, en canvi, aquestes altres, caldria que se sentissin per tot arreu. Perquè, si fos així, si això quallés, i molts dels seus, diguem-ne, companys de partit, arreu de l'Estat espanyol, agafessin aquesta línia, segur que quan Catalunya defensa els seus interessos legítims, que també els té, com qualsevol altra, hi hauria menys cridòria i hi hauria molta més educació; fins i tot això.

Aquest cop, Catalunya també, com altres vegades, ha hagut de defensar interessos en un moment molt delicat. El resultat d'això no és un resultat definitiu, veurem què dona de si les properes setmanes, però és evident que hem fet un pas endavant, encara que no sigui el pas definitiu.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els motius pels quals encara no s'ha nomenat el titular de la Secretaria de Seguretat i sobre la coherència de l'acció del Govern (tram. 317-00007/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, jo no li parlaré d'aquesta reunió a Madrid, ja ho hem esmentat diverses vegades i per nosaltres no hi ha cap dubte de la legitimitat de les qüestions que vostè ha plantejat i dels resultats, encara que siguin modestos, que ha obtingut. El que li volem plantejar és una altra cosa.

Fa ja gairebé sis setmanes, el seu conseller d'Interior va anunciar que proposaria el nomenament del senyor Xavier Crespo com a secretari de Seguretat i, a hores d'ara, aquest nomenament encara no s'ha produït; voldríem saber quins són els motius perquè no s'hagi produït. I, per altra banda, li voldríem preguntar si vostè creu que aquesta i altres coses que després en l'altre torn li plantejaré, assegurin el nivell de resposta de confiança, de seguretat, de solvència, que el país necessita, que el poble reclama, i que vostè va prometre en campanya electoral.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, vostè que és una persona que té llarga experiència de govern, llarguíssima experiència de Govern, acumulant els seus moltíssims anys d'alcalde de Girona, després els seus molts anys també de conseller del Govern de la Generalitat, sap perfectament que un nomenament no és nomenament fins que no s'ha fet, i aquest no s'ha fet. I, escolti'm, si vostè vol conèixer raons per les quals no s'ha fet, doncs, segur que el conseller Puig li donarà aquestes raons, perquè és qui l'ha de proposar. Jo no proposo ni els directors, ni els secretaris dels diferents departaments. Vostè que ha estat conseller això ho sap perfectament, o és que els proposava el president els seus directors generals i els seus secretaris? (*Remor de veus.*) Oi que no? Doncs, fixi's, vostè ha de parlar amb el conseller Puig, que segur que li donarà alguna explicació.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Sí. Molt honorable president, efectivament, els nomenaments sectorials els proposa cada conseller, però el desconcert el comparteix tot el Govern i l'assumeix el president de la Generalitat de Catalunya. I l'exemple Crespo, o el cas Crespo és, simplement, la punta de la piràmide, un conjunt de despropòsits que s'han produït en aquestes primeres setmanes de gestió del Govern de Catalunya. Jo li reconec, molt honorable president, la seva voluntat de cenyir, i cenyir bé, i la seva voluntat d'intentar marcar una agenda política, però tinc la impressió que els fets no l'acompanyen i que el mateix episodi dels vuitanta quilòmetres per hora, digui el que digui, o el que ha dit ara el senyor Puig, provoca desconcert en la ciutadania. Perquè si fos veritat –si fos veritat– que a nosaltres no ens entenia, ara no és que no entengui el Govern, no entén la mesura, i el fet que els ciutadans no entenguin la mesura provoca desconcert i agreuja els riscos que a dia d'avui s'estan produint a les carreteres de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Però aquí podríem afegir-hi els episodis de simplement passivitat, que també s'han comentat, en el torn de control en el cas de l'empresa Yamaha, l'apagada informativa en el tema de la crisi de Rodalies per la vaga dels maquinistes de Renfe, la cacera de senglars amb fletxa, o tot un conjunt d'episodis, molt honorable president, que diuen poc a favor de la coherència d'una orquestra en què, per molt que el director tingui el timó a la mà, probablement hauria de deixar el timó, agafar el diapasó i entendre que en la política, per molt que els resultats electorals...

La presidenta

Honorable senyor diputat, se li ha...

Joaquim Nadal i Farreras

...avalin, no cal matar mosques a canonades, cal entomar els temes a fons.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, senyor Nadal. Vostè, bé, diu que hi ha hagut un nomenament frustrat, això és la pura evidència, perquè és el que van recollir els mitjans de comunicació també. Ara, vostè s'ha fixat en el munt de nomenaments que s'han fet? S'ha fixat en la quantitat de gent que ha vingut de fora de la mateixa Administració que s'incorpora en un govern perquè hi deu tenir confiança? Fins i tot li podria explicar casos de gent que cobraven molts més diners i que ara en cobraran molts

menys, per la seva vocació de servei públic. També s'han donat aquests casos, no passa res. (*Remor de veus.*)

Però, fixi's en una altra cosa, si s'hagués fixat amb més detall hauria vist que no només s'han fet molts nomenaments, sinó que s'han amortitzat moltes places d'aquelles que vostès havien creat per tot arreu. D'això encara n'hem fet més, de política d'austeritat n'hem fet molta durant aquest mes –molta–, molta política d'austeritat, i més que en farem encara, perquè era estrictament necessària.

I, després, vostè diu que aquest és un govern que no genera confiança, ja ho he sentit abans, parla d'una sèrie d'episodis, de titulars de premsa, etcètera, jo li diré una cosa molt clara: segur que l'acció del Govern és millorable, i li ho diu el president, començant per mi mateix, fixi's, li ho dic amb tota modèstia i amb tota humilitat, segur que l'acció de Govern és millorable, fins i tot en el moment en què es pugui dir que és bona serà millorable, perquè nosaltres som gent que volem aprendre cada dia, i segur que no tenim, a més a més, la condició de conèixer tota la veritat. Ara, també deixi'm dir-li una cosa: no sé si vostès són els més apropiats per parlar de desgavells, de desconcerts, de paraules per un costat i de paraules per un altre. Deixi'm dir-li, crec poder dir amb tota la modèstia que aquest és un govern que inspira bastant més confiança que alguns governs anteriors.

La presidenta

La següent pregunta és sobre les accions per afrontar la crisi econòmica.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les accions per a afrontar
la crisi econòmica (tram. 317-00005/09)

La formula l'il·lustríssim senyor Oriol Pujol, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Oriol Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, des de la confiança que, al nostre entendre, genera aquest Govern, però entenent que és així perquè amoïna la situació financera del Govern, amoïna, preocupa i interessa la situació financera, i, en part, senyor president, és normal que així sigui, és del tot normal que amoïni la situació financera perquè en el fons d'aquesta situació financera se'n deriven mesures que poc o molt afectaran la major part de catalans.

És important que aquesta situació financera l'entenguin els mercats internacionals, que l'entenguin les institucions financeres, que l'entengui el Govern de l'Estat, però sobretot és molt important que l'entenguin els catalans, senyor president. Ja observem que hi ha gent que no ho entén, o que no ho vol entendre, i que viuen instal·lats en allò del suposat *privilegio catalán*. Nosaltres a la nostra, senyor president, no ens

distraguéssim... I fins i tot celebro –perquè considero que entra molt bé, molt i molt bé– que la senyora Camacho tampoc es distregui. Sens dubte, per tant, cal explicar bé quina és la situació financera perquè, altrament, senyor president, sinó no s'entendran les mesures que calen prendre en endavant.

Fixi's, senyor president, que parlant-li de la situació financera jo no busco responsables d'aquesta herència, no busco com hem arribat fins aquí, creiem que l'important és reconèixer la foto actual per, a partir d'aquí, poder actuar i poder encarrilar solucions. Per a qualsevol país és important, és molt important contenir el dèficit, controlar la despesa, ajustar la despesa pública, ho és per a Irlanda, ho és per a Espanya, ho és per a Alemanya, ho és també per a Catalunya. Però, senyor president, tant o més important que controlar la despesa, ajustar la despesa pública, controlar el dèficit, ho és la recuperació econòmica, ho és la reactivació econòmica. Cap país pot anar-se estrenyent contínuament el cinturó i no encarrilar la recuperació econòmica, ni Catalunya tampoc pot fer-ho, això.

Senyor president, en la línia de la recuperació econòmica, de la reactivació econòmica, quins marcs d'actuació té el Govern, quins marcs d'actuació a curt termini té el Govern per reactivar la nostra economia, per acompanyar, al costat del control de la despesa, la necessària reactivació econòmica?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, jo crec que vostè, diguem-ne, que l'encerta quan... (*Remor de veus i rialles.*) També, de tant en tant, la pot encertar... (*Rialles.*) Vostè l'encerta quan diu que l'única prioritat no ha de ser l'estabilitat financera de la Generalitat, el que passa és que aquesta és una condició

prèvia, difícilment podrem fer res si no estabilitzem aquesta situació financera de la Generalitat. I aquest era el primer objectiu de tots, que, per cert, encara no el tenim al cent per cent segur, també ho dic amb tota claredat. Hi ha un camí dur encara d'aquí a estabilitzar bé la situació financera de la Generalitat i que la Generalitat tingui capacitat, diguem-ne, de resposta i, sobretot, d'atendre els pagaments i els compromisos i els deutes. Hi ha un camí encara llarg i un camí dur en les properes setmanes i en els propers mesos. Ara, dit això, quan dic que vostè l'encerta és perquè, certament, aquesta no pot ser l'única prioritat.

Jo li admeto que durant aquest mes de gener hem hagut d'estar molt capficats en aquest sentit, probablement la primera prioritat ha estat aquesta: treballar per l'estabilitat financera de la mateixa institució, si no ho haguéssim fet les repercussions haurien sigut molt pitjors del que segurament acabaran sent, i, per tant, era una obligació. Ara, dit això, ara s'ha de posar fil a l'agulla en moltes altres coses: ahir, per exemple, després del Govern es va parlar a fons d'una estratègia per lluitar contra el fracàs escolar. Jo tinc el propòsit, d'aquí al mes de març, a finals de març, de complir aquell compromís que eren dos grans trobades, una amb el món educatiu, per dissenyar una estratègia per lluitar contra el fracàs escolar, de comú acord, i l'altra, comentada amb alguns grups parlamentaris ja a hores d'ara, és convocar una gran cimera per definir també l'estratègia econòmica, aprofitant l'acord estratègic que va fer l'anterior Govern, millorant tot el que calgui millorar, i concertant tota una sèrie d'actuacions perquè encara que no tinguem diners sí que el Govern de la Generalitat pot fer un munt de coses per estimular l'activitat econòmica, el creixement i la creació de llocs de treball, entre d'altres, facilitar la feina a la gent que té projectes, i, per tant, agilitzar l'Administració, entre d'altres, i això és el nostre propòsit, i això és el que farem.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i dos minuts.

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre dos quarts de dotze del migdia i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Acabat aquest punt de la sessió ordinària, procedirem ara a la sessió específica per a la designació dels senadors i senadores que han de representar la Generalitat al Senat.

Procediment

per a elegir els senadors
que han de representar la Generalitat
al Senat (tram. 280-00001/09)

De conformitat amb la Llei 6/2010, que regula el procediment de designació dels senadors que representen la Generalitat al Senat, un cop presentades les candidatures per a la designació de senadors i senadores, i havent dictaminat favorablement la Comissió de l'Estatut dels Diputats, d'acord amb l'article 4.3 de l'esmentada Llei 6/2010, proposo a la cambra els noms dels candidats a ser designats senadors i senadores en representació der la Generalitat de Catalunya.

Prego a la secretària segona que llegeixi els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

La secretària segona

Els grups parlamentaris, en compliment de l'acord de la Mesa del Parlament i de la Junta de Portaveus del dia 1 de febrer del 2011, han proposat els següents candidats perquè representin la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 61.a de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió proposa a Coralí Cunyat i Badosa, Eva Parera i Escrichs, Joan Maria Roig i Grau i Jordi Vilajoana i Rovira. Per part del Grup Parlamentari Socialista són proposades les persones Maria Assumpta Baig i Torras i Joan Sabaté i Borràs. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Àlícia Sánchez-Camacho i Pérez. Del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Saura i Laporta.

La presidenta

Moltes gràcies, secretària segona.

Si no hi ha assentiment, la votació es farà electrònica i secreta, d'acord amb l'article 5.2 de la Llei 6/2010 i l'article 90.3 del Reglament. *(Pausa.)* Procedim a la votació electrònica i secreta. No hi ha assentiment, entenc que no hi ha assentiment. *(Veus de fons.)* Sí que hi ha assentiment? *(Pausa.)* No hi ha assentiment. Doncs, procedim a la votació electrònica i secreta. Prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques que garanteixin el secret de la votació.

Comença la votació.

La votació, el resultat de la votació són 117 vots a favor, 3 vots en contra i 3 abstencions.

Per tant, queden designats com a senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat... Senyor López Tena, per quina raó demana la paraula?

Alfons López i Tena

Per una qüestió: perquè no funciona el sistema de votació, no ho hem vist en pantalla, i per fer l'explicació de vot. *(Remor de veus.)*

La presidenta

El sistema de votació ha funcionat. Per tant, les votacions són les que acabo de dir, el resultat és aquest, i, per tant, han estat designats senadores i senadors que representen la Generalitat al Senat l'excel·lentíssima senyora Maria Assumpta Baig, la senyora Coralí Cunyat, la senyora Eva Parera, l'excel·lentíssim senyor Joan Maria Roig, l'excel·lentíssim senyor Joan Sabaté, l'excel·lentíssima senyora Àlícia Sánchez-Camacho, l'honorable senyor Joan Saura i l'excel·lentíssim senyor Jordi Vilajoana i Rovira.

Continua la sessió específica... Perdó, acabada la... *(Alfons López i Tena demana per parlar.)* Senyor López Tena, per quin motiu demana la paraula?

Alfons López i Tena

Volem donar explicació de vot.

(Pausa.)

La presidenta

En votació secreta, senyor López Tena, no hi ha explicació de vot.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia i vuit minuts.

SESSIÓ NÚM. 4 (continuació)

La sessió, suspesa a dos quarts de dotze del migdia i dos minuts, es reprèn a dos quarts de dotze i vuit minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Acabada la sessió específica, continuarem ara amb l'ordre del dia de la sessió ordinària, que és el segon punt: comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent.

Comunicació

al Ple de la composició
de la Mesa de la Diputació
Permanent (art. 65.2 del Reglament)

D'acord amb l'article 65.2 del Reglament, passem ara a la comunicació dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent.

La composició de la Mesa de la Diputació Permanent, constituïda el passat dia 29 de desembre de 2010, està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

(Pausa.)

Comunicació

al Ple de la composició de les meses
de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

Acabat aquest punt de l'ordre del dia, amb el qual donem compliment a l'article 65.2 del Reglament, continuem amb el següent punt de l'ordre del dia: comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

El passat 19 de gener es van constituir les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions la seva composició ha de ser comunicada al Ple. La composició, la constitució i l'elecció dels membres de les meses han estat publicades al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 11, de 31 de gener, i també està inclòs en el dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

(Pausa.)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

d'autoritzacions financeres i normes
pressupostàries i tributàries durant
el període de pròrroga pressupostària
(tram. 200-00001/09)

El quart punt de l'ordre del dia és: Projecte de llei d'autoritzacions financeres i normes pressupostàries i tributàries durant el període de pròrroga pressupostària. D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única. Per tant, es proposa al Ple de la cambra que el projecte es tramiti en lectura única.

Procedirem ara a la votació. Els vots afirmatius s'entén que s'està a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius en contra.

Comença, doncs, la votació.

La portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en nom de Laura Vilagrà; el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en nom de Maria Senserrich...

Per tant, s'aprova aquesta tramitació en lectura única per 124 vots a favor, 3 en contra i 7 abstencions.

Procedirem, ara, al debat que d'acord amb l'article 126.3 del Reglament s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats de totalitat. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

(Pausa.)

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

(Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustríssimes senyores diputades, il·lustríssims senyors diputats, em plau adreçar-me al Ple d'aquesta cambra per tal de presentar pel procediment de lectura única el Projecte de llei d'autoritzacions financeres i normes pressupostàries durant el període de pròrroga pressupostària.

D'acord amb l'article 126 del Reglament del Parlament de Catalunya, el procediment de lectura única ha de ser acordat per aquest mateix Ple –cosa que el Ple acaba de fer– quan la naturalesa del projecte ho aconsella o per la simplicitat de la seva formulació. És, doncs, un procediment revestit d'un cert caire d'excepcionalitat, encara que, en aquest cas, es tracta d'una excepcionalitat normal, una excepcionalitat que és conseqüència del desenvolupament normal del procés electoral.

Com saben, habitualment les autoritzacions de deute s'estableixen simultàniament en la mateixa llei d'aprovació d'un pressupost, quan aquest incorpora dèficit. Però l'acabament de la vuitena legislatura i la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya el dia 28 de novembre passat no van permetre presentar davant d'aquesta cambra el projecte de llei correspo-

nent als pressupostos per al 2011 dins dels terminis habituals per a la seva entrada en vigor.

Ara bé, i d'acord amb el marc legal vigent establert en el decret legislatiu pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, l'endeutament públic s'ha d'aprovar per llei del Parlament. D'aquí, doncs, que en aquests moments de situació de pressupost prorrogat cal una llei específica que autoritzi l'emissió de deute.

Faig notar, també, que aquest projecte de llei complementa el decret d'aplicació de la pròrroga pressupostària. Les dues mesures han de garantir el manteniment del funcionament ordinari de l'Administració, per bé que amb limitacions inherents i també circumstancials.

El pressupost per al 2011 que presentarem a aquesta cambra serà creïble i incorporarà dèficit. La magnitud exacta no la podem encara precisar. Si les negociacions amb l'Administració general de l'Estat, en què ens comprometem a presentar un pressupost amb un 10 per cent de reducció de la despesa no financera i no finalista, conclouen satisfactòriament, el dèficit serà de 1.3 per cent del PIB català, uns 2.600 milions d'euros; si no, haurà de ser més. Cal tenir present que el dèficit del 2010, el valor oficial del qual ens el donarà la Intervención General del Estado cap a finals de març, passarà el 3.5 per cent del PIB català.

Necessitarem, doncs, endeutament per cobrir el dèficit per al 2011, però també en necessitarem per cobrir una part important del dèficit del 2010, part estimable en 3.500 milions d'euros. A més, és clar, haurem de re-finançar el deute que venç el 2011: són uns 4.600 milions d'euros.

La manera efectiva i racional de finançar-se és a llarg..., més d'un any, a llarg termini. Per endeutar-nos a llarg necessitem l'autorització del Govern central. La negociació té lloc aquests dies. En aquest punt va quedar desbloquejada amb l'entrevista entre el president de la Generalitat i el president Zapatero el diàlluns passat. Estem en fase de concretar-ne els detalls, però sembla clar que l'autorització que ara demanem a aquesta cambra serà donada pel Govern central sense retard. Les autoritzacions restants per a l'any 2011 arribaran una vegada hi hagi acord sobre el Plan Económico Financiero de Reequilibrio presentat pel Govern de la Generalitat.

Mentrestant, no és sobrer de recordar que en bona part són els nostres proveïdors, els de la Generalitat de Catalunya, els qui ens estan concedint crèdit i suportant la insuficiència del deute autoritzat per cobrir el dèficit acumulat. Els voldria expressar des d'aquí, als nostres proveïdors, el nostre reconeixement, i assegurar-los que som molt conscients de les tensions que això els provoca.

Aquesta llei consta de tres articles. El primer es refereix a l'autorització d'operacions financeres, principal objectiu del text que avui se sotmetrà a votació. El primer apartat autoritza el Govern perquè, en les condicions i els termes fixats per la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya, faci ús, al llarg

del 2011, mentre es mantingui la situació de pròrroga pressupostària, d'operacions d'endeutaments per a finançar inversió real, transferències de capital i variacions d'actius financers, consignades pels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, del Servei Català de la Salut, de l'Institut Català de la Salut, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis socials i de les entitats autònomes administratives per al 2010, prorrogat per al 2011, i això per un import màxim de 2.613 milions d'euros.

El segon apartat habilita a emetre més deute si el Govern central ho aprova en el context de la normativa sobre estabilitat pressupostària.

Els articles 2 i 3 incorporen el manteniment d'algunes normes de gestió pressupostària i tributàries que com l'endeutament s'han d'aprovar per llei, però que normalment ho són com a part de la Llei de pressupostos. Més concretament, el text preveu amb efectes des de l'1 de gener del 2011 i fins a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2011 la vigència, d'una banda, de les disposicions referides a gestió pressupostària, tal com eren contingudes a la Llei de pressupostos del 2010, i, de l'altra, dels articles 43 i 46 del pressupost del 2010, que fan referència a protecció civil, al cànon de l'aigua, a tarifes d'utilització d'aigua i a d'altres taxes de quantia fixa que, per tant, es mantenen congelades en els nivells que ja tenien el 2009.

La llei es completa, com és lògic en tot text legislatiu, amb dues disposicions finals referides a la seva aplicabilitat: la que habilita el departament d'Economia i Coneixement per a la seva execució i la que fa referència a la seva entrada en vigor.

L'aprovació del text que se sotmet avui a la consideració del Parlament de Catalunya s'emmarca, com és natural, en un context més ampli del que ha de ser la política econòmica del Govern: una política de responsabilitat per garantir el correcte funcionament i prestació de serveis de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, però també una política de responsabilitat i credibilitat que s'haurà de concretar en un marc de contenció pressupostària.

Haurem de reforçar la confiança envers la Generalitat de Catalunya d'operadors i organismes internacionals. No perquè això sigui un objectiu en si mateix —que no ho és—, sinó perquè és una condició indispensable per al bon desenvolupament del nostre estat del benestar, per al manteniment i aprofundiment del nostre autogovern i per disposar d'eines per impulsar en l'horitzó europeu del 2020 una Catalunya d'alta productivitat i de plena ocupació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, la il·lustríssima senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta, és un plaer poder dir presidenta, en femení, cregui'm. Molt honorable president de la Generalitat, consellers i conselles, senyores diputades i senyors diputats, pujo avui en aquesta tribuna per primera vegada en aquesta novena legislatura que acaba de començar per expressar el vot favorable del meu grup, del Grup Socialista, en aquest projecte de llei que és el primer projecte de llei que ens presenta el nou Govern de Catalunya.

El Projecte de llei d'autoritzacions financeres i normes pressupostàries i tributàries durant el període de pròrroga pressupostària, que és com s'anomena aquest projecte de llei, és un projecte de llei eminentment tècnic. Els seus tres articles, com bé ha explicat el conseller, busquen l'autorització que es necessita d'aquest Parlament perquè el Govern pugui emetre deute durant la pròrroga pressupostària, i, per tant, fins que els nous pressupostos del 2011, que efectivament és quan aquesta autorització normalment es fa de manera simultània, entrin en vigor.

Per tant, és un vot favorable, el del meu grup, que s'explica per la necessitat de trobar la fórmula tècnica que permeti el marge de maniobra necessari durant aquest període de pròrroga pressupostària, que ve imposat no per cap decisió política, sinó perquè, efectivament, està marcat per l'inici d'una nova legislatura. És un vot favorable, per tant, no per responsabilitat, sinó per lògica, com ja l'equip econòmic de l'anterior Govern els va advertir durant el traspàs de poders, que segurament aquesta era la fórmula que hauríem d'acabar duent a terme.

Jo, sincerament, ja ho deixaria aquí, si no fos perquè considero oportú fer un advertiment per ajudar a entendre el que és que ajudi a aclarir les coses en vista a algunes declaracions que s'han efectuat. I per fer aquest advertiment em serveix la comparació amb l'actitud de Convergència i Unió davant un projecte de llei molt similar quan les esquerres governaven Catalunya. Sí, sí, un crèdit per a circumstàncies extraordinàries d'autorització de deute.

L'avui portaveu de Convergència i Unió, el senyor Turull, que era el que va parlar en aquella ocasió, no només no va donar suport a la llei, no va donar suport al tràmit que es fes per lectura única, sinó que la va fer servir per proferir una sèrie d'atacs que no venien al cas, eh? Va parlar de la disbauxa de la despesa, suggeria que ens estàvem endeutant per pagar informes. Va dir: «Ni en volem ser còmplices, ni ens en podem fer coresponsables», deia ell. Que quedi clar que nosaltres tampoc, tampoc serem còmplices ni ens farem responsables d'una política econòmica que té tota la pinta de ser la gran excusa per a la gran retallada. D'això, els ho ben asseguro, no serem còmplices ni estem donant avui en cap moment, que quedi clar, suport a les polítiques d'aquest Govern. En primer lloc perquè no les coneixem. Els ho hem reclamat, i des d'aquest Parlament aprofito avui per fer-ho un cop més des d'aquesta tribuna, que entreguin al Parlament de Catalunya el Pla d'estabilitat i reequilibri que va aprovar el Govern de Catalunya, si us plau. I per tant, perquè puguem co-

nèixer una mica més quines són les seves polítiques, que de moment, hi insisteixo, no coneixem, però que ens fan sospitar bastant.

Complicitat, doncs, cap ni una. Simplement, el que estem fent avui, el que volem significar avui és que com a partit de Govern que hem estat i com a partit de Govern que volem tornar a ser, entenem els mecanismes que implica la governació de Catalunya, la gestió d'un pressupost i l'excepcionalitat que implica una pròrroga pressupostària. Nosaltres som un partit que té una actitud de Govern, i que, en contra del que feien altres, no canviem aquesta actitud de Govern tampoc quan estem a l'oposició.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez-Sampere. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustríssim senyor Josep Enric Millo, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, honorable conseller, molt honorable president, senyores i senyors diputats, la primera cosa que he de dir amb relació a aquest projecte de llei que avui ens porta a la cambra el Govern és que he tingut una certa decepció, permetin-me que ho digui amb total respecte, conseller, per la intervenció i la defensa que n'ha fet. Vostè ens ha fet una presentació merament tècnica del que és aquest projecte de llei, està en el seu dret de fer-ho, és legítim. Ha estat també coincident, en aquest sentit, amb la intervenció que hem escoltat del Partit Socialista, que també considera segurament positiu que sigui una intervenció purament tècnica quan parlem d'aquest projecte de llei, però la nostra opinió és certament diferent.

Coneixem perfectament per què estem aquí i sabem quina és la causa que ens ha portat aquí. Sabem quina ha estat la política econòmica erràtica, nefasta –m'atreveiria a dir jo– durant els darrers anys, que ens porta en aquest forat negre en què en aquests moments es troben les finances de la Generalitat de Catalunya. I, a més, és un tema que n'hem parlat molt durant els darrers anys. Hem portat aquí molts anys parlant de la situació i advertint el Govern que no estava fent bé la política econòmica, que s'equivocava. I hem parlat d'aquests dèficits galopants en què hem anant vivint durant l'any 2008, el 2009, el 2010. Dèficits que, sens dubte, han anat engreixant aquesta necessitat de finançament que ara vostès ens expliquen. És una història que estava cantada, és un final que estava cantat, i que alguns negaven, negaven l'evidència que avui ens trobem. Vostè ha volgut passar, no de puntetes, senzillament ha silenciats aquesta part en el seu discurs. És respectable, però ens sembla que no és aquesta la qüestió de fons que avui debatem en aquest projecte de llei.

La resposta del Grup Socialista, aquesta sí que no ens ha sorprès, cap sorpresa. Què hauria de dir, el Grup Socialista, amb relació a un projecte de llei com

aquest? Què haurien de dir aquells que són els causants principals de la situació en què ens trobem, què haurien de dir? Com abans s'endeuti el Govern, millor, i com abans el Govern pugui tapar els forats derivats d'aquesta nefasta gestió, millor. De fet és un endeutament que permetrà, lògicament, pagar factures, pagar proveïdors, pagar deutes, resoldre la situació i poder-se posar a treballar. No seria normal que vinguessin, precisament, els causants, els responsables d'això a dir aquí o a qüestionar si cal o no cal fer-ho. És molt evident, són els primers interessats.

Però aquesta situació d'extrema emergència econòmica, tal com vostès ens plantegen la solució avui amb aquest projecte de llei, a nosaltres ens planteja un dilema, inicialment, no? Hem superat els límits d'endeutament del pressupost del 2010, estem en situació de pròrroga de pressupost, i ens anem endeutar encara més. És a dir, passem d'una situació de molt endeutament a una situació de més endeutament. Això, evidentment, no està en el camí d'allò que pensem que cal fer. Però, d'altra banda, a més a més, resulta evident que en l'actual situació de dèficit i d'endeutament el que cal és fer un pla de reequilibri i viabilitat de crèdit financer, que no coneixem; que hem demanat al Govern i no hem pogut conèixer; estabilitat pressupostària amb un objectiu tendent al dèficit zero, tendent al dèficit zero, que no hem conegut; que cal conèixer quines són les línies bàsiques del pressupost del 2011, que no hem vist; que cal saber exactament quins són els esforços que farà el Govern en matèria de racionalització de la despesa, en matèria d'aprimament de l'estructura de l'Administració, i en matèria també d'eliminació i supressió d'empreses públiques que són ineficients, innecessàries i inútils; i que cal impulsar, en tercer lloc, mesures per sortir de la crisi.

És d'això que volfem sentir a parlar avui el Govern, perquè cal parlar de com ajudarem a les petites i mitjanes empreses i autònoms a finançar-se millor, com farem millors polítiques actives per a creació d'ocupació, parlar de competitivitat, de productivitat. Per què ens serveix això que fem avui? Només per tapar forats? Bé, evidentment cal tapar-los, no?, però ens agradaria saber quins són els plans de futur i ens hauria agradat molt poder escoltar del conseller coses que hem demanat fins i tot per escrit i que no les hem tingut, no les hem pogut conèixer.

El dilema radica en el fet que vostès només ens parlen de la necessitat d'incrementar l'endeutament, i a nosaltres ens agradaria escoltar què farà el Govern a partir d'aquest moment, com i amb qui ho farà. La posició del Partit Popular de Catalunya és i serà sempre en defensa dels interessos dels ciutadans de Catalunya. Els diputats i les diputades del Grup Parlamentari del Partit Popular català actuarem amb responsabilitat, com fem sempre, pensant en l'interès general del catalans en primer lloc, perquè és el nostre deure, perquè no podem permetre que Catalunya quedi estancada en un atzucac econòmic i financer, però també ho farem pensant en la resta dels espanyols, perquè volem que Catalunya torni a ser líder i motor de l'economia espanyola, com havia estat en el pas-

sat i ha deixat de ser, i perquè sabem que si Catalunya cau, Espanya cau.

El que importa saber és com actuarà el Govern a partir d'aquest moment i amb qui ho farà. Això és el que voldríem saber. El Govern de Convergència i Unió tot just ha començat a caminar i ja s'ha equivocat dues vegades triant company de viatge per afrontar els reptes tan importants que té plantejats Catalunya. L'opció política preferent per la sociovergència catalana és legítima. La dissimulen prou bé, cal admetre-ho, però erràtica i perjudicial per als catalans.

Pretendre resoldre els greus problemes de l'economia catalana justament amb aquells que han estat els principals responsables de la desfeta econòmica més important de la història de la democràcia no és tan sols un error temerari, sinó que resulta fins i tot ofensiu per als centenars de milers de catalanes i de catalans que pateixen a diari el drama personal de la crisi econòmica i de l'atur.

I això és el que vostès han fet ja per segona vegada. Primer segellant un acord de legislatura, camuflat en el pacte d'investidura, i després acordant bilateralment un increment de l'endeutament de la Generalitat que permeti eixugar al més aviat possible les nefastes conseqüències de la nefasta política econòmica duta a terme per el tripartit del senyor Montilla en els darrers set anys. Cal evitar que hi hagi un tercer error, senyores i senyors diputats, un tercer error que podria resultar fatal, perquè, probablement, no hi haurà una tercera oportunitat.

Tot i la responsabilitat que cal encara depurar per la situació heretada de l'anterior Govern tripartit, del qual a vostès no els agrada parlar gaire, el que ara compta ja no és saber com hi han arribat, això ja ho sabem, ja n'hem parlat, ara cal saber com en sortirem, d'aquest immens forat, quan i amb qui. Només hi ha un camí, és el camí que ha marcat sempre el Partit Popular de Catalunya, i seguim marcant ara, i hem coincidit, a més a més, amb vostès en legislatures anteriors. Ara ho ha dit clarament, a més a més, la presidenta del Partit Popular: aquesta situació d'excepcionalitat només es pot superar amb una aposta clara i un compromís indestructible d'austeritat i de control en la despesa pública, amb un únic objectiu clar i definit en matèria pressupostària, que no pot ser altre que la tendència al dèficit zero.

I això només es pot aconseguir amb estabilitat pressupostària, racionalització administrativa i eliminació d'empreses públiques ineficients, inútils i deficitàries, i garantir la prioritat en la inversió social i productiva. És a dir, que les retallades que vostès ens estan anunciant de la despesa no afectin els nivells de qualitat en la prestació dels serveis de seguretat, salut i educació, ni al foment de l'economia productiva i a la creació d'ocupació.

El full de ruta és molt clar: ara, el Govern de Catalunya i el seu president han de saber triar i elegir entre aquells que l'ajudaran a recórrer aquest camí amb garantia d'èxit i en benefici de tots els catalans i catalanes, o aquells que només l'ajudaran a caure novament en un pou profund, encara més fons que l'actual,

del que difícilment en podran sortir perquè serà massa tard. Són aquells que han portat precisament a l'immens forat en el que actualment ens trobem, i que el Govern ha escollit equivocadament, fins al dia d'avui, com a socis preferents per donar estabilitat futura a l'acció del Govern de Catalunya. Greu error, senyores, senyors diputats. A partir d'ara, la decisió és només seva. No s'equivoquin.

Senyores i senyors diputats, membres del Govern, senyor president, no s'equivoquin, afrontin el futur amb garantia de solvència; si no ho fan, els catalans no els ho perdonaran.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Millo. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustríssim senyor Joan Boada, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyors membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats, davant la intervenció del senyor Mas-Colell tampoc és que ens hagi donat massa informació. Ja no en teníem, perquè no tenim informació d'aquest Pla d'estabilitat, i, a més a més, tampoc l'ha donat el senyor Mas Colell, perquè ha donat una visió molt i molt, molt i molt tècnica, no? I, evidentment, aquest projecte de llei va lligat a aquest Pla d'estabilitat.

Sabem algunes qüestions per declaracions, per posicions, algunes d'elles poc rigoroses, del Govern, no? Sabem algunes coses de què en faran vostès o de què en poden fer vostès, d'aquests diners, d'aquest endeutament, i què poden fer vostès amb els diners dels ciutadans i ciutadanes, que ho acabaran de concretar en el pressupost. Però, en tot cas, el conseller de Salut ja ens diu que vol retallar 850 milions d'euros, que vol fer treballar més el personal sanitari, que vol reduir serveis en alguns hospitals, que paralitza *sine die* obres bàsiques com les dels hospitals Trueta, de Girona, i Verge de la Cinta, de Tortosa; recomana a la ciutadania que contracti una mútua privada i es converteix en una espècie d'agent comercial que ven a la població el sector sanitari privat.

Això és el que sabem, almenys, pel que hem sentit fins a aquest moment, no? En canvi, no l'hem sentit que parli de reduir la despesa farmacèutica, ni de quins serveis reduirà amb els ingressos perduts quan desgravi la pertinença a les mútues privades, ni de quant negoci faran les privades quan les llistes d'espera tornin a créixer, tal com ja ha anunciat ell mateix. Aquestes són coses que ens han arribat i que han estat dites pel mateix conseller.

Sabem, també, que volen reduir programes destinats a les persones més vulnerables des dels diferents departaments; ho han dit des de Benestar i Família, des

d'Educació, també des d'Interior, amb el Programa de violència masclista, o també des de Salut.

Sabem que volen retallar el nombre de funcionaris. D'entrada, han eliminat o han limitat la promoció de dos-cents mossos menys en aquestes properes; han anul·lat la promoció de dos-cents bombers –ja no se'n recorden–; han plantejat l'eliminació de dues mil places a les oposicions de secundària, i no cobriran moltes baixes de metges. Això també ho han dit, també ho han explicat.

Sabem, també, que volen eliminar l'impost de successions. Permeti'm l'expressió, però jo crec que és immoral. És políticament immoral que retallin els sectors més vulnerables, com jo li acabo d'explicar ara, en aquests moments, i que alliberin els poderosos de la seva contribució fiscal al benestar de la ciutadania. És políticament indecent que vinguin a demanar que el Parlament els autoritzi a endeutar-se i al mateix temps deixin d'ingressar més de 400 milions d'euros per l'eliminació de l'impost de successions. En lloc de cobrar impostos als més rics, com s'hauria de fer, es tracta d'endeutar-se perquè aquests mateixos puguin comprar aquest deute, pagar-los-en els interessos, en lloc de cobrar-los els impostos. Aquesta és la realitat que plantegen vostès, no? És Robin Hood a la inversa. Vostè, senyor Mas-Colell, s'assembla més al xèrif de Nottingham que no pas a Robin Hood.

O, si volien generar confiança, les mateixes declaracions del president del grup parlamentari, el senyor Oriol Pujol, doncs, han costat allò que ell deia que no seria, un possible encariment del crèdit a la Generalitat..., i que el deute, evidentment, no va per pagar les nòmines, senyor Pujol.

Bé, el senyor Mas parlava del Govern dels millors i d'un govern amic dels negocis. Dels millors és discutible. És discutible posar el cap de la patronal de la sanitat privada a gestionar la sanitat pública, és discutible. És discutible posar una directiva d'una empresa consultora que es dedica a fer informes per com eliminar o deslocalitzar empreses de secretaria d'Ocupació, és discutible. És discutible posar un directiu d'una empresa privada que fa negoci amb l'aigua com a president de l'Agència Catalana de l'Aigua, no? No sé si també volen privatitzar, també, la gestió de l'aigua en alta, o no sé, senyor Recoder, si perilla la propietat pública d'Aigües Ter Llobregat o fins i tot de la mateixa Agència Catalana de l'Aigua, no ho sé, ja en parlarem, em temo el pitjor.

Negocis, negocis, però cap proposta per millorar la situació de les persones que pateixen la crisi, encara no n'hem sentit cap en aquests quaranta-cinc o cinquanta dies que fa que governen, mostrant una manca de rigor preocupant. No generen confiança, creen alarmisme i expliquen la comptabilitat com els interessa. Segons vostès, hi ha dos grans responsables de la situació econòmica actual: el Govern anterior i Madrid. Van a Madrid, i el senyor Mas ens engalta tota una història surrealista dels gripaus que es menja i torna amb poca cosa, torna amb allò que havia de tornar: el permís, doncs, per endeutar-se i la liquidació del 2008 de la disposició addicional tercera, que és automàtica, és una cosa que només faltaria, no?

Evidentment, també aprofito per lamentar i condemnar les actituds hostils i indocumentades d'alguns dirigents espanyols amb relació a la posició de Catalunya per reclamar allò que és seu. Però compte no s'hi amaguin vostès després, darrere d'aquest enfrontament entre Catalunya i Espanya, per no parlar del que passa aquí.

Explica les coses com si no existís una crisi d'abast mundial, amb unes característiques especials a Catalunya i a Espanya que la fan més dura: especulació, negoci immobiliari i entitats financeres poc rigoroses, no? Explica les coses com si vostès a Madrid no existissin, no tinguessin grup parlamentari. Vostès, Convergència i Unió, han permès la reforma laboral proposada pel PSOE que crea encara més atur; s'han oposat, amb el PSOE, a les propostes de reforma fiscal fetes pel nostre grup parlamentari; han acceptat baixar el límit del 3 per cent del dèficit, i ara van a reclamar o es van a queixar perquè és de l'1,3, no? Vostès permeten, conjuntament amb el PSOE, els negocis especulatiu i l'endeutament privat, sense posar-hi controls ni fre, que feien les entitats financeres.

Vostès, per generar confiança, haurien d'haver explicat que l'anterior Govern va fer ajustos pressupostaris a partir de la caiguda dels ingressos, a partir del 2007, i que les polítiques socials de l'anterior Govern han possibilitat un coixí que ha permès que molts ciutadans i ciutadanes aguantin millor la situació. Perquè vostès haurien d'explicar a la ciutadania que del 2003 al 2007 el Govern va elaborar un pla de sanejament per fer front al dèficit generat per vostès, per l'anterior Govern, de 1.200 milions d'euros, a banda que van aparèixer 3.000 milions de factures al calaix i pilons d'expedients sense resoldre, per exemple, en ajuts a l'habitatge.

I vostès, per generar confiança, haurien d'explicar també a la ciutadania que el 2007 ja el Govern anterior va fer un ajust de 475 milions d'euros, i que va continuar el 2008, i que el 2009 en va fer un de 850, i que el 2010 en va fer un de 1.670 milions en ajust pressupostari degut a la situació de la davallada d'ingressos cada vegada més important i de la crisi que ens afectava, com a la resta de països.

Però al mateix temps, i això és molt important, es va mantenir la despesa social, cosa que va generar dèficit, sí, senyors, va generar dèficit, però va generar dèficit per donar resposta a les necessitats de la ciutadania i per atendre un augment considerable de la població; un dèficit que ha permès enfortir l'estat del benestar en els set anys de govern de les esquerres, que ha permès millorar les infraestructures sanitàries: 123 centres de salut i vuit hospitals ho marquen clàrissimament –en canvi, vostès retallen ara inversions imprescindibles–; que ha permès construir 410 escoles i dotar el sistema públic amb gairebé dinou mil professors i professores més –vostès el que fan és retallar-ne dos mil–; que ha permès fer el desplegament de la Policia de Catalunya amb 7.600 agents més –vostès reduïxen l'oferta–; que ha permès ampliar la cartera de serveis socials i fer front, amb dificultats, ho reconeixem, a la poc dotada, pel Govern central, Llei de la dependència.

Les dades són contundents, i vostès tenen l'obligació d'explicar-les a la població de Catalunya: el Govern, del 2006 al 2010, ha contractat cada dia del seu mandat 5 mestres, 3 mossos d'esquadra i 2 metges, allò que vostès han eliminat o han començar a reduir en cada un d'aquests tres sectors.

El Govern ha construït en quatre anys més de mil equipaments: cinc equipaments per setmana; ha construït 288 escoles bressol públiques, 77 biblioteques, 31 parcs de bombers.

El Govern ha construït 2 escoles per setmana, si els agraden les estadístiques, 1 centre d'assistència primària cada quinze dies i 1 estació de metro cada tres mesos. Això és el que vostès han d'explicar per generar confiança, i no dir que l'única situació que ens trobem és culpa de l'anterior Govern.

Però també en política fiscal hem fet el mateix i hem fet els deures en aquest sentit.

Conclusió. La situació és difícil, però estem millor a causa dels esforços en l'àmbit social de l'anterior Govern. Si volen la col·laboració de tothom, han de començar reconeixent les dificultats degudes a la crisi internacional i les polítiques socials de l'anterior Govern.

I vostès, ens diguin d'una vegada per totes què fan per millorar les condicions de vida de la ciutadania! Quines propostes concretes han presentat sobre la taula? Cap. Vostès només proposen polítiques de restricció de la despesa que encara, i ho saben, deprimeixen més l'economia. Senyor Mas-Colell, vostè ho ha estudiat, o almenys en teoria ho sap; a l'hora de la pràctica em temo que no ho porta gaire bé. La restricció de la despesa deprimeix més l'economia, provoca més desconfiança, provoca més atur i més problemes per refinançar el dèficit.

Vostès proposen reduir el sector públic quan en totes les economies i sobretot en les economies nòrdiques ha estat precisament un factor de solidesa; gràcies a aquest sector públic potent no han patit la crisi com l'hem patit nosaltres. Si Catalunya tingués el mateix sector públic –educació, salut, serveis socials, habitatge– que Dinamarca, que en població estem igual, es podrien crear 400.000 llocs de treball. De vostès, en canvi, la proposta és anar reduint i anar precaritzant encara més el sector públic amb possibilitats de negoci amb el sector privat, que és el que els interessa. País que també té una pressió fiscal raonable, per cert, i que vostès no pensen tocar... Els rics no han de contribuir a superar la situació que viu el país? I la lluita contra el frau fiscal, a on està? I la fiscalitat verda que va proposar el senyor Mas en el debat d'investidura?

En definitiva, no els votarem favorablement el projecte de llei, perquè no ens mereixen cap confiança, no ens mereixen cap confiança fins ara, perquè estan retallant drets socials, perquè plantegen privatitzar part del sector públic i perquè, mentre demanen sacrificis als ciutadans i proposen polítiques que aprimaran l'estat del benestar i perjudicaran els sectors més vulnerables, volen eliminar l'impost de successions i donacions afavorint els més poderosos.

Per responsabilitat, perquè no deixa de ser un projecte de llei tècnica, no els impedirem endeutar-se, però evidentment tampoc els avalarem.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula per fixar la seva posició l'il·lustríssim senyor Sergi de los Ríos, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, surto per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana respecte a aquest projecte de llei que ens ha presentat, el Projecte de llei d'autoritzacions financeres i normes pressupostàries i tributàries en aquest període de pròrroga pressupostària.

Anuncio, d'entrada, el vot favorable d'Esquerra Republicana a aquest projecte de llei, per responsabilitat i també per coherència. De fet, estem en un període de pròrroga pressupostària i aquest límit d'endeutament de 2.613 milions d'euros el que permetrà serà finançar moltes inversions previstes precisament en el pressupost 2010, en el de l'any anterior, pressupost que el nostre grup parlamentari hi va donar recolzament, hi va donar suport. I, per tant, aquesta és la coherència que expressem en aquest sentit del vot.

Malgrat aquesta coherència i per tant aquesta responsabilitat, no voldríem passar per alt, doncs, tota una sèrie de consideracions respecte al que és la situació econòmica de la Generalitat; una situació econòmica que, de fet, ha portat moltes de les declaracions dels diferents membres del Govern, i, de fet, doncs, ha estat el gran tema d'aquests primers cinquanta dies, d'aquests primers cinquanta dies de nou Govern.

En primer lloc, com a primera consideració, entenem que aquest Pla econòmic i financer de reequilibri 2011-2013 que el seu departament ha redactat, entenem que ja hauria hagut d'entrar en aquest Parlament; hauria hagut d'entrar per a coneixement de tots els grups parlamentaris, per a coneixement de tots aquells que representem la sobirania del poble de Catalunya, representada en aquests 135 escons. I no ha estat així –no ha estat així. Primer, s'ha presentat a Madrid, al Govern espanyol; fins i tot, potser, en aquella conversa que va tenir l'honorable president, molt honorable president, amb el rei d'Espanya, potser, fins i tot en té coneixement el rei. Però els grups parlamentaris d'aquest Parlament, no. I això no pot ser. I això no pot ser perquè, de fet, aquest projecte de llei d'autorització financera que avui presenta és fruit d'aquesta situació econòmica. I, per tant, si vostès estan redactant, ja han redactat un pla econòmic i financer de reequilibri, els grups parlamentaris i el Parlament han de ser el primer –el primer–, perquè hem de fer pinya al voltant d'aquesta situació complexa.

Segona consideració..., i em remetré a les declaracions de diferents membres del Govern respecte a aquesta

situació complexa. I ja ho dic jo, és complexa, però crec que s'ha comès un greu error: s'ha caigut en l'alarmisme –en l'alarmisme–, i l'alarmisme provoca incertesa, i la incertesa és el pitjor que li pot passar a l'economia de qualsevol país del món. Per exemple, en els mateixos mercats. Aquestes declaracions alarmistes han provocat un efecte negatiu en els mateixos mercats. O, per exemple, aquelles declaracions que potser no es podrien pagar nòmines. Això ha tingut un efecte directe sobre el consum, directe. No es poden cometre aquestes irresponsabilitats. S'ha de tenir més sentit comú –s'ha de tenir més sentit comú. Aquest alarmisme ha fet mal, està fent mal, i, de fet, no fa altra cosa que llançar pedres sobre la pròpia teulada, intentant desviar, buscant responsables o intentant veure..., «jo no tenia res a veure amb això». S'estan tirant pedres sobre la pròpia teulada, i això realment no és el sentit comú.

De fet, mirant l'evolució històrica del dèficit públic..., i aquí, doncs, em referiré a la intervenció anterior del senyor Millo, no?: els últims set anys, «tot un desastre, un absolut desastre». Bé, l'any 2003, un 0,86 per cent; els anys 2004, 2005, 2006, 2007, dèficits per sota del de 2003, en època de bonança econòmica. Això va ser bona gestió. Realment, on comença a pujar? El 2008-2009. Per què? Perquè hi ha una crisi econòmica que afecta profundament els ingressos i multiplica les despeses per atendre aquells sectors més desafavorits i que més han patit els efectes de la crisi econòmica. Per tant, centrem les coses; parlem de l'any 2008, de l'any 2009, eh?, i estem parlant de 2004, 2005, 2006, 2007 per sota del de 2003. Això són les estadístiques, les estadístiques del mateix departament. Per tant, no estic fent altra cosa que llegir-les.

Quarta consideració: impost de successions. El nostre grup parlamentari ha estat d'acord amb la reforma i no amb la seva eliminació, i continua estant a favor d'una reforma ja feta en la passada legislatura i no de la seva eliminació. Vol renunciar a 400 milions d'euros? Vol renunciar a 400 milions d'euros eliminant-lo? Crec que no toca en aquest moment, crec sincerament que no toca, per molt promesa electoral..., i encara hi són a temps, i encara són a temps de no renunciar a 400 milions d'euros en aquesta situació.

I finalment vull fer una consideració final. Tot això que estàvem parlant fins ara no deixen de ser aspectes conjunturals, del moment de crisi econòmica, que afecta, evidentment, les finances de la Generalitat, com de qualsevol altra administració pública: menys ingressos i més despeses, més necessitats a cobrir. Però també hi ha un aspecte estructural, un problema de model. El model de distribució dels diners públics a l'Estat espanyol és clarament ineficient, i a Espanya ho estan aprofitant, ho estan aprofitant per impulsar una recentralització, tant per membres del PP com del PSOE; s'està aprofitant per fer un procés un recentralització. I aquí qui s'ha d'aprimar és l'Estat. Què vol dir tenir ministeris que ja han transferit totes les seves competències? Què vol dir competències transferides a la Generalitat que no van venir acompanyades del finançament d'aquestes mateixes competències? Què vol dir no tenir encara un model clar de finançament dels

ajuntaments? Per tant, aquí estem parlant de model; no hi ha una bona distribució dels diners públics entre Estat, Generalitat i ajuntaments, i qui realment està generant el dèficit públic i el deute públic principalment és l'Estat, perquè mai s'ha cregut a l'Estat espanyol una veritable descentralització política.

I, en definitiva, tot això que estic dient no deixa de ser la mateixa definició de «dèficit fiscal». Avui en dia a Catalunya es recapten..., per tant, tant persones com empreses paguem una sèrie d'impostos que marxen i no tornen. Per tant, evidentment, el Govern espanyol ha de complir els seus compromisos del sistema de finançament vigent, evidentment, i s'ha d'exigir, així ha de ser; però en paral·lel, canvi de model –en paral·lel, canvi de model–, i anem cap a aquest concert econòmic. El nostre grup parlamentari va proposar una ponència conjunta en aquest Parlament, la va proposar; no va ser acceptada. Van dir un grup de treball, un grup d'estudi... Activem-ho, com sigui, però hem d'anar cap a un canvi de model, perquè aquest model és clarament ineficient i realment va contra els nostres interessos: 20.000 milions d'euros que cada any es recapten, que les empreses i els ciutadans de Catalunya fan l'esforç anual de pagar aquests impostos, se'n van i no tornen.

Aquestes, doncs, són les consideracions genèriques sobre el moment, sobre la situació financera, i una vegada més anunciar aquest vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a aquest projecte de llei, per coherència i per responsabilitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustríssim senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Honorable senyor conseller, diputats, diputades, en primer lloc vull expressar el meu motiu de satisfacció per poder tornar a dirigir-me als diputats i diputades en aquest hemicicle; des de la passada legislatura que això no m'era possible. I vull donar les gràcies al poble de Catalunya per haver donat confiança, el suport a Solidaritat Catalana per la Independència, que és el que ha permès que hagi tornat a aquest Parlament, aquesta vegada acompanyat de tres bons amics: el senyor Joan Laporta, el senyor López Tena i el senyor Toni Strubell. Recordar que en aquell moment vaig renunciar a l'escó, la legislatura passada, perquè la Mesa del Parlament va rebutjar per unanimitat la iniciativa legislativa popular per convocar una consulta sobre la independència, i gràcies als quatre diputats de Solidaritat Catalana per la Independència la Mesa del Parlament aquesta vegada ha acceptat a tràmit la llei de declaració d'independència. Per tant, una vegada més donar les gràcies al poble de Catalunya, que ha demostrat que tot és possible.

I ara anem al Projecte de llei –amb aquest nom, doncs, tan llarg– d'autorititzacions financeres i normes pressupostàries i tributàries durant el període de pròrroga pressupostària. En primer lloc, remarcar l'exercici de responsabilitat de Solidaritat Catalana per la Independència recolzant que aquest projecte de llei es debati i es voti en lectura única en aquest Parlament. Dit això, ja anuncio, senyor conseller, que Solidaritat Catalana per la Independència votarà en contra d'aquest projecte de llei d'endeutament de la Generalitat, perquè, al nostre entendre, no resol el problema de dèficit estructural i d'espoli fiscal que pateix Catalunya, perquè no és el camí correcte ni la tàctica correcta per resoldre aquest problema i perquè mostra la nul·la voluntat d'aquest Govern de la Generalitat de resoldre el fons del problema de l'espoli fiscal que patim.

Cada any l'Estat espanyol ens pren a Catalunya 20.000 milions d'euros. Aquest és el problema estructural que tenen les finances de la Generalitat de Catalunya, l'espoli fiscal de 20.000 milions d'euros que cada any ens pren l'Estat espanyol. I el que ens proposa el Govern de la Generalitat és un endeutament de 2.600 milions d'euros, és a dir, que el forat que pateixen les finances de la Generalitat de Catalunya encara s'incrementi en 2.600 milions d'euros. No hauria estat més lògic, senyor conseller, portar a aquest Parlament de Catalunya, primer, l'estratègia per acabar amb el problema de fons de l'espoli fiscal, és a dir, la sobirania fiscal, el concert econòmic, i després, en tot cas, les mesures concretes en la transició cap a resoldre el problema de fons, que és l'espoli fiscal i que és la necessitat del concert econòmic? Esperàvem que abans de demanar un nou sacrifici als ciutadans de Catalunya, perquè això implicarà despesa financera, perquè això implicarà menys capacitat de prestar serveis públics als ciutadans de Catalunya, abans de demanar un nou sacrifici en forma d'endeutament, se'ns presentés la solució estructural al problema de l'espoli fiscal a Catalunya.

Una solució estructural que Convergència i Unió en el debat d'investidura ja ha mencionat i que de fet va ser una promesa electoral. Què ens deia Convergència i Unió en el debat d'investidura? «És per això que l'objectiu molt principal, repeteixo que molt principal d'aquesta legislatura, és un nou sistema de finançament que d'una manera substancial incrementi els nostres recursos» –«l'objectiu principalíssim», es remarcava. «És coneguda la proposta elaborada pel Govern de Catalunya per aconseguir aquesta millora: primer, recaptació, per part de la Generalitat, de tots els impostos pagats a Catalunya.» Li sona, senyor Andreu Mas-Colell, aquesta promesa? Jordi Pujol, any 1999, debat d'investidura. L'any 1999 el senyor Jordi Pujol en el debat d'investidura ens deia que «l'objectiu principalíssim» era que la Generalitat de Catalunya recaptés tots els impostos pagats al nostre país. Això ja em sona a la pel·lícula aquella del conte de la marmota, que cada dia ens anem llevant amb els mateixos discursos, però que al final fa ja dotze anys d'aquella promesa i estem exactament en la mateixa situació.

Ens diuen des de Convergència i Unió –ho hem escoltat ara per part del president de la Generalitat– que el

2012, que el 2012 sí que ho farem. El 99 era l'objectiu principalíssim, eh?, però ara, el 2012, segur que ho farem. El 2012 segur que ho farem, amb una majoria absoluta del Partit Popular, com indiquen totes les enquestes? Amb una majoria absoluta del Partit Popular, com indiquen les enquestes?

Ahir hi havia l'acord Mas-Zapatero –el nou acord Mas-Zapatero; ja n'hi havia hagut un, per retallar l'Estatut–, amb què acordaven l'endeutament de la Generalitat. I avui titula en aquest cas un diari, el diari *Avui*: «L'acord Mas-ZP desferma una rebel·lió de territoris contra el “privilegi” català.» Un acord per endeutar-nos desferma la rebel·lió dels territoris en contra del «privilegi» català, i vostès ens diuen que el 2012 aconseguiran el concert econòmic a Madrid? Crec que hem de ser més seriosos i més formals en aquest Parlament de Catalunya i no voler enganyar la ciutadania.

Aquí el que passarà el 2012 és que li encolomaran el mort al PP, que com que no el voldrà, ni acceptarà, evidentment, ni el pacte fiscal ni el concert econòmic, serà una vegada més culpa de l'espanyolisme recal·litant, que són i que l'exerceixen els que no hauran concedit a Catalunya el concert econòmic. Quan avui –avui– podríem estar votant una llei pel concert econòmic en aquest Parlament per tal de resoldre el problema estructural que té el poble de Catalunya. Hi ha un proverbi xinès que diu: «L'estratègia sense tàctica és el camí més llarg cap a la victòria, però la tàctica sense estratègia és el camí més curt cap a la derrota.» Vostès ens estan portant a la derrota amb una tàctica sense estratègia: més endeutament sense res que ens porti a resoldre el problema estructural. I no podem donar suport a aquest Govern de la Generalitat cap a la derrota.

Vostè, senyor Andreu Mas-Colell, és una persona de prestigi, de prestigi internacional; vostè no es mereix patir la humiliació d'haver d'anar a Madrid a demanar permís perquè la Generalitat de Catalunya es pugui endeutar. El poble de Catalunya no es mereix la humiliació d'haver d'anar a demanar a Madrid permís per endeutar-se i haver de patir l'espòli fiscal que patim. Convenci el senyor Artur Mas i el seu grup parlamentari, ja que vostè no la podrà...

La presidenta

Senyor Bertran, se li està exhauint el temps.

Uriel Bertran Arrué

...votar –ja acabo–, la llei d'independència, i sigui el primer conseller, el primer ministre d'Economia de la república catalana i... (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador*) ...Generalitat de Catalunya. Deixi enrere aquest malson, perquè amb una comunitat autònoma de règim comú Catalunya no podrà progressar.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. Per fixar la seva posició, té ara la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Rivera, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Honorables consellers, diputats i diputades, pujo a aquesta tribuna en nom de Ciutadans per anunciar que no podem debatre i votar coses que no coneixem. Senyor conseller, no podem firmar xecs de 450 milions..., 450.000 milions de les antigues pessetes, perquè els ciutadans ho sàpiguen..., sense saber per a què són. No podem firmar xecs en blanc, com no ho faria cap ciutadà amb sentit comú, per no saber què faran amb els diners. No podem donar gairebé mig bilió de les antigues pessetes a un govern, sigui de qui sigui, sense conèixer la informació. I ser responsables és no donar xecs en blanc en nom d'un parlament a aquells que no ens diuen per a què volen els diners.

Miri, ara que estem parlant de caixes i bancs aquests dies..., i els que hagin estat a un costat o altre de la finestreta d'un banc saben que quan van a demanar un crèdit el primer que es demana és: «Per a què vol vostè un crèdit?» És el primer que es demana, és el que a mi em van ensenyar on vaig treballar abans, i em van dir: «Per a què demana vostè el crèdit?» I vostès ens diuen: «No, dóna'm el crèdit, que les coses van molt malament a casa meva.» Bé, ja, però vull saber si van malament, a on van malament, per a què són, quina temporalitat tenen, com ho tornaran, quina estratègia tenen per tornar el crèdit, si són solvents, si tenen garanties... Això és el que es demana en un crèdit. I vostès ens vénen aquí prescindint absolutament de la tasca de control parlamentari i ens diuen: «No, no, dóna'm el crèdit per avançat, perquè el govern que hi havia anteriorment ho havia fet molt malament.» No li discutiré que el govern que ho havia fet abans ho va fer malament. M'ho imagino, eh?, també li ho dic, perquè no tenim ni un sol número, els grups parlamentaris d'aquesta cambra, que representen els ciutadans de Catalunya, no tenim un sol número, ni un de sol, que ens digui com estan els comptes de la Generalitat. No tenim el famós Pla de viabilitat, que ja ha vist el senyor Zapatero, que ja ha vist el cap d'estat, el rei, però que no han vist els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Vostès no poden venir aquí amb aquesta opacitat a demanar al Parlament de Catalunya que firmem un xec en blanc. *No en mi nombre*, no en el nostre nom, no en el nom dels ciutadans de Catalunya. No, en el nostre nom, podem firmar un xec en blanc, perquè és ser irresponsables.

I, permeti'm-ho, no vull donar..., cada grup farà el que cregui convenient, però alguns deien: «És que és ser responsable firmar aquest xec en blanc.» No, no..., firmar xecs en blanc és d'irresponsable. El que és responsable és dir: «Si m'expliques per què ho vols, t'ajudo.» Perquè segurament si ens expliquessin quins són els números, possiblement Ciutadans avui li donaria suport. No li ho nego, conseller. El que passa és que, sense números, jo no vull fer-me responsable ni

coresponsable d'un deute que no sé per a què va, quinés són les probabilitats ni aquest pla de viabilitat.

Per tant, conseller, i després el diputat de Ciutadans, el senyor Cañas, tindrà ocasió a la interpellació de preguntar-li-ho també, en quina línia pensa actuar amb aquest pla de viabilitat. Nosaltres el que volem saber és per què volen endeutar-se. I endeutar-se, hi insisteixo, en 2.500 milions més d'euros, que és una barbaritat, el deute. I aquest deute no és un deute que paguem nosaltres, els diputats, no, no... El paguen tots els ciutadans de Catalunya i possiblement els seus fills, amb aquest ritme que anem. Per tant, poca broma.

Estem, avui, que ho sàpiguen els ciutadans que ens estan veient, estem endeutant tots els ciutadans de Catalunya més del que tenen ja de deutes. Els estem endeutant més! I diem..., i algú ha dit aquí que era una debat tècnic, que hi passéssim per sobre. Un debat tècnic, endeutar-se en quasi mig milió de pessetes? És una barbaritat el que estem dient! No és un debat tècnic. És la principal tasca històrica d'un parlament: aprovar el deute i aprovar pressupostos. És fonamental.

I ara estem en una pròrroga, efectivament. Però en una pròrroga de pressupostos la garantia de control és el Parlament, no és el Govern. I vostès han donat..., sí els senyors socialistes amb la famosa sociovergència..., suposo que com que no volen que ensenyin els comptes, els deuen haver amenaçat: «Si no em dones, l'aval, ensenyo els comptes.» Escolti'm, doncs, ensenyin els comptes, però no facin pactes ocults entre socialistes i convergents per tirar endavant aquest tipus d'acords, que endeuten a tot el poble de Catalunya; no s'endeuten vostès, ens endeuten a tots.

Per tant, avui, que sàpiguen els ciutadans que ens veuen que el que s'ha fet és un pacte entre socialistes i convergents. I sembla que el Partit Popular per intentar convèncer també convergents que si li toca algun dia governar a Madrid també tinguin el seu suport, un pacte per no explicar per què ens endeutem, per donar un xec en blanc a aquest Govern, i suposo que a uns a canvi que no expliquin què ha fet el Govern anterior i d'altres a canvi de tenir suports futurs, si algun dia ho necessiten. Això és el que avui passa aquí.

Jo només li demano, conseller, no un «no» perquè sí, sinó que donin explicacions al Parlament de Catalunya. Que aquest Parlament el tinguin en consideració, que tinguin en consideració els ciutadans. Que el Parlament, ara que ha arribat Convergència al Govern, no es tanca, eh?, segueix funcionant –segueix funcionant. No facin vostès, com van fer fa molts anys, tancar el Parlament. Això segueix funcionant i almenys des de Ciutadans seguirem controlant. I serem responsables, i responsable és donar suport a allò que val la pena donar suport i dir que no quan ni tan sols un té un paper per saber què vota.

Jo avui em presento aquí amb un article..., amb tres articles, un bàsicament, que diu: xec en blanc de 2.600 milions d'euros per refinançar en un període de prorrogació de pressupostos. Doncs no, senyor conseller, nosaltres no li podem donar suport. I estic convençut que durant la legislatura tindrem ocasió d'arribar a

acords quan sapiguem què votem. Però avui és irresponsable votar a favor d'una cosa que no coneixem.

I, com que qualsevol ciutadà... –i acabo, senyor presidenta–, qualsevol ciutadà responsable, qualsevol empresari responsable mai signaria un xec en blanc sense saber l'objecte d'un préstec o l'objecte, en aquest cas, d'un endeutament, nosaltres, com a grup parlamentari responsable, tampoc ho farem en nom dels nostres votants i en nom, en definitiva, de tots aquells ciutadans que volen saber, amb llum i taquígrafs, quina és la situació de la Generalitat.

I acabo, simplement demanant també a aquest Govern que siguin vostès responsables i no cridin a l'alarmisme. Perquè, sense saber números, dir a la gent que no es poden pagar nòmines, dir a la gent que estem molt malament, si vostès no expliquen els números, és una irresponsabilitat. I, si estem tan malament, expliqui-ho, que possiblement tindrà el suport d'aquells grups que sí que som responsables, però d'aquesta manera és molt difícil que puguin aconseguir suports de grups parlamentaris responsables.

Gràcies, senyors presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyora presidenta. Membres del Govern, senyores i senyors diputats, vull que la primera part de la meua intervenció –és la primera en aquesta legislatura– estigui naturalment destinada a felicitar els membres del Govern, del nou Govern, desitjar-los molt encert i a vostè, particularment, senyor Mas-Colell, que la sort l'acompanyi i l'encert l'acompanyi.

També vull saludar, vet-ho aquí, els portaveus parlamentaris en l'àmbit econòmic de tots els grups. I vull fer-ho de manera sentida. Ens coneixem pràcticament tots. Hem treballat junts en diverses legislatures, i crec sincerament que això ajudarà. De fet, ajudarà a què? Acabaré la meua intervenció com la començo: ajudarà al fet que plegats intentem sortir de la crisi. Aquesta és la meua percepció. Crec, conseller, que és la seva i la del Govern. El Govern, al capdavant de l'acció política del país, amb vostès i amb la societat civil, se'n sortirà.

Naturalment és en aquest context, i només en aquest context, en el qual vull fer la meua intervenció per puntualitzar algunes de les coses que aquí s'han dit. Objectivament, ja que el conseller Mas-Colell, senyor Rivera, ja ha explicat de quin import parlem per fer front a l'any 2011 i què necessitem com a instrument de caràcter immediat. Té raó, no només vostè, sinó altres diputats –ho ha fet el senyor Sergio de los Ríos, ho ha fet el diputat Boada, la diputada Martínez-Sampere, pràcticament ho han fet..., també el diputat Millo–, que ajudaria molt aquest debat tenir una vi-

sió molt acabada, és cert..., no ho negarà pas el conseller Mas-Colell, no ho negarà aquest diputat –és cert–, una visió més acabada ajudaria a entendre segurament amb més profunditat la posició del Govern i la seva a l'hora de votar.

Crec que puc prendre el compromís en nom del Govern, senyor conseller, que aquesta anàlisi respecte a aquest pla economicofinancer el discutirem en aquesta cambra, ja en poden tenir la tranquil·litat. I amb més raó, entenent els arguments d'alguns de vostès, que ens diuen: «Escoltin, això és un xec en blanc.» Jo no ho comparteixo, però entenc que ho diguin. Agraïm tant i tant que els diputats que han votat o que votaran a favor en nom dels seus grups parlamentaris hagin baixat a aquesta tribuna a dir-ho i a fer-ho. O sigui, entenent les reserves plantejades per alguns diputats respecte al conjunt de la cosa, com no hauríem de valorar a la diputada socialista, el diputat republicà o el diputat del Partit Popular que, a més, diguin: «Podem votar-hi a favor.» Doncs, moltes gràcies.

Vull, a més, dir que «moltes gràcies» vol significar aquí que valorem especialment el grau de responsabilitat i de coherència amb el qual vostès avui voten aquesta iniciativa del Govern.

Dit això, m'agradaria només fer algunes puntualitzacions breus respecte a les intervencions dels diputats i diputades en aquest tràmit parlamentari.

Senyora Martínez-Sampere, ha fet vostè una intervenció lacònica, que ho agraïm, fonamentada, que ho agraïm, i ha fet una referència al diputat Rull en un ple, tota la legitimitat per fer-ho, diuen els castellans *dónde las dan, las toman* –ja ho entenc–, però, deixi'm que li recordi només una cosa: aquell debat, en el qual vam participar molts diputats d'aquesta cambra, es produïa al final del 2009 –al final del 2009–, exactament en data 12 de desembre, quan s'acabava pràcticament l'exercici, i es demanava, a l'acabar l'exercici, una injecció de diner per a l'àmbit del dèficit. Es produïa en aquest marc, i, diputada, a sis mesos de les eleccions.

Clar! Clar que vostè té tot el dret a dir el que vulgui, però contextualitzem aquell debat, que no té res a veure amb el debat que ara tenim. Però naturalment vostè té tot el dret de recordar-nos aquelles coses que diem, i entendrem que des de l'oposició vostès ho facin tantes vegades com vostès ho creguin convenient. Estem disposats a acceptar-ho amb la més estoica i elegant de les posicions: aguantar. Ara tocarà aguantar.

Dos, respecte al diputat Millo..., diputat Millo, no perdrem massa temps a manifestar el nostre acord respecte a la gènesi de la situació. Ja hi estem d'acord. Són set anys, set anys –set, Millo– de batalles polítiques entre vostès i nosaltres contra l'actitud del Partit dels Socialistes, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana respecte a una comprensió determinada de l'evolució, primer, de les finances, i després, de la crisi. No descobrim res de nou.

I crec que vostès es poden sentir molt identificats quan parlem d'austeritat, quan parlem de reforma de l'Administració, quan parlem de no apujar els impostos,

quan parlem d'impulsar les mesures econòmiques... Pregunta als diputats, i diputades, del Partit Popular: vostès s'hi senten representats, sí o no? Amb tota aquesta música de fons, música al llarg d'una legislatura, vostès s'hi senten identificats, sí o no?

Perquè m'ha semblat, diputat Millo, crec no haver-me perdut ni una sola paraula de les seves intervencions, que vostè no deia exactament què votaria. Si s'abstindria, si hi votaria en contra o hi votaria a favor, malgrat que vostè ha vingut a fer aquí un exercici de gran responsabilitat, no cal ni dir-ho –no cal ni dir-ho.

Ara, ha plantejat vostè una qüestió que em sorprèn, diputat. Miri, tant de temps –tant de temps– patint el plantejament dels socialistes respecte a aquesta aliança soterrada amb el Partit Popular que, vet aquí, ara sentim el Partit Popular amb l'aliança soterrada amb el Partit Socialista de Catalunya. Quin trist estil, el nostre –quin trist estil, el nostre! Tant de temps aguantant aquesta aliança que teníem –que s'ha demostrat que no era veritat– entre nosaltres, i ara resulta que vostè –vostè–, víctima enrere –víctima enrere–, ens ve a dir aquí que ara tenim una sociovergència soterrada. Doncs, diputat Millo, no. (*Veus de fons.*) Doncs, diputat Millo... (*Veus de fons.*) Bé, doncs, vostè digui que sí i es queda allà tan tranquil, esperi a quedar-se sol a l'escenari polític, vagi tirant. La veritat és que no, i la prova que és que no, és que podem compartir, i de fet la compartim, bona part de l'anàlisi que vostès i jo hem fet.

Tres, el diputat Boada. Diputat Boada, jo crec que el que vostè planteja, que és tant i tant, i tan interessant, tindrem l'oportunitat de discutir-ho quan toqui. Avui toca, avui tocarà. És a dir, en els punts que vénen a continuació tocarà discutir aquestes coses. M'ha semblat, però –ja m'ho permetrà, eh?, vostè, diputat Boada–, vostè m'ha semblat tan entestat, tan commovedorament entestat a demostrar un balanç meravellós del tripartit... I jo pensava, allà assegut: si aquest balanç és tan extraordinari, si aquests números, són tan brillants, si aquesta acció està tan magníficament desplegada, com el poble de Catalunya, tan fi –tan fi–, tan fi sempre, no ho ha percebut?

La democràcia. La democràcia, però, diputat, no està renyida en absolut amb la intel·ligència d'aquell que vota, ho sap? (*Veus de fons.*) En absolut. I, per tant, tindrem l'oportunitat de discutir de totes aquestes coses que vostè diu, però deixi'm que li planteji..., home, la nostra, diguem-ne, distància respecte d'aquest balanç tan extraordinari del qual ja comprenc que vostè se sent orgullós però que nosaltres no podem compartir.

Malgrat tot, em sembla que vostès s'abstenen. I també li agraeixo, de veritat, diputat, i al seu grup parlamentari, que vostès s'abstinguin en un debat d'aquestes característiques. Podrien fer alguna altra cosa. De fet, en la seva intervenció, quan el sentia, deia: «Bé, aquests col·legues hi votaran en contra.» Doncs no, vostès són gent tan responsable que s'abstindran, pensen. Diu el diputat Boada..., fa així, dient: «Nosaltres pensem.»

Diputat De los Ríos –per anar acabant, senyora presidenta–, responsabilitat, coherència... Absolutament d'acord. Vostè ens ha plantejat dues coses que els vol-

dria donar resposta explícita. Diu: «Podrem discutir o no el pla economicofinancer.» (*Veus de fons.*) Ja m'ha sentit, sí... I jo crec que el conseller..., separat –peça separada, eh?– dels pressupostos, podrem tenir aquest debat quan l'hàgim de tenir.

I vostè ha dit una cosa que jo proposo que l'estudiem plegats, perquè és una vella reivindicació de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra. Home, repensem junts tot el tema del finançament. Té raó, diputat. Jo hi estic clarament a favor i estic convençut que el Govern també ho estarà. Repensem junts el tema del finançament. Prou –prou– ens han pres el pèl durant tant i tant de temps. Pot comptar, senyor De los Ríos, si més no, que això ho parlarem i ho discutirem.

Vaig acabant, senyora presidenta, per fer dues referències específiques al senyor Bertran i al senyor Rivera. Benvingut, diputat Bertran, sóc d'aquells que m'alegro molt que vostè sigui en aquesta cambra. Sap que li professo un afecte particular. Ve amb un altre plantejament i amb uns altres aires, benvingut. Però, admeti'm una cosa: del discurs que vostè ha plantejat aquí, legítim, trobarem el moment adequat per parlar-ne. I vostès han pres iniciatives en aquest sentit, doncs ja en parlarem –ja en parlarem. I jo voldria que vostès, des del Govern, des del grup que dona suport al Govern, entengués que ja en parlarem. No sé si hi estarem d'acord, sospito que, de diferències, n'hi hauran; però ja en parlarem quan toqui. Però vostè ens ha dit poc avui respecte a aquesta situació.

I respecte al diputat Rivera... Diputat, no hi ha xec en blanc, perquè vostè coneix, si més no, en termes molt generals quina és la situació financera. Ep!, té dret a conèixer-la amb detall, té tota la raó, ja ho discutirem.

Acabo, senyora presidenta dient el següent, com he començat: la situació, sense cap alarmisme, és greu; la situació, sense cap dramatisme, és greu, i necessitarà tots els grups parlamentaris i tota la societat civil, més l'encert del Govern, perquè ens en sortim. I jo avui, en nom del nostre grup parlamentari, senyores i senyors diputats, els vull donar les gràcies, perquè, si més no, hem donat la primera passa perquè ens en sortim.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Es crida a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, s'inicia la votació.

Comença la votació.

La portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb delegació de vot... El portaveu de Convergència i Unió... Moltes gràcies.

El Projecte de llei d'autoritacions financeres i normes pressupostàries i tributàries durant el període de pròrroga pressupostària ha estat aprovat per 115 vots a favor, 7 en contra i 10 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a les mobilitzacions populars a favor de la democràcia a Tunísia, Egipte, Algèria, Jordània i el Iemen (tram. 401-00001/09)

Senyores diputades, senyors diputats, ha estat presentada per tots els grups parlamentaris una declaració institucional subscrita per tots els grups i relativa a les mobilitzacions populars a favor de la democràcia en països amb règims autocràtics com Tunísia, Egipte, Algèria, Jordània o el Iemen.

Prego al secretari tercer, il·lustríssim senyor Josep Rull, que doni lectura al text de la declaració.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta.

«Les darreres setmanes s'han produït mobilitzacions populars a favor de la democràcia en països amb règims autocràtics com Tunísia, Egipte, Algèria, Jordània o el Iemen. Unes mobilitzacions que porten a aquests països, i a d'altres països de l'entorn, l'esperança d'obrir un nou capítol de llur història caracteritzat per l'establiment de veritables règims democràtics, amb l'objectiu d'una vida digna. Sens dubte el millor horitzó per a aquests països seria l'extensió i la consolidació d'un veritable canvi polític que els garantís plenament la democràcia i el respecte dels drets humans com a millor via per al desenvolupament econòmic i la justícia social.

»La situació actual encara és plena d'incerteses, amb riscos d'involució, de repressió o de sortides autoritàries sota noves formes, i es posa de manifest la necessitat que els governs i les institucions de la Unió Europea adoptin un compromís més decidit amb el procés de diàleg i cooperació a la regió euromediterrània.

»D'altra banda, Catalunya ha estat sempre solidària amb els pobles que lluiten per les llibertats, amb una clara vocació de projecció exterior i un ferm compromís amb la cooperació i el desenvolupament dels països de la riba sud de la Mediterrània, com es posa de manifest en el fet que Barcelona sigui la seu de la Secretaria de la Unió per la Mediterrània.

»En aquest sentit, el Parlament de Catalunya dona suport a les mobilitzacions populars pacífiques que tenen lloc aquests dies a Tunísia, a Egipte, a Algèria, a Jordània i al Iemen, que tenen per objectiu impulsar processos de democratització política i d'enfortiment dels drets humans, de les llibertats, del progrés econòmic i de la justícia social.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat que totes les instàncies de govern dels països democràtics, i especialment els de la Unió Europea, es pronunciïn d'una manera clara i actuïn conseqüentment a favor del canvi democràtic i de la defensa dels drets humans en aquests països, incloent-hi el respecte de la llibertat religiosa i dels drets de les minories; exerceixin les accions diplomàtiques pertinents davant els governs d'aquests països perquè posin fi a les accions repressives damunt la població i no fomentin

els enfrontaments violents; reactivin i reforcin la Unió per la Mediterrània com a instrument del procés de diàleg i cooperació a la regió euromediterrània; vetllin per la seguretat i la llibertat d'actuació dels periodistes i informadors que porten a terme llur activitat professional cobrint els processos que es viuen en aquests països, entre els quals hi ha professionals catalans.

»Finalment, el Parlament de Catalunya referma el compromís de la cooperació i de l'acció exterior de Catalunya amb els països de la riba sud de la Mediterrània que impulsen el procés de canvi democràtic.

»Palau del Parlament, 9 de febrer de l'any 2011.»

La presidenta

Iniciarem ara el punt cinquè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'impost de successions i donacions.

Interpel·lació

al Govern sobre l'impost de successions i donacions (tram. 300-00002/09)

Per al bon govern de les senyores diputades i dels senyors diputats, substanciarem aquest matí dues interpellacions, i la sessió a la tarda es reprendrà a dos quarts de cinc.

La interpellació està presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i la diputada interpellant és la il·lustríssima senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats... Honorable conseller Mas-Colell, en la que és la primera interpellació d'aquesta legislatura –bé, de fet, és la primera interpellació que faig a la meua vida–, permeti'm expressar-li, des d'aquest faristol del Parlament de Catalunya, el que ja vaig fer en privat, i és felicitar-lo pel seu nomenament com a conseller del Govern de Catalunya i desitjar-li una bona feina, conscients com som que la feina d'un conseller de la Generalitat sempre és molt i molt important, però que la feina d'un conseller d'Economia, en una situació de crisi com la que estem vivint, és particularment rellevant per al nostre futur col·lectiu.

Vostè ja sap, perquè fa anys que ens coneixem, el respecte que li professo, un respecte que sé –o almenys espero saber– que és mutu. En tot cas, el més important avui és que aquest respecte no és un passiu, sinó més aviat al contrari: és un actiu, és la millor base per construir que la relació Govern-oposició, que és la que de ben segur tindrem aquests propers temps, sigui una relació basada en l'exigència, una relació basada en l'exigència mútua, que impliqui fermesa en la feina democràtica de control al Govern, però també impliqui un debat honest on puguem confrontar, on puguem construir, però també on puguem fer una cosa que es fa massa poc en política, i és que ens puguem arribar a convèncer. Una oposició, per tant, que vagi, jo crec,

molt més enllà de la tradicional dicotomia que existeix entre discrepar o acabar pactant però sense canviar gaire les posicions inicial, només perquè ens convé. Jo prefereixo fer una oposició que vagi de confrontar arguments, de reconèixer les raons i, a partir d'aquí, fixar les nostres posicions. Aquesta és, conseller, l'actitud que jo intentaré mantenir al llarg d'aquesta legislatura.

Com bé diu el títol de la interpellació que hem entrat en aquesta cambra, avui voldríem, conseller, preguntar-li sobre l'eliminació de l'impost de successions i donacions. Una posició que Convergència i Unió no ha mantingut sempre, no va mantenir quan abans governava, ni va mantenir al llarg de tota la legislatura, però sí que va mantenir de manera forta des del final de legislatura, ha reiterat en el seu programa electoral, en boca del molt honorable president de la Generalitat i després de vostè mateix, que volen mantenir, implementar –entenem que amb efectes immediats, vostè em corregeix si això no és així– com a govern de Catalunya.

La passada legislatura vàrem debatre intensament sobre l'impost de successions i donacions, però, tot i així, jo crec que no està de més recordar que es va aprovar una reforma en profunditat d'aquest impost, que no l'eliminava però sí que el suprimia *de facto* per a una gran majoria de catalans i catalanes; una gran majoria, estem parlant del 94 per cent de catalans i catalanes. I això ho dic perquè, tot i que jo sé que això és conegut, crec que avui convé recordar quin és el punt de partida: avui Catalunya té un impost de successions i donacions que només paga el 6 per cent de catalans i catalanes; si parlem en xifres, això vol dir les herències superiors a 1 milió d'euros per als cònjuges i les herències superiors a 775.000 euros per a cadascun dels fills. Aquest impost, senyor conseller, avui només el paga qui té la fortuna d'heretar una gran fortuna.

Vostè creuen que aquesta situació no és correcta i volen anar més enllà, diuen: «La reforma no» –de fet no la van votar–, «no estem d'acord amb aquesta reforma en profunditat, però sí que estem d'acord amb l'eliminació total d'aquest impost.» Nosaltres avui podríem tornar a tenir una discussió ideològica sobre per què tenen vostès aquesta posició i per què nosaltres, el Grup Socialista, tenim exactament la contrària. Una discussió que, ja li ho he dit, vàrem tenir en diverses ocasions la passada legislatura i que, de fet, jo crec que és la discussió més interessant de totes, o almenys és la que a mi em sembla més interessant i més rellevant, perquè, al final, la posició ideològica sobre la imposició i, per tant, sobre l'articulació social és –ho podríem dir així– la mare dels ous.

Però jo avui prefereixo preguntar-li més concretament, no tant sobre la seva ideologia fiscal i, per tant, sobre l'articulació social en la qual creu que s'ha de basar la societat catalana, o expressar-li quina és la nostra, que jo crec que ja són prou conegudes, sinó sobre la racionalitat que hi ha darrere d'aquestes posicions que, hi insisteixo, són conegudes, perquè així de passada jo crec que podem ajudar a desfer un malentès que no ajuda, i és el que confronta ideologia i racionalitat, com si no anessin unides, quan jo crec que

justament és tot el contrari: la millor ideologia, que no és altra cosa que intentar transformar el món en base a uns valors, és justament la que es sustenta en bons arguments, en arguments sòlids, en arguments explicables i en arguments demostrables.

Per tant, conseller, la interpellació que li plantegem és concreta i és senzilla: quins són els seus arguments per defensar l'eliminació de l'impost de successions i donacions? Aquesta és la pregunta.

Vostè, jo crec que pot tenir un argument basat en la justícia i dir-nos: «No, és que creiem que el 6 per cent més ric de catalans i catalanes, quan rep una herència, no ha de retornar ni una petita part d'aquesta herència que no és fruit ni d'un mèrit ni d'un esforç, no n'ha de retornar ni una petita part a la societat on viu. Aquest seria un argument, per entendre'ns, que els posaria a vostès en les decisions que defensen unes quantes comunitats autònomes governades pel Partit Popular i una posició que ens allunyaria de la posició que mantenen la majoria de països europeus del nostre entorn, els Estats Units, el Canadà, que defensa, per entendre'ns, el *The Economist*, que estic segura que és una publicació que vostè llegeix cada setmana i, segurament, amb la qual està bastant d'acord. Aquest seria un argument. I jo li pregunto: és el seu argument, conseller, per eliminar aquest impost?

Podria tenir un altre argument, més econòmic, i dir-nos: «No, eliminem l'impost perquè es reactivarà el consum i en temps de crisi és important que es reactivi el consum.» Però aleshores ens ha d'explicar, senyor conseller, si realment la capacitat de consum de les persones que hereten 1 milió d'euros, la capacitat addicional de consum, és tan important com per reactivar l'economia. Volem xifres, si, conseller, insisteixo, aquest és el seu argument. És aquest el seu argument?

Hi ha un tercer argument que vostè ens pot avui explicar aquí, que és un argument de competència fiscal, el que s'anomena «vot amb els peus»; diu: «Els pocs que paguen a Catalunya se'n van de Catalunya a altres comunitats on no paguen l'impost.» És aquest el seu argument, conseller? Perquè, si això és així..., nosaltres no creiem, sincerament, en aquest èxode fiscal, els valors són molt més immòbils, no hi ha números que ho demostrin, a més a més a altres comunitats que nominalment han eliminat l'impost després això realment no és tan així, en tot cas en podem parlar després, però si això és així, si vostè té aquest argument, si us plau, conseller, ens el demostra, com a govern de Catalunya, amb xifres i..., jo, permeti'm, i no li ho dic amb cap acritud, amb més rigor que el que va demostrar, responent a una entrevista, diumenge passat, quan va dir literalment: «No tinc la dada, però he vist més cotxes amb matrícula d'Andorra del que seria normal –no tinc la dada, però he vist més cotxes amb matrícula d'Andorra del que seria normal.» Jo ja entenc, conseller, que entre l'acadèmia i la difusió generalista, doncs, segurament hi ha d'haver un esforç pedagògic; ara, el que no hi pot haver és ni un abisme ni una presa de pèl. Nosaltres tenim l'aspiració legítima que quan el Govern de Catalunya, el nostre Govern, pren decisions les prengui de manera almenys informada.

I per últim, conseller, també pot esgrimir vostè un argument de coherència. Vostè pot dir: «Com Convergència i Unió ho porta en el programa electoral, ho hem de fer, i punt. Independentment de la crisi i de la situació financera, independentment que deixem d'ingressar, és ara més necessari que mai. Independentment que els 400 milions servissin per alleugerir alguns dels sacrificis que hauran de fer els que pitjor ho estan passant, nosaltres no canviem d'opinió. Passi el que passi, nevi o plogui, canviïn d'opinió la vicepresidenta o el conseller d'Interior constantment, nosaltres, el Departament d'Economia no canvia d'opinió.» És aquest, el seu argument per no eliminar l'impost, conseller?

Jo, sincerament, quedo expectant a les seves explicacions d'aquest seguit de preguntes que li he formulat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Deixi'm començar per dir que el respecte és mutu, com ho és amb tots els membres d'aquesta cambra.

Em trobo amb una situació una mica complicada, perquè la diputada ja ha anat explorant totes les meves possibles respostes, i llavors ja les ha contestades abans que les digui. I, per tant, podríem escurçar aquesta contesta i dir: «És la número 3 i la número 4, no la número 1 i la número 2», eh? (*Rialles.*) Però fem veure que ja no ha donat la resposta, i m'explico.

Efectivament, suprimirem l'impost de successions. I m'agradaria explicar, primer, per què crec que és bo suprimir-lo, i, segona, per què ho fem ara, perquè les raons són diferents.

Sobre el primer punt, per què és bo suprimir-ho, doncs, permeti'm que comenci dient que a mi l'impost de successions no em sembla malament. I, si parlo d'economia, en el que se'n diu «una economia tan-cada», pot tindre, en la meua opinió personal, que no hi implico el meu grup, perquè és un grup molt variat, en la meua opinió personal, tindria tot el sentit. Em sembla bé que els rics contribueixin a la societat i que ho facin a través de la caixa general dels impostos, o, encara millor, ho he de confessar, que ho fessin podent triar a quines causes o iniciatives socials dediquen la seva riquesa. I he d'expressar que estic molt d'acord, per exemple, amb algunes posicions que han pres alguns molt rics americans, com Gates o Buffett, etcètera, que han pres un compromís de deixar una part important de la seva fortuna a la societat, triant ells a quines iniciatives particulars.

El problema és que el món no és una economia tan-cada; és una economia de molts països, és una economia oberta i és una economia on la competència fiscal existeix. I la competència fiscal està simplement rebentant els mecanismes fiscals tradicionals. Això ho

saben vostès molt bé. Per exemple, que els ho preguntin als irlandesos, amb la pressió que estan tenint en aquests moments –pressió que acabarà funcionant– perquè augmentin el seu impost de beneficis sobre les empreses, etcètera. Anem cap a un món a on serà molt difícil mantenir estructures impositives diferents, a causa de la mobilitat.

I, per tant, tinc poc dubte que, en aquest món obert, i en particular en el nostre, que és ultraobert, perquè tenim aquí al costat altres comunitats autònomes, sota el mateix Estat, que practiquen la competència fiscal intensament, en aquest tema és fútil mantenir l'impost de successions. Més val ser realista i veure que o ens posem d'acord tot el món per una taxa fixa en l'impost de successions, o la dinàmica normal del joc econòmic porta a impostos de successions iguals a zero, perquè, ens agradi o no, aquest segment de la població que un no voldria «exempcionar» són precisament els que tenen les fortunes més grans i per tant els que més estan subjectes a la mobilitat.

Aquí, la meua col·lega economista m'ha dit que oferrís dades, i hauré de dir *touché*, té tota la raó, aquesta és una exigència que se'ns ha de posar als economistes. De totes maneres, ella em coneix i sap que jo sóc poc empíric i bastant teòric, i una de les coses que he après a la vida..., i, tota la crisi financera que ara tenim al món, una de les coses que m'ha ensenyat és que, si els incentius apunten en una direcció, acaba passant. I els incentius apunten en la direcció de la deslocalització de grans fortunes, si es manté aquest impost al costat d'un lloc a on l'impost no hi és. L'observació anecdòtica que vaig mencionar a la premsa només és una observació anecdòtica, però és una observació.

Per què ho fem ara? –això és per què ho fem. Per què ho fem ara? Miri, aquesta era la raó número 3, no? Per tant, la raó número 3 la faig meua. Ara passo a la raó número 4, que també faig meua. La número 4 és per què ho fem ara. Doncs, perquè ho varem dir. En aquests moments, el nou Govern de la Generalitat ha de cuidar molt el valor de la confiança i la credibilitat. Això acabarà tenint efectes fins i tot en els tipus d'interès que pagarem. Per tant, és vital que aquest nou Govern, que assumeix la història i assumeix la responsabilitat del futur de la situació heretada, però, naturalment, no assumeix la responsabilitat del passat, doncs, pugui reclamar confiança. Dintre d'un any, ja ho veurem; dintre d'un any, ja tindrem història i les coses ja dependran de si hem complert o no hem complert amb la paraula donada. Però en aquests moments aquest és un test. Hem dit que se suprimiria; ho hem dit repetidament, ho hem dit emfàticament, i per tant la pèrdua de credibilitat seria més gran que el que guanyaríem –i després ja elaboraré sobre el que guanyaríem.

Com es farà? Està en elaboració. Hi ha complexitats. Hi ha dos tipus de lleis, hi ha dos tipus, diguem-ne, de tractament, de millorament de l'impost de successions que veiem. El que es va fer a Catalunya el 9 de febrer de l'any passat és un sistema on, per entendre'ns, hi han deduccions fortes de la base, la qual cosa vol dir que molta gent no paga –que molta gent no paga– i hi ha un segment –6 per cent, 4 per cent– que paga i que pot pagar bastant, relativament parlant.

El sistema de Madrid o de València és un sistema on, per entendre'ns, el descompte, la bonificació és la quota, i per tant molta gent acaba pagant –molta gent acaba pagant– i tothom paga molt poc. Això vol dir que, encara que poguéssim primer tenir la idea que el que calia fer era anar a un sistema paral·lel al de Madrid o València... El de València té una altra peculiaritat indesitjable: que els avantatges només s'apliquen als valencians. O sigui, si el fill no resideix a València, no... O sigui, això, certament, no ho imitaríem. Però, és clar, això voldria dir que, si passéssim a un sistema com el de Madrid o València, es crearia la situació a on famílies que ara no pagarien pagarien, pagarien poc, però pagarien. Per tant, el que farem és una millora sobre la llei actual, de manera que quedi: la mateixa gent que no pagaria en aquests moments, continuaran sense pagar. Això entrarà al Parlament quan ho tinguem preparat.

I, finalment, permeteu-me dir que no hi inclourem les donacions. Per resultats..., les donacions ja han vist molt rebaixats els seus tipus impositius, i per tant ja han estat molt beneficiades, però no arribarem fins al final. La donació és una cosa molt diferent de la successió; la successió passa, succeeix per un acte de la natura, un acte de Déu, mentre que la donació respon a una decisió lliure, individual, és una cosa de l'individu...

La presidenta

Honorable conseller, ja se li...

El conseller d'Economia i Coneixement

...és una cosa diferent. Continuaré després.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la diputada il·lustríssima senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, presidenta. Jo li he dit, conseller, que, en nom de l'honestat intel·lectual, jo em deixaria convèncer; però avui suposo que entendre que això no ha estat així, perquè jo li reclamava arguments basats en fets, i vostè –o almenys aquesta és la meua percepció– aquests arguments no els ha donat. Vostè ha vingut a dir: «De les raons que vostè ha donat, diputada, jo trio la de competència fiscal, eh?, la que la gent se'n va per evitar pagar successions.»

Jo li recordo que els principals països del nostre entorn mantenen aquest impost. En casos, fins i tot, recordi-ho, quan presidents com Bush el volien eliminar, va haver-hi reclamacions per part de les grans fortunes del país, que entenen que aquest és un impost bàsicament meritocràtic, per mantenir-lo. I, per tant, estem parlant, per entendre'ns, que al mapa més enllà dels Pirineus i als Estats Units aquest impost existeix. I, per tant, m'està parlant que la competència fiscal,

aquesta que vostè avui no pot xifrar, és amb les comunitats autònomes governades pel Partit Popular.

Jo li dic: demostrí'ns-ho, que hi ha aquest èxode fiscal. Perquè nosaltres no ho entenem així. Agafem un cas concret: un cònjuge rep una herència d'1 milió d'euros. Efectivament, a Extremadura en paga 106.000 d'impost de successions i donacions, però a Madrid en paga 1.059 i a València 996. I, sap quant en paga a Catalunya? Zero. I aquests casos, que són la majoria dels que encara paguen, eh?, a partir d'aquest milió d'euros, no se'n van per aquests motius. I això, si vostè no ho demostra, ho sento, és una excusa per acabar tornant al que jo li deia al principi, que al final és tot un motiu d'ideologia.

Perquè, escolti, vostè no pot venir aquí a dir: «No, jo crec en l'impost de successions i donacions, perquè és un impost meritocràtic; efectivament, hi crec; però, en nom de la globalització i de la mobilització, l'hem d'eliminar.» Doncs eliminem també l'impost de la renda de les persones físiques, que també és un impost progressiu, no? És que si això no demostra que està passant, que aquestes bases se n'estan anant, aleshores, no eliminem l'impost, i molt menys fem-ho ara. Perquè vostè aquí s'ha deixat una part fonamental de la qüestió, que jo expressament no l'he tret a la primera part de la meua interpellació.

A canvi de què, senyor conseller? A canvi de què estan, vostès, avui, eliminant aquest impost? A vostè li preocupa enormement la partida dels interessos del pressupost. Doncs, escolti, se la pot estalviar no eliminant l'impost de successions i donacions. I, per tant, estem en una crisi de la qual vostè serà el que reclamarà un sacrifici de tothom; aquest sacrifici es pot alleugerir pels 400 milions d'euros que vostè deixarà d'ingressar amb l'eliminació d'aquest impost. I, d'això, no ha tingut, permeti'm-ho, la sensibilitat social de parlar-ne ni un minut.

Miri, a mi se m'acaba el temps, i, per tant, jo acabo. Vostè, crec que forma part d'un govern al qual, de moment, li hem conegut moltes més contradiccions que no pas decisions. I, per tant, jo el que no em crec és que vostè, que coneix bé tots aquests efectes de la crisi a casa nostra, i també sobre les finances de la Generalitat de Catalunya, s'entesti ara a liderar la decisió que segurament és la més desencertada de totes les que volen prendre.

Nosaltres, el Grup Socialista, li demanem formalment que reconsideri aquesta decisió. Com he intentat explicar, això li ho demanarem sempre, perquè considerem que, un cop reformat en profunditat l'impost, tal com està en l'actualitat compleix una funció social justa, basada en la meritocràcia i en la progressivitat social, no tal com passa amb quatre comunitats autònomes del Partit Popular, hi insisteixo, que, li ho asseguro, no són el nostre referent, sinó tal com passa a la majoria de països del nostre entorn.

És per això que, hi insisteixo, basant-nos en arguments de justícia i d'equitat social, li demanarem sempre, avui, enmig de la crisi que estem vivint, li demanem amb especial contundència i amb arguments afegits, conseller: vostès no poden, avui, defensar que

la Generalitat està disposada a renunciar a 400 milions d'euros per alleugerir o per magnificar els privilegis del 6 per cent més ric de catalans i catalanes. No poden avui defensar que, perquè 529 catalans deixin de pagar un impost, vostès estan disposats a deixar de fer vuitanta escoles, cinquanta residències per a la gent gran o a solucionar els equipaments sanitaris des de Portbou a Tortosa. Vostès simplement avui no poden prendre aquesta decisió.

I no em digui que ho fan, conseller, per credibilitat, perquè si vostès estan disposats a canviar la mesura estrella del seu Govern per un anticicló, no estan disposats a reconsiderar-ne, a posposar-ne una altra per la crisi econòmica?

Jo no entenc, sincerament, quina credibilitat vostès li suposen a una política que, per beneficiar 529 persones, en perjudica 7 milions. I, hi insisteixo –i he d'acabar–, jo ja els ho dic: és una injustícia, però en moments com ara no només és una gran irresponsabilitat, sinó que estableix un precedent fatal per exigir els sacrificis que vostès estan anunciant.

Jo, com que estic segura que vostè no és un irresponsable, i, a més a més, és molt conscient de l'exigència que imposen els temps que vivim..., vostè acabarà donant suport a la nostra petició de no eliminar aquest impost de successions i donacions. Perquè, independentment de les nostres discrepàncies sobre quina societat volem, que avui un cop més han quedat prou clares, independentment d'això, el que és segur és que l'eliminació avui no toca.

Seguir amb una promesa electoral que li imposen, conseller...

La presidenta

Diputada...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...escapa a tot el sentit comú i escapa a la mínima sensibilitat social exigible en temps com els que estem vivint.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ara sí que donaré uns quants números perquè és bo que tinguem idea de les magnituds que estem tractant. Jo reconec que podem tenir diferències d'opinió sobre quant important és mantenir-lo per als més rics o no per als més rics. Poden haver-hi diferències d'opinió i es poden valorar factors diferentment, però vostè ara ha tret l'element de la pèrdua fiscal i del nombre d'escoles que es podien fer amb aquests ingressos.

Llavors, aquí tinc un petit exercici que esmenta la pèrdua fiscal de la reforma que es va fer el 9 de febrer de l'any passat. La reforma del 9 de febrer de l'any passat portaria... —estic fent servir les mateixes simulacions del sistema Simcat, versió 4, tot el que es va fer servir en l'elaboració d'aquesta llei—, i que aquesta portaria al següent: a una recaptació, el 2011, de 314 de milions i a una recaptació, el 2012, de 258. Començàvem amb una recaptació de l'ordre de 900.

O sigui que vostès, m'imagino que també per raons ideològiques, però m'imagino que vostès, el 9 de febrer del 2009 —això i aquí—, en plena crisi, amb un dèficit molt considerable, i impulsats, jo crec, per raons de sensibilitat a la competència fiscal, van fer una reforma que abaixava els ingressos de la Generalitat de 900 milions a 258 milions permanentment; o sigui, més de 600 milions permanentment. Jo li deixaré a vostè que calculi quantes escoles i quants hospitals es podien fer amb aquests diners.

En el nostre cas el cost no es pot estimar exactament; la recaptació del 2011, com li he dit, amb la reforma..., el càlcul hauria estat de 314 milions; amb la supressió calculem... —no em caso amb aquests números, però—, calculem que serien uns 140 milions, deu menys de 150. Però això és transitori, perquè part de la recaptació del 2011 són liquidacions que vénen del 2010, que per al 2012 serà inferior, però tampoc serà zero, perquè evidentment hi ha graus de parentiu, i això no s'elimina per a tots els graus de parentiu; potser seran cinquanta, potser seran seixanta. O sigui que, sí, renunciem a 200 milions anuals. Vostès van renunciar a 600 milions anuals. I, de moment, ho deixo aquí. *(Veus de fons.)*

Què més...? *(Pausa.)* De moment ho deixo aquí, encara hi ha un altre punt. Em sembla que ara intervé vostè, no? *(Veus de fons.)* Ah, no?, ja és el final?

El vicepresident primer

Ja està.

El conseller d'Economia i Coneixement

Ah, perdó...

El vicepresident primer

Si vol, pot continuar, que encara li queda temps, honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Amb els quaranta-quatre..., em pensava que en tenia cinc i cinc —perdó. Amb els quaranta segons perme'ti'm dir que sí. Però l'IRPF també és veritat que la competència fiscal, sobretot, avui en dia, que ja va bé, portaria a l'eliminació de les diferències entre IRPF..., entre, per exemple, Catalunya i Madrid. En aquesta no ens donarem pressa, però quan la situació fiscal sigui millor també ho posarem en línia.

És veritat el que ha dit de l'impost de successions respecte a França, però, desafortunadament, tenim Ma-

drid aquí al costat i tenim l'AVE aquí al costat, i, vés per on, la mobilitat entre Catalunya i Madrid és considerable. Bé.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre política fiscal
(tram. 300-00010/09)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre política fiscal. Està presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, president. Honorable conseller, bé, ens toca continuar parlant de fiscalitat, així que tindrà l'ocasió de tornar a sortir, doncs, per si li havien quedat coses. Bé, sembla bé que avui és l'home del dia, en aquest primer Ple. I també vostè s'estrena com a conseller d'economia en un ple ordinari, i tant la diputada socialista com jo mateixa hem fet la primera interpellació en aquest Parlament.

Crec que és raonable que, en una situació de crisi econòmica, l'increment de la taxa d'atur i les dificultats financeres de la Generalitat, tenint en compte l'augment de les necessitats socials, facin el conseller d'Economia com a protagonista també en aquest Parlament. Perquè nosaltres entenem, com deia el senyor Teixidó —i ho compartim—, que la prioritat del Govern i d'aquest Parlament ha de ser la sortida de la crisi al més aviat possible. I nosaltres afegim: paliar les conseqüències d'aquesta sobre la ciutadania —ho afegim. Fins aquí crec que és raonable.

Però si des del nostre grup parlamentari li plantejem aquesta primera interpellació sobre fiscalitat és perquè estem preocupats per les primeres passes d'aquest nou Govern. Certament, pocs dies, però ja ens han donat indicis. I ens hem de guiar per declaracions, entrevistes, anuncis als diaris i no pas per les explicacions que han donat en aquest Parlament; més les han donades a Madrid. Poca concreció, però sí que ja veiem per on van.

Sembla que l'objectiu, en primer lloc, sigui un excés de teatralització i dramatisme i la posada en escena de les dificultats financeres de la Generalitat, amb una doble finalitat: la primera, treure's la responsabilitat i buscar culpables fora, i, una segona, preparar el terreny i generar alarmisme per poder aplicar mesures que creiem que són més de caire estructural i no conjuntural i que atempten directament contra el model de serveis públics i estat de benestar que tenim aquí, a Catalunya.

De fet, el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ho reconeixia l'altre dia: «El president

ha de sobreactuar per enviar un missatge.» Pregunto: un missatge de por és el que hem d'enviar a la ciutadania? O als mercats, també els hem d'enviar un missatge de por?, o que el país s'enfonsa i que vostès el salvaran? És aquesta ara l'estratègia del Govern?

Jo sé que la sobreactuació no és una cosa que li vagi a vostè, senyor conseller, i que vostè és una persona seriosa i rigorosa. I creiem que en això, doncs, ens podem posar d'acord. De fet, avui ha obert una escletxa en política social, ha mostrat més flexibilitat que Convergència i Unió en els últims anys. I per això en aquesta interpellació volem emplaçar-lo a un debat sense dogmatismes per tal d'avançar en una sortida més justa i solidària en aquesta crisi.

I, certament, sí, li deia que l'orientació que està portant el Govern no ens agrada, només han parlat de retallades. Vostè deia que aplicarà un 10 per cent de disminució al pressupost de la Generalitat, una retallada de més de 2.600 milions d'euros directament de les despeses. I com la concreten? Poc, però del que han anunciat van a parar precisament un terç d'aquestes retallades sobre el sistema públic de salut. Altres que han anat dient: reducció de places de mossos, reducció en educació, és a dir, han estat molt ràpids decidint que el dèficit l'han de fer pagar amb desinversió social, aquella que en temps de crisi és puntal per mantenir la cohesió.

Per això el volem emplaçar a una reflexió sobre on cal fer els ajustos i a qui demanem els esforços. Parlar de fiscalitat al cap i a la fi és això. Per això li demanem concreció i reorientació en matèria d'ingressos. Vostès només volen ajustar el que per a nosaltres és una inversió directa en les persones. Però, a més, les seves retallades només suposaran, ho creiem, una contribució més gran a la crisi, i contribuïran al creixement de l'atur i l'augment de les desigualtats. L'excés de despesa de què vostès parlen també contribueix a dinamitzar l'economia, i cada retallada en la inversió pública també suposa augment en les taxes d'atur del nostre país.

Per tant, li demanem avui que concreti mesures per augmentar els ingressos de la Generalitat, perquè aquells que més tenen contribueixin al manteniment dels serveis públics i poder intervenir a fer polítiques actives d'ocupació, en formació, en lluita contra la pobresa i en les inversions estratègiques per afavorir el canvi de model productiu.

Per això li preguntem també –i ens afegim a la pregunta que li feia la senyora Rocío Martínez– creu que té algun sentit, des del punt de vista de l'equitat, perquè és un criteri que un govern ha de tenir en compte, però també de l'eficiència en la gestió dels recursos, que plantegin ara immediatament la supressió de l'impost de successions? Nosaltres no compartim que se suprimixi l'impost de successions, però dir que ho faran immediatament ja ens sembla una mica com riure's de la situació. I els arguments que vostè ha posat damunt la taula no ens satisfan, la primera interpellació. Creu que té alguna lògica que la Generalitat retalli més de 800 milions d'euros en salut pública i retorni 400 milions per a les grans herències? Vostè feia un joc de nú-

meros, molt bé. Però dir que l'argument és que, com que estem en una economia oberta, hauran de desaparèixer els impostos, ens sembla quedar atrapats, per tant, ens n'anem cap a un model africà, com deia el mateix conseller de Salut, i desapareixem el model social europeu, si és aquest l'argument. Escolti, hi ha comunitats autònomes, com Astúries, com Andalusia, que mantenen l'impost de successions i evidentment la majoria de països d'Europa.

Per tant, estem en una economia oberta, sí. Nosaltres, disposats a parlar de fiscalitat europea i fiscalitat financera internacional, de fet ho plantejem al Congrés i vostès tampoc no ens en fan cas, segurament perquè aquest no és l'argument per suprimir l'impost de successions.

I la segona cosa era un missatge de coherència amb el programa electoral i amb les promeses. Miri, tindrà el nostre suport per rectificar sobre el programa electoral i els anuncis i explicar-ho a la ciutadania, perquè ho hem vist que ho han fet en altres qüestions, també prometien el programa que el Departament d'Universitats seria un departament propi i han decidit anar per un altre camí. Per què no rectifiquen en temes fiscals? Si fins i tot al 2009, les seves propostes de resolució deien: «En una situació de crisi la dificultat de les finances de la Generalitat, ara no és moment de suprimir-lo del tot.» Doncs bé, arriben vostès al Govern i diuen que sí que ho faran.

Un altre anunci que han fet els mitjans de comunicació és l'ampliació de les deduccions fiscals per a les persones que es poden pagar una assegurança sanitària privada. Per tant, política d'ingressos: supressió de l'impost de successions i deduccions sobre aquells que es poden pagar una assegurança privada i, per tant, tenen una renda més alta. Ara pensen dur a terme, també, aquesta reducció? Creu, senyor conseller, que aquestes són les mesures fiscals que necessitem per redistribuir també els recursos que són escassos? Perquè l'únic ajust en termes d'ingressos que li hem sentit no va precisament a augmentar la progressivitat del sistema, no, eliminen l'únic impost directe i progressiu que tenim en funció de la renda, a més de l'IRPF i, en canvi, augmenten o diu que volen augmentar les taxes en educació superior. Com ho durà a terme si vol mantenir una mínima equitat en l'accés a l'educació superior? Tenim un atur juvenil elevat, volem més joves i més formats –i millor formats–, i el missatge del Govern és que els postgraus i els màsters de les universitats deixaran de tenir preus públics? Aquest és el camí? Aquest precisament és el camí que ha endegat el senyor Cameron a la Gran Bretanya. És aquest el camí que volen seguir? Perquè és el que anunciava vostè als mitjans. Volem, encara, fer pagar la crisi més als joves?

Senyor conseller, ens agradaria que ens concretés quines són les mesures del seu pla de viabilitat, que poc n'hem sentit a parlar en aquest Parlament, però sobretot que faci algun gest en criteris de justícia i solidaritat també en el sistema d'ingressos. I és aquí on volem debatre els pressupostos i des del nostre grup parlamentari li volem oferir alternatives. Des de la seva política de retallades hi ha alternatives a això.

Una altra qüestió és que Convergència i Unió ha estat còmplice de la desfiscalització de l'Estat, però el que volem és que no ho sigui també de la desfiscalització de Catalunya. Per això li demanem, abans d'anunciar retallades, que parlem d'alternatives.

I aquí li posem..., en la segona part de la interpellació ja li concretaré, però aquí crec que hi ha mesures. Vostè diu: «Suprimim l'impost de successions perquè, total, hi ha evasió fiscal o la gent se'n va.» Doncs, miri, per què no presenta en aquest Parlament un pla de lluita contra el frau fiscal i l'evasió fiscal? És una alternativa, en comptes d'anar suprimint impostos, anem a buscar els recursos dels impostos existents, en la línia del que també Hisenda ha començat a engegar, un pla amb coordinació també amb Hisenda de l'Estat.

I també ens agradaria que ens parlés una mica d'aquell anunci, que no sabem si era retòrica i escenificació, del president en el debat d'investidura. Parlava d'introducció de mesures de fiscalitat verda, no n'hem sentit a parlar més. Ens agradaria, si poguésser, que també en aquesta interpellació sobre la fiscalitat en termes generals ens en parlés. Si les seves retallades van acompanyades també d'augment dels privilegis de les rendes més altes o si hi haurà una rectificació seriosa i amb rigor sobre les necessitats financeres que té la Generalitat i utilitzar els instruments de política fiscal per redistribuir també la riquesa i tenir els ingressos necessaris per fer front a les necessitats socials que avui afronta Catalunya.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies per totes les seves observacions que em semblen pertinents. Una cosa preliminar, els temes que algú es pugui canviar de domicili, etcètera, per descomptat en uns períodes, etcètera, no és evasió fiscal, és perfectament legal.

Per tant, el problema que tenim no és el de frau fiscal, sinó el de falta d'harmonització fiscal, i això es planteja a nivell europeu i es planteja en tota mena d'impostos. I el que em sembla que veurem en el futur és una tendència concertada i consensuada a nivell europeu per uniformitzar, harmonitzar, per acord mutu, tota una sèrie de figures fiscals. Això estic segur que estarà a l'agenda europea dels pròxims deu o quinze anys i probablement successions serà un dels que estarà a l'agenda de discussió.

Em pregunta el capteniment sobre política fiscal i em sembla que haig de passar algun minut distanciant-me per un segon perquè no pugui semblar que..., ho és, però que només pensem en termes immediats i en termes del que cal fer ara. Per tant, deixi'm començar per dir –i aquest tema és un que ha sortit abans– en veu

alta el que tots, pràcticament tots sabem, a saber que Catalunya està estructuralment infrafinançada, si volem el tema del dèficit fiscal.

I és per això que, en una perspectiva de dos anys, ens plantejem l'elaboració del pacte fiscal en línia del concert econòmic, que què vol dir això? Vol dir dues coses. Una, que continuem reivindicant i pensem que cada vegada és més evident que és necessari recaptar els impostos des d'aquí. I he de dir que en aquestes darreres setmanes he tingut un molt bon exemple de com això té substància. La discussió que estem tenint amb el Govern central sobre el fons de competitivitat no hi ha cap dubte que és una discussió que és possible i se segueix del fet que qui recapta els impostos és el Govern central, que llavors interpreta com vol –essencialment com vol– disposicions legals que per a mi és molt obvi el que diuen, però que se li poden donar la volta, els interpreta com vol i simplement no t'envia els diners, i s'ha acabat la història. O sigui que una molt bona raó perquè els diners els recaptem nosaltres.

I el segon aspecte, per descomptat, vol dir que l'equilibri entre cohesió i eficiència s'ha de restablir d'una manera més equilibrada que el que és actual. Jo ja signaria perquè en aquest tema també seguíssim els exemples alemanys que avui en dia són l'exemple per tot. I jo crec que no succeirà, però que ens vingues la senyora Merkel i digués: «Les comunitats autònomes d'aquí no han de pagar més que les que paguen més d'Alemanya.» Doncs jo ja signaria en aquest moment per un període.

Segon, però ja anant del general cap al particular, pensem ara amb el programa de reequilibri fiscal. I aquí vull començar per... Em permetrà que, encara que hagi parlat vostè, aquesta vegada m'adreci al seu company de cadira i el vull felicitar. El vull felicitar perquè, clar, ens ha explicat abans..., com ens ha explicat abans el vull felicitar perquè, escolti, té molt mèrit fer tot el que ens ha dit que ha fet i no pagar-ho. Això és..., *chapeau*. Escolti, ens ho ha dit, diu: «Ho vam fer amb dèficit.» El sorprenent és que aconseguissin fer-ho, això no ho pot fer tothom, eh? I nosaltres no ho podem fer, en part perquè ja ho han fet vostès, no ho podem fer dos i dos són iguals a..., dos i dos són iguals a quatre. I, per tant, els números han de quadrar i no ho podem tornar a fer, ara hem de pagar totes aquestes coses tan meravelloses que vostè va fer, com ha dit, amb dèficit. Perfecte, doncs ara ho hem de pagar. I hem presentat... Perdó, i el deute que hem demanat avui és per pagar això. Perquè, com ja li he dit, encara hi han, com a mínim, 3.500 milions que encara estan per pagar –que encara estan per pagar. I com estem funcionant? Bé, aquests 3.500 milions vol dir que el crèdit ens l'han donat els proveïdors. Els proveïdors són gent molt soferida que dona crèdit a interès zero i es queixa però ha d'aguantar, eh? Per tant, per això hem demanat deute i anirem pagant totes aquestes coses tan esplèndides, que jo no li negaré que n'hi ha moltes de molt valuoses.

I també procuraré..., procurarem aprendre la lliçó i no fer el mateix cap al futur perquè ara no podem. Hem de reequilibrar les finances de la Generalitat. Aquí hi ha una manera fàcil de plantejar aquest problema i

és dir: «Escolti, hi ha ineficiència per tot arreu, hi ha molt malbaratament i, per tant, escolti, és fàcil estalviar perquè podrem estalviar 2.600 milions d'euros, per exemple, només millorant el malbaratament.» El món no és així, o almenys no és així a curt termini, malauradament tot patirà aquest any. La contenció fiscal, per pagar aquestes coses tan meravelloses que s'han fet i que són valuoses, haurà de tocar a tots els departaments i a totes les activitats, i amb seguretat, però no amb proporcionalitat, i sempre... I aquest, voldria emfatitzar aquest punt, que..., voldria emfatitzar aquest punt... No, deixi'm dir ara que haurem en algun moment de fer eleccions difícils, eleccions movent-nos de la universalitat a la necessitat, eh?

Jo demano excuses a la meva filla, perquè ja l'he utilitzada un parell de vegades, però la torno a utilitzar. Està molt bé el dret a una universitat subvencionada, està molt bé, però el fet que la meva filla estigui estudiant subvencionada per tots vostès i per molta altra gent no té ni cap ni peus, eh?, perquè jo podria perfectament –jo podria perfectament– estar-li pagant o deixant-li els diners a la meva filla perquè pagués el que li toca pagar.

I, per tant, hi haurà eleccions. Hem d'assegurar-nos que ningú caigui, eh?, que ningú caigui; hem d'assegurar-nos que no es caigui en la marginalitat, però per a això necessitem diners i per a això algunes vegades ens haurem de retirar de la garantia de drets d'universalitat, sigui quin sigui el nivell de renda.

Ho sento, no ser més precís en com serà el pla de reajustament. Hem dit que faríem el 10 per cent de limitació de la despesa no financera i no finalista; és a dir, no tocarem la finalista, evidentment, no la podem tocar.

I per què no hem sigut més concrets? Perquè ho estem parlant i ho estem articulant i ho estem coordinant internament amb tots i cada un dels departaments de la Generalitat, perquè, evidentment, volem afinar i volem limitar despeses allí on faci menys mal o allí a on una contracció aquest any no trenqui continuïtats importants.

La presidenta

Per replicar, té la paraula la il·lustríssima senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Bé. Gràcies, presidenta. Honorable conseller, una mica en la línia que també el president de la Generalitat va fer en el debat d'investidura, que és una mica fugir d'estudi i no concretar o com a mínim adoptar algun compromís sobre allò que li plantejem. Ens podem posar el dit a l'ull tota la legislatura sobre què va fer l'anterior Govern i què va fer aquest.

El senyor Boada ha dit moltes coses, entre altres que quan vam arribar hi havia més de 3.000 milions de factures al calaix sense pagar. Ho podem continuar dient, però no crec que sigui aquest l'objecte de la interpellació. I sí, perquè en el moment en què nosal-

tres vam arribar al Govern no era una situació de crisi econòmica, sinó de bonança econòmica, no com ara, on les necessitats socials estan creixent.

Ara, les decisions que es prenen sobre on es retalla i on es deixa d'ingressar, això són assignació de prioritats directament. Vostè és qui ha de liderar aquesta assignació de prioritats.

I és que jo vaig trobar molt il·lustrativa la compareixença del conseller de Salut, l'únic que ha vingut al Parlament a comparèixer. Va dir: «Escoltin, és que no es poden sustentar serveis nòrdics, serveis socials nòrdics, amb impostos africans.» Textualment, va dir aquesta frase. I jo la subscriu i espero que el conseller de Salut sigui un aliat en temes fiscals, conjuntament amb vostè, per plantejar aquest canvi. Ho celebrego. Però, clar, el que no es pot dir és que un terç de les retallades se'n vagin a serveis que han de ser universals, perquè no poden continuar parlant d'estat de benestar, si ara el que vostè planteja és parlar de la universalitat a la necessitat. Què vol dir? La beneficència? És a dir, parlem d'estat del benestar a estat de la caritat? És això del que estem parlant?

Perquè, clar, sí que és veritat que hi ha situacions difícils, i assignar prioritats, doncs, és complicat. I la situació és difícil. I jo sé que amb retallar el malbaratament..., que és el que havien fet servir vostès durant tot aquest temps a l'oposició: «Només amb el malbaratament que fan ja podem aconseguir recursos.» Jo ho sé, que no, perquè no s'estava malbaratant. Del 4 per cent d'increment del PIB en els últims anys se n'ha destinat un 2,5 a salut, més d'un 1 per cent a educació. Per tant, s'ha estat destinant a infraestructures, a serveis que ara formen part del llegat social que té aquest país.

Per tant, no és tan fàcil, amb la demagògia, però ara s'ha de canviar i ara s'han de mullar i han de decidir. I el que sí que estan dient és que augmentaran les taxes universitàries.

Clar, quan no tenim el sistema de beques transferit, m'està dient que llavors dotarà d'un sistema de beques perquè ningú es quedi fora de l'educació superior? O adoptarà vostè tota aquella gent que vol entrar a la universitat i no s'ho pot pagar?

Jo entenc que hi han coses que formen part de les decisions d'aquest Govern. I vostè planteja les taxes i es planteja les deduccions per a la gent que té mútues. Nosaltres li plantejem que no suprimeixi l'impost de successions, i fins i tot li diria més: «Estableixi una moratòria en la tercera etapa de la seva aplicació si la situació és tan insostenible.»

I què me'n diu de la fiscalitat verda? O formava part d'aquest teatre i escenificació del president de la Generalitat d'anar en classe turista, com també feia l'anterior, per dir que la situació està malament. Hi haurà fiscalitat verda? Hi han altres comunitats autònomes que estan aplicant, doncs, tributs pel tema de l'energia nuclear, l'emmagatzematge, les emissions difuses, etcètera. Planteji-s'ho; hi han recursos, hi han alternatives a aquesta lògica de les retallades.

Clar, vostè em diu: «No, que la gent visqui en un altre domicili, doncs, no és un frau.» El que sí que és

frau és simular que algú viu en un altre domicili i continuar-hi vivint. I, clar, quan el frau a Catalunya està calculat en un 22 per cent, crec que tenim un llarg recorregut per tenir un pla de xoc contra el frau fiscal i l'evasió fiscal, fins i tot amb canvis legals, si hi ha llacunes en aquest sentit.

Per tant, digui'ns alguna cosa sobre què farà en política d'ingressos i que sigui una mica amb criteris de sensibilitat social, que és el que li estem demanant.

Gràcies, senyor conseller.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Miri, una cosa que sí que no li accepto és que s'ompli la boca de sensibilitat social com si de sensibilitat social només en tingués vostè, eh? De sensibilitat social en tenim tots; cada u té les seves idees de com arribar-hi. Quan vostè considera tan important la universalitat d'alguns drets, jo el que dic és que els diners que vostè es gasta en proveir serveis a gent que econòmicament no ho necessita són diners que no estan disponibles per a programes socials, per a gent que realment ho necessita. Perquè, sap?, hi ha una cosa que se'n diu pressupostos que s'ha de complir; l'època en què es feia tot el que es volia i es carregava dèficit s'ha acabat. I, per tant, tots elegim, tots tenim la nostra idea de com arribar a finalitats socials.

Coses altres. No parlaré de factures al calaix, eh?, perquè també en podria parlar. Jo suposo que vostè no creu que les factures al calaix que ens hem trobat nosaltres siguin inferiors a la xifra que vostè ha esmentat.

Parlem d'ingressos i d'impostos. No augmentarem impostos, aquest és part del nostre compromís.

De reducció d'impostos, farem l'impost de successions, i d'altres esperaran. Per exemple, esperarà la... «Esperarà», no «es parará», no. Ja m'entenen, eh? (*Veus de fons.*) Bé, esperarem un temps, perquè la..., esperarem que la tempesta escampi pel tema de l'impost... (*veus de fons*) –la tempesta econòmica–, pel tema de l'IRPF i també pels temes relacionats amb assegurances privades, etcètera. Tot això, si el moment ve, vindrà més endavant.

Què més pel que fa a... He parlat d'impostos, però, a veure, tampoc vull defugir temes. També haurem de moure'ns amb sensibilitat social i tenir en compte el que he dit abans d'universalitat i necessitat; també ens hem de moure més cap a situacions on els serveis que rep algú no els pagui un altre. O sigui, jo no veig, amb tota franquesa, per agafar un cas una mica extrem –ho estic posant fàcil, eh?–, per què un MBA, un màster en direcció d'empreses, ha d'estar subvencionat; francament, se m'escapa completament.

En canvi, sí que puc veure perfectament que un màster per a l'inici de mestres, per a l'inici de la carrera docent, hagi d'estar subvencionat. I, en general, penso

que els màsters que porten a una acreditació professionalitzant és raonable que estiguin subvencionats; els màsters que porten no a una acreditació professionalitzant, sinó a l'exercici d'una professió, que normalment contribuïran a un salt important d'ingressos, crec –crec– que no haurien d'estar subvencionats, una altra cosa és que hi hagi beques i, sobretot, que hi hagi crèdits.

També deu haver vist que quan jo he plantejat temes d'educació superior ho he plantejat només amb relació als màsters, no amb relació als graus; en els graus, ja m'està bé com està la situació fins ara. Però la idea que hi ha àrees a on els serveis és natural que els pagui qui els rep, em sembla que haurà de ser quelcom que ens hem de mirar.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Se suspèn la sessió, i es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació financera de la Generalitat (tram. 300-00013/09)

El punt setè de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació financera de la Generalitat, presentada pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Señora presidenta, miembros de la Mesa, presidente ausente, miembros del Gobierno, señor *conseller* Col·lell, diputados y diputadas, no hay que ser un experto en psicofonías para escuchar en esta cámara los ecos de las palabras pronunciadas por el aún no presidente de la Generalitat de Catalunya, señor Artur Mas, diciendo: «El nostre futur govern vol ser ajudat i necessita ser ajudat.» Unas vibraciones dramáticas que sí que se han perdido de esta cámara, porque han durado bien poco. Esa voluntad de ser ayudado, la necesidad de ser ayudado, ha durado muy poco tiempo; han sido meras

intenciones, y no se han sustanciado en hechos concretos.

El pasado 28 de enero, en un *consell de govern* extraordinario, se aprobó el Plan de estabilidad y reequilibrio financiero, conocido popularmente como el Plan de viabilidad. Un plan de viabilidad necesario, dada la gravísima situación de las finanzas públicas catalanas. Un plan que debía ser remitido al Gobierno de España para que éste aprobase la emisión de deuda extraordinaria por parte de la Generalitat de Catalunya hasta un importe que hoy hemos conocido que puede ascender a más de 11.000 millones de euros. Esta deuda, una deuda derivada primero por la incapacidad y la mala gestión del anterior gobierno –más de 7.000 millones de euros de déficit–, más los compromisos adquiridos por el anterior gobierno a la hora de solicitar un préstamo extraordinario, un endeudamiento extraordinario, para hacer frente a los gastos corrientes. En resumen, 11.000 millones de euros que requieran y que requieren, de hecho, de la aprobación por parte del Gobierno de España a la Generalitat de Catalunya para emitir la deuda correspondiente.

Recordemos que el déficit real triplicaba lo declarado por el anterior gobierno el pasado noviembre en el Consejo de política fiscal y financiera, situándolo cerca del 3,6 por ciento, muy lejos del 2,4 por ciento del objetivo fijado para 2010.

Esos son los hechos. Esto es el qué. Las fuerzas políticas parlamentarias, el conjunto de ciudadanos hemos sido informados, a través de una rueda de prensa que el presidente del Govern, el señor Artur Mas, y el *conseller* d'Economia, el señor Mas-Colell, nos dieron ese mismo viernes. A partir de ahí, hemos sido informados, si se puede calificar de este modo, a través de lo que podríamos denominar la «mediocracia» que impera en nuestra comunidad, y que impera especialmente desde el acceso de este gobierno al poder. Una mediocracia que se sustenta en que somos informados como representantes públicos y como ciudadanos, no a través de donde corresponde, que es en esta cámara, sino a través de entrevistas en periódicos, radios, televisiones, del más diverso formato.

Por lo tanto, han pasado más de doce días desde ese anuncio público, y ningún grupo parlamentario que se conozca, ningún representante de esta cámara, y lo que es peor, ningún ciudadano ha sido informado como corresponde de las medidas concretas que ese plan de viabilidad incorpora. Porque supongo que ustedes no han presentado al Gobierno de España una hoja donde ponga: «Disminuiremos el 10 por ciento del déficit o del presupuesto de la Generalitat de Catalunya para el próximo año, para este corriente.» Supongo que no; eso no sería un plan, sería otra cosa. Yo estoy convencido de que en el Ministerio de Economía, en el Gobierno de España, les habrán reclamado algo más. Es decir, algo más que una declaración de intenciones, algo más que una voluntad expresada en un porcentaje. Les habrán reclamado medidas concretas, supongo. Eso deseo, o eso deseamos desde Ciutadans. Esperamos que el Gobierno de España actúe con responsabilidad y exija a este Gobierno y a cualquier otro de cualquier otra comunidad autónoma que expli-

que en un plan de viabilidad concreto, con datos, con medidas concretas, cómo va a reducir su presupuesto –recordemos, en cerca de 3.000 millones de euros en el caso de Cataluña– para el ejercicio que nos ocupa.

Pues hemos visto que, lejos de informarnos, lo que han hecho ha sido desinformarnos, porque a esta falta de información le hemos incorporado elementos de irresponsabilidad absolutamente intolerables en nuestra democracia. Han sembrado de incertidumbre, de inseguridad y de miedo al conjunto de ciudadanos de nuestra comunidad. Declaraciones alimentadas por palabras alarmistas lanzadas en boca de un autoproclamado augur de las desgracias, o portavoz de profecías autocumplibles, el señor Oriol Pujol, quien en un alarde de irresponsabilidad mayestático anunció la posibilidad del impago de las nóminas de los funcionarios de la Generalitat. De este modo, la institución del debate parlamentario, al hurtar al debate parlamentario de una medida tan excepcional como un plan de viabilidad de las finanzas públicas de nuestra comunidad, como decía, a esa sustitución del debate parlamentario se le ha unido la alarma y el descrédito en el conjunto de la sociedad. Un descrédito que no sólo afecta a nuestra sociedad, sino que además tiene una repercusión directa en los mercados internacionales que en principio van a ser aquellos que tendrán que recoger la deuda, o comprar la deuda que esta Administración emita, si obtiene el favor del Gobierno de España.

Hay veces que la suma de irresponsabilidades multiplica sus efectos devastadores. Este es un ejemplo de ello.

Supongo que usted no pensará que vamos a creernos que el plan presentado al Gobierno de España no desgrana las medidas que va a adoptar para reducir el presupuesto de la Generalitat de Catalunya. Y supongo que usted no pensará eso porque algunas de estas medidas han sido filtradas convenientemente a la prensa; en forma de píldoras, eso sí, para que puedan ser digeridas con suficiencia por parte de los ciudadanos y puedan ser asimiladas, poco a poco, como los venenos para que su efecto sea a largo plazo y no a corto. Hemos sabido que ustedes van a reducir el número de funcionarios o de plazas de funcionarios; es decir, tendremos menos *mossos*, menos policías, menos médicos y menos profesores. Van a aumentar las matrículas universitarias. Van a reducir las prestaciones sanitarias... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... Le puedo a usted traer perfectamente las declaraciones... Quizá debieran ustedes medir las declaraciones que hacen y no hacerlas a la prensa, sino hacerlas aquí, sobre todo para que constaran en acta en el diario de sesiones. Sería conveniente, sería bueno, sería muy democrático, además.

Es decir, han anunciado ustedes medidas que en general podríamos sustanciar en una reducción de nuestro estado del bienestar, de nuestras prestaciones sociales, de nuestras prestaciones sanitarias; es decir, todo aquello que hemos ido construyendo laboriosa y pacientemente los últimos treinta años.

Es decir, ustedes han presentado –porque doy por hecho que es así– un plan al Gobierno de España que

va a condicionar los futuros presupuestos de la Generalitat de Catalunya. Es decir, cuentan ustedes con una aprobación tácita de esas medidas, es decir, con la aprobación tácita de unos presupuestos de los cuales ustedes no tienen mayoría parlamentaria para aprobar sin el pacto con otras fuerzas políticas de esta cámara, de lo cual se deducen dos alternativas: la primera es que ustedes actúen desde la irresponsabilidad, cosa que no es descartable; la segunda, que ustedes tienen algún tipo de acuerdo secreto, un pacto secreto –yo no creo mucho en las teorías conspirativas, pero simplemente a los hecho me remito, ¿eh?–, tienen ustedes algún tipo de pacto con alguna otra fuerza política –podríamos mirar al Partit dels Socialistes de Catalunya–, una sociovergencia que una vez más se fomentaría en la *omertà*, es decir, en ocultar las situaciones previas, en silenciar responsabilidades, el «hoy por ti, mañana por mí», para recibir ustedes el apoyo parlamentario que requeriría la aprobación de las medidas presentadas en este plan. Todo esto lo hablo en hipótesis, porque como ustedes no se han dignado a presentarlo a los representantes públicos de esta comunidad, hablaremos en hipótesis.

Pero, más allá de esta introducción, lo que a los ciudadanos les interesa, y en especial a nuestro grupo, a Ciudadanos, no es el qué –ya lo sabemos: el plan de viabilidad–, sino el cómo. Y el cómo, para garantizar la transparencia y la claridad para, frente al alarmismo, dar una sensación de tranquilidad, creemos que es fundamental la información. Es fundamental que usted nos informe, haga pedagogía política. Antes decía, usted, que era un teórico. Yo siempre he creído que la política tenía que tener un aspecto poético, pero la poesía en política se declina en prosa, y la prosa en medidas concretas. Y entonces, como yo estoy convencido de que usted tiene ganas de explicar a esta cámara el contenido del plan de viabilidad, yo estoy convencido de que está usted deseoso, y por ello esta interpelación tiene como objetivo brindarle a usted esta oportunidad, que, sin duda, usted desea fervientemente.

Por lo tanto, explíquenos, infórmenos, no a nosotros, sino también al conjunto de ciudadanos de Cataluña, de..., en qué partidas presupuestarias ustedes aplicarán los recortes y la cuantía de los mismos, y que desgane y explique exhaustivamente, punto por punto a esta cámara, a los representantes políticos del conjunto de ciudadanos de Cataluña, este plan de viabilidad.

Sabemos que Convergència i Unió es refractaria al debate parlamentario. El parlamentarismo no les gusta, les molesta, es un engorro, un engorro incómodo. Pero mientras nuestro sistema político sea una democracia parlamentaria y no una mediocracia –que seguro que ustedes añoran–, es al *demos*, es al pueblo al que ustedes deben dar explicaciones, en el lugar que corresponde, que es en esta cámara, en el Parlament de Catalunya.

Por lo tanto, le solicito encarecidamente que devuelva usted a esta cámara, a sus representantes, y con ella al conjunto de ciudadanos, al centro del debate político y nos explique, con claridad y de una forma exhaustiva, en qué consiste el plan de viabilidad. Ilumínenos,

por favor. El conjunto de ciudadanos de Cataluña se lo agradecerá.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Bona tarda, membres d'aquesta cambra. Amb això de passar de la teoria a la poesia, em faig una mica d'em-bolic, perquè el lògic seria de la teoria a la poesia, a la lírica, la qual cosa demanaria que ara els cantés el que m'ha demanat. (*Rialles.*) Però, no m'ho permeten, les meves capacitats, o sigui que ho recitaré. Bé.

La pregunta demanava quina és la situació financera de la Generalitat. No és molt misteriosa. Miri, jo, abans de començar, com que hi havia una temporada que això era una possibilitat, doncs, me'n vaig assabentar una mica, i me'n vaig assabentar simplement mirant els papers públics i mirant la pàgina web del departament. I me'n vaig fer una idea. Era una idea que, en particular, em va portar a sorprendre'm una mica de la conclusió del Consejo Económico y Financiero del 24 de noviembre, perquè em semblava una mica de color de rosa, i em va donar una impressió realista. És clar, ara que la conec, diguem-ne, més, i més per dintre, puc dir que respon bastant al que un pot aprendre si es mira els números, si entra a les pàgines web, etcètera. I, per tant, com que suposo que l'il·lustre diputat això ja ho ha fet, perquè tothom fa els seus deures, doncs, li puc dir que tindrà una idea més o menys precisa.

Tenim una situació delicada, però tractable. I certament impostergerable en el seu tractament. Deute –deute–, hi ha molts conceptes de deute: tota cosa que representa una obligació de pagament anual en el temps és un deute. Però hi ha coses que no en diem «deutes», com, per exemple, les obligacions generades pel pagament de la nòmina als funcionaris; d'això, no en diem «deute».

O sigui, hi han unes definicions convencionals, homologades, internacionals de «deute», que són les que recullen les institucions internacionals, el Banc d'Espanya, etcètera. Per aquestes definicions, que són les que ens comptaran, el nivell de deute, d'endeutament de la Generalitat és d'uns –perquè varia en més– 31.000 milions d'euros –31.000 milions. Això és la Generalitat estricta. A això hi haurien de sumar, amb un altre concepte de dèficit, també rellevant, també publicat pel Banc d'Espanya, el deute de les institucions que es diuen «del sector públic de la Generalitat», d'acord amb convencions comptables europees. I aquests són uns 9.000 milions més. No fóra legítim afegir a això el deute, per exemple, de l'Institut Català de Finances, perquè aquesta és una institució financera, una institució financera, com més potent és, més deute té, perquè viuen d'això. L'Institut Català de Finances té deute, com qualsevol institució financera, però està en una

bona situació i degudament capitalitzat. Té morositat, evidentment, però està degudament capitalitzat.

Pel que fa a dèficit, quin és el nivell de dèficit? Altra vegada també hi ha les definicions internacionals, les definicions europees, i també hi ha mecanismes oficials pels quals aquestes xifres acaben estabilitzant-se. I, per tant, pel que fa al dèficit del 2010, ho sabrem a voltants de finals de març, potser a principis de juliol, quan la Intervención General del Estado ens digui quin és la xifra, i estarà entre 3,5 i 4, confiem que més a la vora de 3,5 que de 4, però ja ho sabrem llavors. Tot el 3,5 del PIB català, que 3,5 representarien 6.600 milions d'euros. Això per a l'any 2010. Això vol dir que el ritme d'increment del deute és important, és considerable, i vol dir que aquest any 2011 haurem d'afegir en el deute, per cobrir part del dèficit del 2010 i pel que haurem de fer el 2011, haurem de cobrir uns 6.000 milions d'euros més.

Per tant, aquesta dibuixa una situació que vol dir que hem de contenir el creixement de deute, hem de dedicar dos anys a frenar el creixement del deute, i a partir de llavors ja podem contemplar anar-lo rebaixant. I això ho hem de fer tant per raons de pura aritmètica, com deia aquest matí..., no podem..., al final els números han de sumar i el que es fa s'ha de pagar. Doncs, d'aquesta en dic raons aritmètiques. Però també per raons de credibilitat internacional i per raons de..., bé, per raons de generar confiança. I és per això que estem començant aquest pla.

A mi m'agradaria preguntar-li a l'interpellant que, si té tanta informació sobre el pla que hem presentat a Madrid, si us plau, m'ho faci saber, perquè sembla que en sap moltes coses. No, el pla que hem presentat a Madrid no és un pla ple de mesures concretes, perquè pensem que les coses no es fan simplement per la suma de mesures concretes, encara que això és important. I vull aprofitar per donar les gràcies a aquesta cambra per haver fet una mesura concreta, molt concreta, saber entregar-nos un xec de 6 milions d'euros per anar fent obres a les finances de la Generalitat. O sigui, no dic res negatiu sobre mesures concretes.

Però per fer un pla el que cal tenir primer és una concepció general. La concepció general que tenim és que nosaltres reduïrem..., presentarem en aquest Parlament un pla molt detallat, que normalment rep el nom de proposta de pressupost. Doncs passarem una proposta de pressupost, que, per descomptat, serà detalladíssima, i que incorporarà un 10 per cent de reducció de la despesa. I no només això, sinó que, a més, el complirem. I això és el que hem presentat a Madrid, i ara estem en un procés de diàleg. Potser sí que ens demanaran alguna cosa més concreta, potser no. Però jo penso que el crucial és la voluntat de fer-ho, i nosaltres tenim la posició que, si tenim la voluntat, aquesta voluntat ha de ser creguda.

Abans de presentar els pressupostos, de tota manera, voldria fer constar, perquè aquest tema ha sortit repetidament, que el dia 21 de febrer tindrà una compareixença, o sigui, molt aviat, tindrà una compareixença a la comissió corresponent d'aquest Parlament i tindrà

l'oportunitat de presentar amb més detall el que estigui disponible el 21 de febrer.

I també vull fer constar, perquè no hi pugui haver cap ambigüitat, que la petició de compareixença la varem fer el 5 de gener, eh? O sigui que des del 5 de gener hem expressat la voluntat de comparèixer i explicar-nos davant d'aquesta cambra, d'aquesta comissió de cambra. I això és el que farem amb molt de gust. I confio que per a aquella data potser tinguem més detalls.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Per replicar, té la paraula l'il·lustríssim senyor diputat Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Señor Mas-Colell, nos ha dibujado el qué; el qué, también nos ha costado descubrirlo. Ya sabemos cuál es el problema de las finanzas públicas de la Generalitat. Ya lo conocemos. Lo hemos conocido también poco a poco, ¿eh?, y también con cuentagotas, y también con insinuaciones: es el doble del déficit, el triple del déficit del que dejó el anterior Gobierno. Al final parece que es el triple. Bueno, lo conocemos.

Pero lo que nos ocupa ahora, y es una de las preguntas que le formulamos desde Ciudadanos, es saber el cómo. O sea, yo, sinceramente, me cuesta, me cuesta entender... Yo le creo, ¿eh?, lo que usted me dice. Me cuesta, me cuesta entender que al Gobierno de España se le puede plantear un plan de viabilidad cuya única propuesta es la reducción del 10 por ciento en el próximo presupuesto de la Generalitat.

La credibilidad de esa propuesta, si yo fuese un analista, o fuese el propio ministro, estuviese al frente del Ministerio de Economía, tendría que estar sustentada en propuestas concretas. Que yo estoy completamente convencido de que ustedes la han comunicado a su majestad el rey, al presidente del Gobierno, y que, desde luego, es conocido en el Ministerio de Economía. Yo estoy convencido, plenamente, creo en su palabra, pero me gustaría que usted permitiese que yo tenga una duda razonable. Porque estoy convencido de que ustedes saben hacer bien las cosas. Y estoy convencido de que ustedes, cuando van con un plan de viabilidad al Gobierno de España para garantizar que el Gobierno de España permita la emisión de una deuda que es imprescindible para hacer frente al déficit actual, más los compromisos contraídos por la Generalitat..., estoy convencido de que ustedes llevarán una buena propuesta. Nos gustaría conocerla, nos gustaría que no únicamente la conociese el rey de España, el señor Zapatero, la ministra Salgado y los técnicos del ministerio, quizás alguien más. Pero me gustaría que la conociesen el conjunto de ciudadanos de Cataluña y el conjunto de fuerzas parlamentarias presentes en este *Parlament*. Y es lo que le reclamamos. Y se lo hemos reclamado, más allá de, a veces, un cierto tono irónico, brindándole la oportunidad de que nos lo explique, con las limitaciones necesarias, pero que nos

explique no únicamente el qué, sino el cómo, porque será muy importante el cómo para que ustedes alcancen la mayoría necesaria para, en el momento que ustedes presenten los presupuestos que incorporarán estas medidas, aprobarlos en esta cámara.

Por lo tanto, yo entiendo que usted..., yo le había preguntado lo que yo quiera y que usted me conteste lo que usted desee –es también fruto de cierto arte político. Pero yo creo y estoy convencido de que la mayoría de ciudadanos en estos momentos reclaman de aquellos que les gobiernan claridad, transparencia, confianza y verdad. Estoy convencido de que la mayoría de ciudadanos desean conocer qué van a sufrir, porque lo van a sufrir, no tengo la más mínima duda, porque así lo anuncian en las propuestas que ustedes han filtrado a los medios de comunicación, y lo van a sufrir los más desfavorecidos. Y sería bueno que lo fuesen conociendo, para que el conjunto de fuerzas políticas adoptase una posición e intentase, conjuntamente, de la mano, con su partido, que es el que conforma la mayoría de este Gobierno, poder alcanzar la mejor opción posible. Todos aquí queremos lo mejor, todos conocemos que la situación es de extrema gravedad, pero creo que a todos nos gustaría contribuir, en la medida de lo posible, a que esas propuestas se ajustasen lo más posible a un mayor beneficio para el conjunto de la ciudadanía.

Desde aquí, desde Ciudadans, nosotros le brindamos, en este caso, nuestro apoyo, en el caso que ustedes abran la posibilidad de negociar y de llegar a acuerdos para tener garantizado un apoyo suficiente cuando ustedes presenten los presupuestos en esta cámara. Pero no lo podemos hacer desde el cheque en blanco, lo podemos hacer desde la confianza que ustedes nos presten como representantes políticos en esta cámara.

Por lo tanto, ya que creo que usted va a continuar no explicándonos a los ciudadanos en qué y cómo se sustancian estas medidas, desde Ciudadans propondremos la realización de un pleno extraordinario en esta cámara para debatir exclusivamente este plan de viabilidad; evidentemente, antes de la presentación de los presupuestos, obviamente.

Nos gustaría contar con el apoyo..., antes el señor Fernández Teixedó parecía que lo anunciaba. Nos gustaría contar con ello. Y se lo digo desde la colaboración, pero desde la lealtad también que les exigimos a ustedes como gobierno, que confíen ustedes en el conjunto de representantes políticos en esta cámara.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

A mi, la veritat, també m'hauria agradat comptar amb el seu suport per a la llei que hem aprovat aquest dematí. Si diuen que realment entenen la situació finan-

cera, no entenc gaire que adoptessin la postura de votar que no.

Dit això, què més puc dir? La idea que el rei sàpiga més d'aquest pla que tenim preparat que aquesta cambra em sembla una mica curiosa, eh? Els puc ben assegurar en aquesta cambra que ni el rei, ni el *ministerio*, ni els *técnicos del ministerio* saben, tenen més detalls que els que se'ls han presentat. I els que se'ls han presentat –que tindrà tot el gust de presentar-los-els el dia 21, però que són els que han sortit a la premsa, no per voluntat pròpia– són els que hi han; és bàsicament un compromís de reduir el 10 per cent, un compromís que s'anirà concretant amb mesures concretes al llarg dels propers mesos i que quedarà completament concretat en la proposta de pressupost. I això és el que diria.

Com que em queda una mica de temps i m'imagino que a vostè també l'interessa molt saber el llarg termini de l'evolució de les finances de la Generalitat, també voldria explicar, en aquests tres minuts, que, evidentment, l'exercici que estem fent ara i que haurem de fer en els propers mesos i anys, almenys durant dos anys, és el d'ajustar les nostres despeses als ingressos que tenim, sempre lluitant i reivindicant els ingressos que realment ens corresponen, atès el marc normatiu vigent.

Però vull deixar clar, com ja he dit amb anterioritat avui, que aquest marc normatiu és profundament inadequat per a les necessitats econòmiques i financeres de Catalunya. És un marc que..., és un marc que no respon en la proporcionalitat adequada a l'esforç fiscal català. I és per això que plantejarem un nou pacte..., un nou pacte fiscal amb, ho repeteixo, els dos components, per una banda, de recaptar tots els impostos des de Catalunya i, en segon lloc, amb un mecanisme de distribució i de cohesió que sigui, ho repeteixo, més proporcional. És a dir que constitueixi un bon equilibri entre el principi d'igual..., de rebre els mateixos serveis per persona, per una banda, i, d'altra, que els recursos permetin inversions que siguin les necessàries, aproximadament proporcionals, per proporcionar, diguem-ne, l'oli necessari a l'aparell productiu català. És a dir, aquests dos principis, el segon demana que els ingressos fiscals responguin a l'esforç fiscal; el primer demana un esforç de cohesió.

I, per tant, aquesta serà l'agenda en el termini mitjà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures
per a sortir de la crisi econòmica
i la creació d'ocupació (tram. 300-00014/09)

A continuació, el vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les mesures per sortir de la crisi econòmica i la creació d'ocupació. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popu-

lar de Catalunya, i té la paraula l'il·lustríssim senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers i consellera, honorable conseller d'Empresa i Ocupació, som plenament conscients que són quaranta-cinc els dies que està el Govern en possessió de les seves competències, i al llarg d'aquest temps, doncs, hem pogut anar coneixent i escoltant quines són les prioritats més importants del Govern de Catalunya.

I entenem i segurament, doncs, fins i tot compartim que una de les principals preocupacions que s'han expressat avui en aquesta cambra pugui ser la situació financera de la Generalitat de Catalunya. Però necessàriament ens hem de referir també a la preocupació de molts i moltes ciutadans de Catalunya, que no és tant la situació financera o econòmica de la Generalitat de Catalunya, sinó que és més la situació econòmica, precisament, dels catalans i les catalanes.

I la situació es resumeix en unes molt poques xifres, que coneix perfectament l'honorable conseller, són 168.000 les llars catalanes en les quals no treballa cap membre de la família, i són aproximadament 700.000 les persones que en aquests moments es troben sense un lloc de treball. Evidentíssimament, no estem demanant ni exigint responsabilitats a l'actual Govern de la Generalitat, segurament les podríem exigir o podríem demanar explicacions a anteriors governs, però sí que entenem que alguna cosa ha de dir el Govern de la Generalitat actual respecte d'aquesta situació i no només parlar i preocupar-se, com sembla que està succeint fins aquest moment, de la situació de les finances públiques.

Segurament en aquesta cambra hi han grups parlamentaris que mostren més preocupació per altres temes, com pot ser, per exemple, la independència de Catalunya o com pot ser, per exemple, per les empreses que tanquen. Hi han grups parlamentaris que es preocupen més per les empreses quan tanquen que no pas quan estan obertes i tenen un projecte de viabilitat. Això no vol dir que no sigui important que les empreses que preveuen tancar tinguin el Govern de la Generalitat al darrere vigilant que aquests processos siguin al màxim transparents possibles i amb els mínims perjudicis possibles respecte dels treballadors que es veuran perjudicats en aquests processos. I no cal que faci referència, ni molt menys, al cas segurament més emblemàtic en el dia d'avui que és el de Yamaha.

Però, com li deia, ens preocupen les empreses que es queden i ens preocupa –hi insisteixo, eh?, així com a altres grups parlamentaris o a altres els preocupa el finançament del Govern de la Generalitat– el finançament de les empreses, perquè, precisament, del finançament de les empreses en depèn la continuïtat i en depèn la continuïtat dels treballadors d'aquestes empreses. I ens preocupen també les empreses que són necessàries per crear nous llocs de treball, perquè, precisament, per donar resposta a aquells 700.000 catalans i catalanes que avui es troben a l'atur el que és ne-

cessari és que ens preocupem de crear noves empreses que siguin capaces de generar nous llocs de treball.

I cregui'm, honorable conseller, que hem seguit atentament les seves declaracions i les entrevistes que vostè ha atorgat en els darrers quaranta-cinc dies des que vostè és conseller, i hem tingut l'oportunitat de sentir algun objectiu, per cert, compartit. O hi ha algú d'aquesta cambra que no comparteixi l'objectiu de reduir a la meitat l'atur a Catalunya en una legislatura?, tant de bo si pogués ser abans, en una legislatura. Ho compartim perfectament. O és que hi ha algun grup d'aquesta cambra que no comparteixi que l'objectiu ha de ser canviar el model productiu de Catalunya? L'objectiu ha de ser incrementar la productivitat del treball a Catalunya, incrementar la competitivitat de les empreses catalanes.

Honorable conseller, no hem sentit però, més enllà dels objectius, cap mesura concreta en aquest sentit. I, per tant, a nosaltres el que ens agradaria sentir és, precisament, com pensa el Govern assolir aquests objectius.

Hem acabat fa pocs dies el mes de gener i les notícies entorn a expedients de regulació d'ocupació s'han anat succeint. Jo només n'hi citaré tres. No li exigiré responsabilitats, perquè segurament les responsabilitats les hauríem d'exigir a governs anteriors, però sí que els les citaré, a títol d'exemple, perquè crec que són simptomàtiques de problemes que travessa el sector industrial a Catalunya: Estampacions Sabadell, Valeo, la mateixa Yamaha. No són casualitat, fan referència al sector de l'automoció. Fan referència a un sector que segurament vostè, òbviament, en aquesta cambra no deu haver sentit a parlar, altres diputats sí que n'han sentit a parlar, i moltes vegades des d'aquest mateix faristol n'hem parlat, sectors madurs de la indústria catalana que requereixen accions específiques. Té previst el Govern mesures en aquest sentit? Té previst el Govern mesures específiques per a aquests sectors madurs de la indústria catalana?, i hem citat el de l'automoció. Tèxtil, encara hi han empreses tèxtils a Catalunya o de l'electrònica de consum, encara queden indústries d'aquest sector. Té previstes mesures en aquest sentit, el Govern de Catalunya?

Certament, en els darrers set anys el balanç del sector industrial, el balanç de l'economia productiva a Catalunya és, permeti'm que li ho digui, molt negatiu, des del nostre punt de vista, molt negatiu. S'ha perdut més d'una quarta part, més d'un 25 per cent del pes del sector industrial, aquell que genera major valor afegit a una economia, s'ha perdut més del 25 per cent del pes en el conjunt de l'economia catalana. Catalunya, que és un país, ha sigut un país tradicionalment industrial, ha perdut ni més ni menys que una quarta part del seu pes en aquest sector. Una cinquena part de l'ocupació industrial, en tots aquests anys, s'ha perdut, 180.000 llocs de treball s'han perdut a Catalunya en el sector industrial. I el que esperem des del Partit Popular de Catalunya, però permeti'm que li ho digui, crec que espera el conjunt de la societat catalana, és que el Govern de Catalunya, el nou Govern de Catalunya que ha pres possessió després d'uns aires de canvi que s'han respirat i que s'han materialitzat en una nova

majoria parlamentària, esperen, els ciutadans de Catalunya, que aquest Govern ofereixi solucions a aquests sectors i ofereixi una visió de futur en el sector industrial de Catalunya.

I permeti'm que li digui que a dia d'avui, quaranta-cinc dies després, encara no s'han vist aquests nous aires que permetin els ciutadans de Catalunya veure noves polítiques que permetin albirar un futur millor en aquest sector, hi insisteixo, tradicional català.

Som plenament conscients que les millores en aquest sector, les millores en el sector productiu passen per una millora de la tecnologia, i aquí, honorable conseller, nosaltres li volem preguntar i ens agradaria que ens respongués com pensen donar resposta a aquell requeriment no només de la societat, no només dels sectors productius, sinó també, per exemple, de la Comissió Europea en el seu informe de competitivitat 2010, que diu i reclama que són imprescindibles les polítiques de coordinació entre la recerca i la innovació, entre la teoria i la pràctica. I ens preocupa sincerament que en aquest nou Govern la recerca depengui d'un departament, com és el Departament d'Economia i Coneixement, i la Innovació depengui d'un altre departament, com és el d'Empresa i Ocupació. Quines mesures prendran per intentar coordinar aquestes polítiques, per tal que repercutixin en benefici de la indústria catalana, en benefici dels sectors productius de Catalunya. Tema que considerem important: impulsar la creativitat i l'emprenedoria. Són aspectes que també des de l'informe de la Comissió Europea sobre la competitivitat es consideren fonamentals. Quins són els objectius del Govern i del seu departament en aquest aspecte?

I un altre element, hi han hagut governs la política industrial dels quals segurament passava per portar empreses xineses a Catalunya; des del Partit Popular de Catalunya estem convençuts que la política industrial de Catalunya passa per crear i per generar empreses i indústries que siguin capaces de crear empreses i de crear fàbriques, per exemple, a la Xina. I amb això també li vull preguntar quina serà la política d'internacionalització de l'empresa i de la indústria catalana que pensa dur a terme el seu departament.

Acabo, perquè també se m'ha acabat el temps, i, per tant, crec que en el següent torn de rèplica tindrè oportunitat de continuar interrogant-lo sobre aspectes que considero fonamentals, que considerem fonamentals per al desenvolupament de l'economia catalana.

Gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta del Parlament, honorable vicepresidenta, senyores i senyors diputats, efectivament, la sortida de la crisi i la creació d'ocupació són

temes cabdals. Estem, no se'ns escapa a ningú, en una crisi que s'ha traduït en estancament greu de l'activitat econòmica i sobretot en la destrucció massiva d'ocupació.

És cert, com han adduït alguns, que la crisi té un origen global, quan va esclatar un sistema financer d'origen per distribuir. Aquell 9 d'agost de 2007, en què es van tancar els mercats majoristes internacionals, posteriorment els interbancaris i els de crèdit; i d'això encara patim.

L'economia catalana, de tota manera, que no va patir directament, perquè no teníem aquest sistema financer, més anglosaxó, sí que va caure en la crisi, agreujada per un endeutament privat, de famílies, d'empreses, del sistema financer, amb aquests mercats majoristes internacionals, donada la nostra baixa taxa d'estalvi, i després, com a conseqüència de la reacció davant de la crisi, un endeutament públic, i, a més a més, un pes molt important de la promoció i de la construcció immobiliària, amb totes les conseqüències que té en els balanços dels nostres bancs i caixes d'estalvi. No vull defugir també que va agreujar la situació una política econòmica tardana i a remolc dels esdeveniments, molt particularment del Govern central.

Habitualment, l'economia catalana sortia d'atzucacs similars a aquests devaluant la divisa. Avui dia no ho podem fer, però no tant perquè no tenim divisa pròpia –bé, la tenim, però es l'euro, no depèn exclusivament de nosaltres–, sinó perquè només llançar el missatge que pensàvem devaluar –com ho vam fer l'any 92, un 42 per cent la pesseta respecte al marc– dispararia la nostra prima de risc sobirà. I això en una societat tan endeutada –famílies, empreses, sistema financer, i ara també l'Administració pública de la Generalitat i altres entitats públiques– faria inviable la sortida de la crisi. Per tant, hem d'anar per unes altres vies, diferents de les que havíem fet fins ara, amb crisis diferents, però, en definitiva, crisis com les actuals.

Aquest Govern aposta perquè la sortida de la crisi sigui mitjançant un increment de la productivitat, tal com en la seva interpellació l'il·lustre senyor diputat esmentava. El molt honorable president, en la constitució del seu Govern, va donar una declaració d'intencions quan va crear una conselleria que s'anomena «d'Empresa i Ocupació»; això és una claríssima declaració d'intencions. D'aquesta crisi ens en trauran, en bona part, les empreses. El que és segur és que qui crearà ocupació seran les empreses.

És per això que des del Govern i des de la conselleria d'Empresa i Ocupació volem fer un principi de confiança amb les empreses. Primer –i això ja ho detallaré en la compareixença que properament tindrè en aquest Parlament– traient pedres del carro de les empreses, aquest marc regulador que ofega innecessàriament les empreses: un munt de requisits, d'estàndards. Hem de fer una simplificació normativa i administrativa per treure pedres del carro que arrossegueu les empreses. Compte!, sense defugir les competències pròpies d'un govern, incloses la inspectora i la sancionadora.

Les empreses seran les que ens trauran de la crisi, i, per tant, principi de confiança. Però, compte!, a dife-

rència del que s'ha dit aquest matí, de la creença en la mà invisible no, jo sóc de l'altra banda; jo sóc, diguem-ne, de l'Arthur Chandler, eh?, de la mà visible. És a dir, crec que el Govern ha d'ajudar les empreses a tirar el carro. Ens ajudarà la millora, ja palpable, de l'entorn macroeconòmic, les economies emergents, aquí a la Unió Europea, a Alemanya? Ens ajudarà quan el sistema financer faci el seu propi despallanquejament i, per tant, comenci a fluir una altra vegada la liquiditat a les empreses? Mentrestant, el Govern de la Generalitat, a través de l'Institut Català de Finances, sobretot amb relació a la necessitat per finançar el circulat, la tresoreria de les pimes, i també mitjançant els avals públics, intenta donar suport proveint liquiditat a les empreses. Òbviament que ens ajudarà la consolidació pressupostària, que ens reduirà aquesta prima de risc sobirà de l'economia catalana, i també, com saben, ens ajudaran molt les reformes en el marc normatiu laboral o de les pensions, també.

I aquest Govern, com no pot ser d'una altra manera, té una vocació industrial. Creu, com el senyor diputat ha expressat, en aquesta base industrial, de bell antuvi, de Catalunya. Mirin, avui, més enllà de les males notícies, les empreses industrials estan exportant, aquestes empreses que creuen que el món, el nostre món, és el món. Creiem en la iniciativa emprenedora, i per això tot aquest garbuix de subvencions el convertirem –i ja ho aclarirem amb detall– en incentius de les empreses, reduint aquest catàleg tan confús que existeix ara. Treballarem en matèria de *venture capital* –i ja detallaré aquests aspectes. També estem treballant en el desenvolupament –i d'això Catalunya no en gaudeix– de societats de garantia recíproca. I també és sens dubte que estem treballant en un pla d'atracció d'empreses, sobretot d'economies emergents que estan buscant el seu lloc al món, i sobretot una plataforma per instal·lar-se a Europa.

I, clar, també estem amb les empreses que presenten expedients de regulació i ocupació, els ERO. Compteu!, no són totes. Al sector de l'automòbil, en tindran coneixement dintre d'uns dies, com per exemple una empresa tan important com SEAT ampliarà plantilla amb mil treballadors; o Nissan ha assignat una nova càrrega de treball que li garanteix feina per una dècada. I així podríem seguir, no tot són problemes, però és veritat que hi han algunes multinacionals que estan fent decisions de relocalització. I per això hem fet un *front desk*, amb el doble vessant industrial i d'ocupació, per parar el cop, perquè les inèrcies són molt fortes i encara tindrem un semestre dolent en aquest aspecte.

Connectarem, no en tinguin cap dubte, la recerca d'universitats i centres tecnològics amb la innovació a les empreses. El senyor Mas-Colell, el conseller Mas-Colell protagonitza, personalitza d'alguna manera l'avenç molt significatiu de la recerca a Catalunya. Ara hem de fer l'altre pas: reduir-ho amb innovació a les empreses. Però no només tecnològica, com deia el senyor diputat: també en l'àmbit d'innovació de producte, de processos, de disseny, i, a més a més, no en un sentit només de recerca i innovació, sinó també un

flux recíproc. Detallarem també aquests aspectes que s'adrecen a l'objectiu del Govern: Catalunya, societat innovadora –Catalunya, societat innovadora. No només les empreses i les administracions públiques, sinó cada indret de Catalunya.

Volem fer uns canvis molt significatius en matèria d'ocupació. Hem de passar de la lògica assistencial, dirigista, que ens ha caracteritzat fins ara, a una lògica més activa de prestació de serveis, d'acompanyar en l'itinerari vital, laboral, dels treballadors. Per tant, passar de polítiques passives, de registrar aturats i gestionar el subsidi d'atur, a polítiques actives. També detallarem qüestions referides a aquest aspecte i amb relació també a la formació professional inicial, amb un sistema integrat amb l'ocupacional i continuu.

Volem treballar en l'àmbit de l'economia social, aquest tercer sector que també és una font de creació d'empreses i ocupació; amb el món de les cooperatives, amb el món del treball autònom a partir d'una convocatòria que fem d'una taula representativa del sector.

Però també –no ho esmentava el diputat, però li ho comento– treballarem molt en un altre dels factors que està impulsant la sortida de la crisi, també exportador: el sector turístic. Tindrem una molt bona temporada 2011; així ens ho diuen els centres de promoció turística i els «touroperadors» que hem consultat. Tindrem una bona temporada, i malauradament millor –i no cal alegrar-se de la desgràcia dels altres– per la situació geopolítica del Magrib.

També farem servir, en l'àmbit de l'energia, un factor tractor de la sortida de la crisi. Aquí haurem de treballar molt amb el tema de la independència energètica de Catalunya. Ja parlarem dels cicles combinats del gas com a *backup*, de l'energia eòlica, particularment la marina, malgrat la plataforma continental que tenim, i de la interconnexió amb Europa. Seran factors tractors de la sortida de la crisi.

Igual, les tecnologies, aquestes infraestructures de tecnologies de la informació i la comunicació que ens permetin millorar la connectivitat i l'accessibilitat de banda ampla. Creiem que les empreses de Catalunya s'hi han d'abocar de ple, a l'intercanvi de dades, al comerç electrònic, al *business to business*, al *business to consumer*, i crec que hi avançarem en matèria de simplificació administrativa i de tràmits administratius.

I amb el comerç, amb la Llei del comerç i el servei, i restaurant la competitivitat que tenia l'economia catalana, a partir de la indústria tèxtil, de la creativitat i del disseny en el món de la moda.

Penso que amb una primera entrega dono un ventall de quins són els objectius de la conselleria d'Empresa i Ocupació. Òbviament, en el segon torn, de rèplica, i sobretot amb la compareixença al Parlament, amb més temps per davant, entrarem en detall concret d'aquestes primeres entregues.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, miri, que tindrem un semestre dolent, un any, fins i tot, amb estudis de prestigiosos economistes –i em permeto citar-lo a vostè mateix, amb estudis anteriors que vostè fos nomenat conseller–, des del punt de vista de l'ocupació sembla raonable, perquè tot i que a Catalunya comença a neutralitzar-se el decreixement, fins que no hi ha un determinat creixement que superi com a mínim l'1,5 per cent, no es genera ocupació, com bé és conegut, no? Però el que evidentment no podem fer és quedar-nos amb els braços plegats esperant que el creixement superi aquests nivells, sinó que precisament jo el que li demanava –i crec que ens ha respost en bona mesura alguns dubtes– era quines eren les mesures que pensava emprendre el Govern, precisament, per incentivar que aquest creixement econòmic es materialitzés i, per tant, també es pogués materialitzar el creixement de l'ocupació.

Miri, un dels elements que ens preocupa és el de la productivitat, no?, perquè..., una certa paradoxa per als que puguin desconèixer els mecanismes econòmics és que precisament quan hi ha creixement d'ocupació el que hi ha és un decreixement de la productivitat, i a l'inrevés, no?, quan hi ha un decreixement de l'ocupació la productivitat creix, fruit de, doncs, bé, els mecanismes de l'economia, la productivitat marginal decreixent del treball amb l'ocupació. I en aquest sentit creiem que el Govern alguna cosa hi té a dir; d'alguna manera ha d'impulsar i imbuir les empreses i les indústries que la forma de sortir d'aquesta situació és a través de la millora de la productivitat dels treballadors i del treball, no?

Vostè ens deia, i nosaltres ho compartim: «És necessari treure pedres del carro de les empreses» –senyor Turull, no cridi l'atenció sobre el rellotge, perquè això em permet esplaïar-me una miqueta més; gràcies. Vostè ho deia i nosaltres ho compartim...

La presidenta

Ja el controlaré una mica més, ara.

Santi Rodríguez i Serra

...–gràcies, senyora presidenta–: «Treure pedres del carro dels emprenedors», escolti'm, nosaltres ho compartim. Fixi's que no només ho compartim, sinó que, a causa de les circumstàncies que jo mateix li he expressat, hem reclamat al Govern de la Generalitat en reiterades ocasions que presentés un pla de xoc contra la situació de crisi que viu la societat catalana. I atès que els darrers dies, quaranta-cinc últims dies, la prioritat del Govern de la Generalitat ha estat fixar-se precisament en els problemes econòmics de la Generalitat més que no pas en els problemes econòmics de les

empreses de Catalunya, el Grup Parlamentari del Partit Popular està elaborant un pla de xoc que contempla tot un conjunt de mesures, des de molt diferents aspectes, precisament per intentar dinamitzar l'activitat econòmica a Catalunya. I un dels elements que contempla aquest pla de xoc precisament és el que vostè ha citat: treure pedres dels carros de les empreses, que això pot provocar i provoca que moltes empreses no només se'n vagin de Catalunya, sinó que segurament moltes altres no contemplin Catalunya com un destí adequat per a les seves empreses.

Vostè ens ha parlat de la bonança del sector turístic; miri, ho compartim, no? I vostè també ha fet referència a circumstàncies malaurades i desgraciades que segurament provocaran que el sector turístic català tingui un ressorgiment: evidentment, quan els principals destins turístics de l'Orient Mitjà, Tunísia, Egipte, pateixen la situació que malauradament estan patint en aquests moments, qui se'n beneficia són destins turístics consolidats i amb una seguretat, com és el cas d'Espanya i el cas de Catalunya, que segurament se'n veuran, segur, beneficiats.

Vostè ens ha parlat, també, del sector de les tecnologies, sector al qual nosaltres donem una importància també extraordinària, però ens agradaria conèixer quines seran... I reconec que amb una interpel·lació segurament és difícil. Jo crec que per això en els deu minuts primers i espero que en els darrers cinc minuts tinguem oportunitat de conèixer noves mesures i noves propostes que ens puguin fer, per tal d'intentar sortir d'aquesta situació en què es troba la societat catalana.

Però, permeti'm, ara, que li faci referència a un altre aspecte extraordinàriament important, com és el servei públic d'ocupació de Catalunya, el Servei d'Ocupació de Catalunya. El nostre grup parlamentari des de fa ja molt de temps estem reclamant, reivindicant, demanant i proposant que hi hagi una reforma en profunditat del Servei d'Ocupació de Catalunya, perquè tal com està configurat ara en l'actualitat no és capaç de donar sortida a les necessitats de les persones que es troben sense treball a Catalunya. I la veritat, ens ha donat la impressió que aquesta tasca, que és important, que és fonamental per la situació de molta gent a Catalunya, no ho és pel Govern. I ens haurà d'explicar com és que a hores d'ara, tot i els nomenaments que ha fet des de la seva conselleria i des del seu departament, no hi ha encara un director del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Ens agradaria també, i no vull abusar de la generositat de la senyora presidenta, ens agradaria també que ens expliqués allò que avui el molt honorable president de la Generalitat ens ha esmentat de resquidada, i és, dels acords que formen part de l'Acord estratègic per a la competitivitat i la internacionalització de l'economia catalana, allò que es pot aprofitar, allò que es pot continuar fent i allò que pot servir de base per a polítiques del futur.

Honorable conseller, permeti'm que acabi dient-li que no esperem que en quaranta-cinc dies resolguin els problemes dels ciutadans de Catalunya, molts d'ells,

per cert, que han estat creats per altres governs que avui es troben a l'oposició, però com a mínim sí que esperem que l'actual Govern de Catalunya doni resposta a les inquietuds que tenen els ciutadans de Catalunya envers la seva situació particular, laboral, econòmica i fins i tot social. I, en aquest sentit, el Govern de Catalunya no pot esperar tants dies a donar una resposta que satisfaci els ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, honorable vicepresidenta, honorable conseller, el nombre de pedres que té el carro de les empreses és tan nombrós que hauré de menester, efectivament, la compareixença per detallar-lo: la hiperregulació, el nombre d'estàndards... La quantitat de requisits que s'han posat i que pateixen les empreses catalanes és tan llarg que, efectivament, haurem de menester molt de temps, però em comprometo, en la propera compareixença, a portar-ho tot detallat, perquè ocupa un ampli ventall de qüestions referides a l'empresa.

Pel que fa referència a les tecnologies de la informació i l'ocupació, efectivament, és un element tractor, és un element tractor de l'economia catalana, però també li vull dir que és un element essencial per a la millora de l'eficiència de l'Administració pública de la Generalitat. Per això hem constituït al si del Centre de Telecomunicacions i Tecnologia de la Informació, el CTTI, un consell d'administració més reduït que abans, hem prescindit del consell tècnic i hem fusionat el consell d'administració i el consell tècnic, i hi hem posat tots els secretaris generals dels diferents departaments per unificar i harmonitzar actuacions. Aquí trobarem estalvis de moltes desenes de milions d'euros, aquí podrem compartir moltes llicències que ara estan multiplicades, aquí podrem reduir molts contractes de manteniment informàtic i aquí podrem impulsar la difusió i adopció de la tecnologia en aquesta Catalunya innovadora que volem, perquè les empreses tinguin una relació amb l'Administració pública, i entre elles també, lògicament, cada vegada més automatitzada, reduint el nombre de tràmits. Li portaré el nombre concret el dia de la compareixença, perquè també ara, en el moment..., el torn de rèplica el consumiríem immediatament.

El Servei d'Ocupació de Catalunya és tan, tan, tan important que durant un primer període de temps hem decidit que ho porti directament la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals, perquè aquí el canvi que volem és molt profund; jo diria que serà l'element caracteritzador d'aquesta conselleria. Ja ho he comentat abans, volem passar de la lògica assistencial i dirigista que ha caracteritzat fins al moment el Servei d'Ocupa-

ció a una lògica de prestació de serveis al llarg de l'itinerari vital i laboral de les persones.

El primer objectiu del Servei d'Ocupació de Catalunya ha de ser que aquella persona que queda en atur retorni al més aviat possible a la feina, i no només per motius econòmics, sinó també per motius personals i familiars. Volem passar, per tant, de polítiques passives a polítiques actives. I per això hem reforçat el nombre d'orientacions d'ocupació i per això estem analitzant atentament tot el que fa referència a les agències privades de col·locació, recentment regulades.

Volem una formació, més que professional, professionalitzadora, perquè volem que les persones, a través d'aquesta formació d'origen inicial, reglada, posteriorment ocupacional o contínua, tinguin la garantia d'ocupabilitat. Aquella persona que ha après un ofici i se l'estima té més dificultats de caure a l'atur. I a més a més de l'ocupabilitat d'aquesta persona, i per tant del conjunt de la població de Catalunya, per aquesta via millorarem la productivitat i competitivitat de Catalunya. Volem integrar tots els sistemes i subsistemes de la formació professional. I no em vull emmirallar només en la Mancomunitat de Catalunya i la seva Escola Industrial, que sí, també, sinó en Alemanya. Ja vam estar parlant amb les persones que porten aquestes responsabilitats a Alemanya, perquè ens volem emmirallar en Alemanya, primer exportador mundial, un país pràcticament sense atur, amb balança comercial exterior superavitària amb la Xina. I amb això ja li dic força qüestions que hi entraré en detall en la compareixença.

Tindrem un mes o un any, no ho sé, dolent. Mirin, en qüestió de prediccions ja saben que hi han dues escoles: els que no saben fer prediccions i els que no saben que no saben fer prediccions. (*Rialles.*) Així és. Jo tenia un professor, el professor Álvarez, que ens va dir allò de: «Quan feu prediccions, feu-les com a mínim a cent anys vista» —diu—, «així després no us ho podran tenir en compte.»

Jo li diré allò que deia Maquiavel al príncep, li deia: «És molt difícil fer prediccions, és molt difícil saber què passarà al futur.» Però Maquiavel li deia al príncep: «Però, príncep, la millor manera de saber què passarà al futur és protagonitzar-lo, és protagonitzar el futur.» Sap com protagonitzarem el futur? Com el miracle que hem fet sempre els catalans: llevar-se d'hora al matí i treballar dur la resta del dia. I així protagonitzarem el futur.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre el diàleg social
(tram. 300-00011/09)

...és la interpel·lació al Govern sobre el diàleg social, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula l'illustríssim senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Bé, bona tarda, senyora presidenta. Molt honorable vicepresidenta, honorables consellers, senyors i senyores diputats i diputades de la cambra, en primer lloc, i com no pot ser d'una altra manera, voldria que les meves primeres paraules adreçades a aquest Ple com a diputat fossin per expressar l'honor que sento en poder representar aquí i avui les idees del socialisme democràtic català i representar també els milers i milers de ciutadans i ciutadanes que han dipositat la confiança en nosaltres. Espero, senzillament, estar a l'alçada.

Honorable conseller, les primeres paraules que li adreço en públic, perquè ja hem tingut ocasió de parlar en privat, són per felicitar-lo pel seu nomenament i per desitjar-li tots els encerts en les decisions que haurà de prendre en un futur immediat. Unes decisions que el seu Govern, conseller, haurà de prendre amb una certa urgència, fruit del context de greu crisi econòmica que travessa el país i la societat catalana; segurament la crisi..., de les pitjors crisis, de les darreres dècades, que hem patit. Una crisi que té conseqüències sobre el teixit productiu, que té conseqüències sobre els treballadors i les treballadores, sobre les famílies, sobre les empreses, sobre els autònoms i, i molt important, sobre les mateixes administracions i les polítiques públiques que han de desenvolupar. A ningú se li escapa cap d'aquests extrems, senyor conseller.

Miri, nosaltres volem plantejar una interpel·lació propositiva, i ho volem fer perquè, per bé i per mal, de vostès –i vostè encara no ha pres gaire decisions–, avui, justament, hem pogut començar a conèixer alguns plantejaments i algunes idees; en algunes tenim una coincidència de fons, en d'altres no en tenim gens, però hi haurà temps per debatre-ho.

Aquesta interpel·lació propositiva, li deia, la fem amb la intenció de conèixer i saber de primera mà quina és la voluntat, quina és l'orientació que donarà vostè i el seu Govern pel que fa al diàleg social a Catalunya. I ho fem per fer després una moció subsegüent a aquesta interpel·lació que impulsi un dels acords que estan en el marc de l'acord d'investidura del president Artur Mas, que és la convocatòria de la cimera anticrisi, una cimera a la qual es va comprometre el president del nostre grup parlamentari, el senyor Nadal, i una cimera de la qual no hem sentit..., excepte ahir una menció del portaveu del Govern, crec recordar, no hem sentit encara cap novetat, excepte una menció que va fer, deia, el portaveu del Govern.

Aquesta cimera, nosaltres entenem, conseller, que hauria de tenir tres objectius fonamentals: primer, fer una diagnosi compartida amb els agents econòmics i socials; segon, reactivar els acords vigents, els acords econòmics i socials vigents a Catalunya, i em referei-

xo fonamentalment a l'acord estratègic i a l'acord dels trenta compromisos, aquella mena de pla de xoc contra la crisi, i, en tercer lloc, i eventualment, establir les bases per impulsar, justament, un pla contra la crisi, un pla de xoc contra la crisi i contra l'atur.

Conseller, les nostres prioritats com a grup polític i com a partit estan clares; en matèria socioeconòmica, jo ara li'n faré un tast. En primer lloc, la lluita contra l'atur clarament ha de ser l'objectiu, ulterior a la reactivació econòmica, de la qual vostè parlava, i, efectivament, això es fa a partir de la reactivació econòmica i del fet que les empreses creixin, exportin, funcionin, però l'objectiu ha de ser la creació d'ocupació.

En segon lloc, i no menor, perquè quan hem tingut taxes d'ocupació molt altes hem pagat el preu de la precarietat i de la poca qualitat del treball, aquesta nova onada de creació d'ocupació hauria de ser amb ocupació de qualitat, deixant enrere les velles precarietats del nostre mercat de treball, des del punt de vista de discriminació de gènere, de les dobles escales salarials o de les inseguretats de tota mena.

En tercer lloc, i vinculat al que abans anomenàvem o s'ha anomenat fins ara l'acord estratègic, i era un dels objectius principals, que és l'anomenat nou model productiu, basat en coneixement i valor afegit, no cal que ho repetim aquí, i que tenia la virtut al seu moment, conseller, que es va avançar o es va començar a posar en marxa quan només hi havia certs símptomes d'esgotament d'aquest model. Pensi que aquest model és fruit, justament, d'anuncis de tancaments d'empreses a l'any 2003, i és als inicis del 2004 quan es fa una cimera com la que ara nosaltres estem demanant aquí i a partir de la qual es posa en marxa l'acord estratègic, perquè ja es veia que hi havia sectors de l'economia catalana que no donarien més de si, pel poc valor afegit o perquè tenien un recorregut determinat o delimitat.

Per tant, penso que aquesta batalla pel nou model productiu, tot i que ha esclatat la crisi d'una forma molt virulenta, més virulenta del que ningú havia previst, ha de continuar; és una aposta estratègica, és una aposta de fons, és una aposta compartida per empresaris, compartida per sindicats i compartida per la major part dels grups d'aquesta cambra. Per tant, senyor conseller, seguim aprofundint en aquesta aposta estratègica.

En quart lloc –i aquí em temo que hi haurà discrepàncies, conseller–, continuar amb la millora, amb el procés de millora dels serveis públics d'ocupació. I faig un parèntesi arran de la intervenció que li he escoltat ara fa un moment. Crec que la seva visió actual, la que vostè ha explicat i ha expressat en algun mitjà de comunicació, o la que acaba d'expressar ara en la interpel·lació anterior, o bé parteix d'un desconeixement del detall de com estan, en aquests moments, els serveis públics d'ocupació –cosa que seria raonable i comprensible pel temps que fa que està en el departament–, o perquè hi han apriorismes ideològics, cosa que no voldríem de cap de les maneres.

Nosaltres noensem que tinguem uns serveis públics d'ocupació assistencials. De fet, i fruit de l'acord es-

tratègic i fruit de... –aquí darrere té el ministre, el que ha estat ministre de Treball–, hi ha hagut un esforç molt important perquè els serveis públics d'ocupació no siguin assistencials, no siguin passius, siguin actius, acompanyin l'aturat i siguin proactius, diguem-ne, a la creació d'ocupació, en la formació de les persones, en la formació professional... Per cert, és un tema que no ha esmentat encara i que és clau, ho va comentar el president Mas en la seva intervenció, i vostè també ho ha dit en algun mitjà de comunicació..., però també ha dit en algun mitjà de comunicació que la formació professional la veia més aviat con una repartidora. I cito, textualment, també, una entrevista seva a un mitjà molt important del país. Jo ho atribueixo a la necessària simplificació que sempre hi ha en aquestes entrevistes i no a la visió que vostè té de la formació professional i del paper clau que ha de jugar, justament, per a aquest nou model productiu, justament per aconseguir la creació d'ocupació.

I, en cinquè lloc, un tema no menor, que crec que se'n parla poc i que hauríem de tenir present, que és el fet de desenvolupar l'Estatut vigent en matèria de relacions laborals. L'Estatut vigent ens atorga instruments de diàleg social, de concertació en l'àmbit català que el Govern té a l'abast, que pot aprofitar, que pot jugar, que pot desenvolupar. I, a més a més, aquí segurament tindrà també el suport dels agents socials i econòmics.

I, en sisè lloc, de tot plegat se'n desprèn, i també és l'objecte de la interpellació, la necessitat d'aquest diàleg social i d'aquesta concertació.

La lluita contra l'atur, la consecució d'aquest mercat de qualitat, el nou model productiu, la transformació en el sentit que sigui necessària dels serveis públics d'ocupació, senyor conseller, el desenvolupament de l'àmbit propi de relacions laborals a Catalunya necessita, requereix del diàleg i de la concertació, que evidentment ha de liderar el Govern. Ningú està demanant que substitueixi el Govern, ningú està demanant ni dient que siguin els agents els que gestionin les polítiques públiques d'ocupació o les polítiques industrials; però el missatge que li volem llançar, conseller, és que aprofiti el bagatge i aprofiti el patrimoni intangible que, en aquests moments, l'anterior Govern, i durant set anys, ha deixat en aquest país.

Són dinàmiques, són construccions d'espais de consens que, finalment, repercuteixen en complexitat, en trobar objectius comuns i en trobar solucions després en empreses concretes. Vostè ha citat abans un parell d'exemples d'empreses que vénen del Govern anterior, de processos del Govern anterior, que també han estat fruit de compromisos, de sacrificis, perquè hi ha hagut una visió compartida, hi ha hagut una diagnosi compartida de la situació amb empreses del sector de l'automoció fonamentalment; fruit també del fet que hi havia àmbits de diàleg social que superaven les mateixes empreses.

Per tant, conseller, li demanem que ens expliqui i desenvolupi la seva intenció, l'enfocament que vol donar al diàleg social de la concertació a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta del Parlament, honorable vicepresidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats... Efectivament, il·lustre senyor diputat, el diàleg social és la clau de volta, si en vol dir «el pal de paller», de sortida de la crisi. I així, en l'acord d'investidura del molt honorable president, es va especificar, amb una referència que vull destacar: hi ha una frase que diu «adaptant-lo».

A més a més, en aquest acord d'investidura, perquè tot va lligat amb tot, s'acorda l'impuls de l'activitat emprenedora –en això estem d'acord–, fomentar el crèdit a les empreses i als autònoms, lligar –ja ho hem comentat– la recerca amb la innovació de les empreses, la simplificació dels tràmits administratius..., tot orientat a un objectiu que compartim: la creació d'ocupació. En això, senyor diputat, té la meua mà estesa, absolutament estesa i permanentment estesa: la creació d'ocupació a través del pal de paller que ha de ser la sortida de la crisi.

Però tampoc ens cridem a l'engany, aquests darrers anys hem tingut diàleg social, i només vull constatar, només constatar, que mentre establíem aquest diàleg social –i no és ni molt menys la causa– la taxa d'atur de Catalunya, des de l'1 de gener de l'any 2008 a 31 de desembre de l'any 2010, ha passat del 6,6 per cent al 17,98 per cent –dades de l'enquesta de població activa que no discutirem. Es podria dir que això és una correlació espúria, però son dades..., és la realitat.

I, compte!, hem passat de 251.800 treballadors a Catalunya en atur, a 686.800 treballadors en atur en aquest període en què ha estat vigent el diàleg social. I això no ha estat així per a tothom: la taxa d'atur a Catalunya en aquest període de l'1 de gener del 2008 al 31 de desembre del 2010 va passar del 6,6 al 17,98, mentre la Unió Europea passava del 6,9 –semblant al 6,6 català– a l'entorn del 9 per cent que està ara.

Això a mi –i penso que a vostè, senyor diputat, i a tothom– em produeix una profunda insatisfacció –una profunda insatisfacció. Per tant, hem de compartir l'objectiu de reduir dràsticament la taxa d'atur. Si no fos una paraula que no m'agrada, hauríem de normalitzar la taxa d'atur en el sentit que, si més no, la meitat seria el que té Europa..., que ja n'hi ha prou. Per tant, reduir a la meitat la taxa d'atur seria tenir la taxa europea d'atur, quan aquesta taxa està, com sabeu, molt elevada.

Ja ho hem dit abans: «L'economia catalana tradicionalment sortia de l'atzucac de la crisi, de l'estancament de l'activitat i de la creació de l'ocupació mitjançant devaluacions de la divisa.» I això ara no ho podem fer –no ho podem fer– perquè dispararíem la nostra prima de risc sobirà, i això és inviable a data d'avui.

Podríem sortir, com altres cops, amb una política fiscal expansiva, però, malauradament, si més no en aquest exercici, estem en un procés general de consolidació pressupostària, i per tant aquesta via tampoc la tenim. No ens queda una altra via que l'increment de la productivitat, com ja hem dit abans.

El diàleg social és veritat que ens va dibuixar molt bé el mapa, l'estratègia, l'anàlisi està ben establerta; però tots plegats, tots plegats com a societat, clarament no ens n'hem sortit a l'hora de l'execució.

Jo penso..., compartim que el diàleg social és el pal de paller i la clau de volta per sortir de la crisi, que penso que aquest diàleg social l'hauríem d'orientar en el sentit d'un compromís social amb coresponsabilitat –compromís social amb coresponsabilitat. Seria fer aquella versió catalana del «no preguntis només què pot fer el Govern per tu, sinó també què pots fer tu per al país». Penso que la gran conquesta de les nostres societats, en el darrer segle, ha estat construir l'estat del benestar. Estem tan habituats a ell que no ens adonem de la conquesta històrica que això ens representa, i això són drets adquirits i consolidats que hem de defensar. Però, juntament amb la defensa dels drets adquirits i consolidats, hem de pensar, també, en drets a adquirir properament. I això ens obliga a restaurar la confiança.

Tots sabem que l'economia, com moltes vegades s'ha dit, són –ho deia el mestre– uns quilos de diner circulant i moltes –moltes, moltes– tones de confiança. Si no restaurem la confiança, no sortirem de la crisi. I això ho hem de fer, sens dubte, a través del compromís social amb coresponsabilitat. I aquest cop no hem de fallar en l'execució. I comparteixo amb l'illustre senyor diputat que no hem d'anar a aquest diàleg social compromès amb coresponsabilitat, no hem d'anar amb pensaments lineals, amb convencionalismes, amb apriorismes, amb estereotips. Hem de desafiar el propi *statu quo* de cada un dels que participem en aquest compromís social amb coresponsabilitat.

Hem de ser creatius, imaginatius, i després disciplinats i perseverants a l'hora d'executar. Efectivament, s'està elaborant la convocatòria de la cimera econòmica, que és la continuïtat lògica a partir de l'acord d'investidura del diàleg social que permanentment caracteritza la societat catalana, i a la qual tothom que vingui a sumar –hi serà tothom– estarà convocat. Això penso que serà una qüestió de setmanes, estic segur que no ens anirem després de Pasqua. Una cimera econòmica que, a més a més, tindrem el suport del Consell Assessor per la Recuperació Econòmica i el Creixement, on persones de contrastada vàlua ens ajudaran a tots plegats, a tots –als agents socials, als grups parlamentaris, al Govern, a tothom–, a sortir de la crisi. L'eix vertebrador –l'eix vertebrador– d'aquest compromís social, sens dubte, és el marc català de relacions laborals.

Jo no estic d'acord amb aquella gent que diu que més val reforma sense pacte, que no pas pactes sense reformes. Jo vull reformes pactades. Òbviament, vull també que s'acabi de consolidar la recuperació econòmica internacional, que el sanejament dels comptes públics

sigui al més ràpid possible i que la reforma del sistema financer permeti una altra vegada fluir la liquiditat.

Òbviament, que l'eix vertebrador és l'ocupació, i l'ocupació de qualitat, de bell antuvi, no hem d'esperar només quan les coses ja estiguin més consolidades. Ens hem d'alinejar amb totes les mesures que hem de prendre; algunes ja s'han pres, el tema de pensions, el tema de contractació... No pot ser que l'economia catalana quan ve una crisi faci flexibilitat externa, és a dir que ajusti acomiadant gent. Hauríem de reconduir aquest compromís social amb coresponsabilitat cap a més flexibilitat interna i menys externa.

Ara està a les portes la negociació col·lectiva. Nosaltres, com a conselleria Empresa i Ocupació també hi volem ser presents. Hi ha una negociació sobre la reforma sobre els fons de capitalització i les polítiques actives. M'he expressat potser no amb total precisió, òbviament que el Servei d'Ocupació de Catalunya, a través de les seves oficines fa una tasca extraordinària, començant per les persones que hi atenen, que no és una tasca fàcil. I, òbviament, que ja està en procés aquest pas de la lògica assistencial cap a les polítiques actives. Nosaltres el que farem serà impulsar-ho més, no hi ha cap dubte. És veritat que ja he dit que ens emmirallarem molt en el model alemany: aquesta integració entre la formació inicial reglada, l'ocupacional, la contínua i molt relacionada amb les pràctiques a les empreses. l'escola industrial de la mancomunitat.

Escolti, jo sóc un convençut de la formació. El que sí és cert és que la formació està sotmesa a la teoria del iogurt: té data de caducitat, les coses canvien tan ràpidament, eh? Allò del rètol que posa «en aquesta sala un minut és una eternitat», i ens obliga a la formació permanent. Aquest és el camí, com hem dit, de l'ocupabilitat i la productivitat a Catalunya.

I sí, és veritat, que hi ha, i ho reconeixen els mateixos agents socials, un model que no acaba de rutllar, perquè no aconsegueix el seu objectiu amb les polítiques de formació, perquè no aconseguim, amb una taxa considerable, la reincorporació laboral de les persones que passen per aquests programes de formació.

Per tant, penso que hem de ser exigents, hem de ser ambiciosos i aconseguir, per tant, un servei d'ocupació a Catalunya que la seva primera missió sigui la de reincorporar la gent a l'ocupació. Hi han unes bones bases, però hem de fer foc nou, amb compromís social i amb responsabilitat.

Miri, jo, quan contractava..., bé, contractava..., fixava una mica a la gent ara del departament, quan em venien amb els currículums jo els deia: «No, tu explica'm les coses maques que has fet; explica'm dos o tres fracassos que has tingut a la vida, i com te'n vas sortir.»

Ja ho diuen els catalans vells: «Qui ensopega i no cau, avança dues passes.» I això és el que volem: avançar dues passes.

(Veus de fons.)

La presidenta

Té la paraula, per replicar, l'il·lustre diputat senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Senyor conseller, honorable conseller, de la primera part de la seva intervenció no sé si deduir que està satisfet, està convençut o creu que efectivament l'acord estratègic ha estat una bona cosa per al país i per al teixit productiu. Ho dic perquè ho ha referenciat directament a les taxes d'ocupació. I a mi això em sembla un joc perillós, dir: «Mentre ha estat vigent un pacte com l'acord estratègic...», que és inèdit, que ha mobilitzat, si no ho tinc mal entès, vora de 35.000 milions d'euros en la darrera etapa... I immediatament després diu que això s'ha fet, o ha tingut com a conseqüència, o paral·lelament hi ha hagut la taxa d'atur que hi ha hagut, doncs, un pot malpensar o pot pensar que, efectivament, vostè considera que l'acord estratègic no ha servit a un dels objectius, que segurament era la creació d'ocupació, però que vostè sap perfectament, molt millor que jo, que això ultrapassa les fronteres d'un acord d'aquestes característiques.

Nosaltres el que li diem, el que sostenim és justament que, de l'èxit o el fracàs dels processos de concertació que es van endegar a Catalunya, que són estratègics, que són de fons, amb les aportacions, amb els compromisos dels agents socials i econòmics, justament en dependrà la viabilitat de la competitivitat del nostre teixit productiu. Per què? I vostè ha fet esment del sistema alemany. Doncs, justament perquè el nostre és un model social, és un model de concertació, no només tripartit en el sentit d'empreses, sindicats i governs, sinó tripartit a les empreses. Vostè sap perfectament, n'és coneixedor de primera mà, que els processos de renovació, de revitalització d'alguns sectors i d'algunes empreses especialment del sector industrial no són possibles, en una economia social de mercat, hi insisteixo, on els sindicats tenen un paper clau, sense la participació de tots els agents implicats. I això que passa a les empreses i això que passa clarament en el sector industrial..., i ara que es parla de productivitat, i ara que fins i tot hi ha qui avança que es vol referenciar les pujades salarials a la productivitat, i hi ha qui ho defensa directament, doncs, més que mai és necessari posar-se d'acord i trobar aquests punts de coincidència amb tots els que hi participen.

De tota manera, senyor conseller, no he sabut veure referències explícites en la seva resposta. I m'explicaré. Avui, efectivament, ha donat un pas més enllà i ha dit que efectivament està disposat a convocar o a impulsar la convocatòria d'aquesta cimera. No en tenim la data o no en tenim la data oficial. No ens ha dit qui hi participarà. Jo li avanço que barrejar consells assessors, per molt prestigiosos que siguin, i posar-los a la mateixa alçada que els representants dels grups polítics, dels sindicats i de les patronals no seria massa intel·ligent; per tant, ordenem-ho.

No hem sentit quin serà el contingut de la cimera, i la tenim a tocar, i això, evidentment, ha de ser una proposta..., nosaltres li n'hem fet una, però això ha de ser

una proposta que ha de fer el Govern. Ni hem sentit, i ho haurem de sentir, quin és el balanç que fa el Govern justament de l'acord estratègic vigent, 2007-2011, perquè, fruit de l'anàlisi i de l'avaluació dels resultats d'aquest acord 2007-2011, en traurem les conclusions.

Tampoc hem sentit parlar dels compromisos de les trenta mesures anticrisi. Vostè deu saber ja aquestes alçades que el nostre grup ha entrat una bateria de preguntes, fins a un total de noranta, que bàsicament el que volen fer és diagnosticar exactament en quin punt es troben els compromisos signats pel Govern anterior i amb els agents socials i econòmics, que per un elemental sentit de la continuïtat institucional el Govern com a mínim ha de valorar i ha de tenir en compte; després es prendran les decisions que siguin oportunes.

Per tant, conseller, veurem aquesta moció que elaborarem a partir d'aquestes intervencions, veurem si podem construir a partir d'aquesta moció un espai de trobada també dels grups polítics per facilitar la celebració d'aquesta cimera. Però el que li demanem de fons, conseller, és que actuï –que actuï–, que ho faci amb celeritat, que ho faci amb un full de ruta compartit i comprensible per tothom, que ho facin aprofitant allò que de bo té el llegat de set anys de governs de progrés pel que fa al diàleg social i als acords. I els demanem que no facin de notaris dels vents del mercat, de les empreses que van i que vénen, i que des d'aquí es constata aquest anar i venir de les empreses, sinó que exerceixin plenament les competències que tenen –i les tenen, amb el nou Estatut, i en tenen els instruments– en favor del creixement i de l'ocupació.

Senyor conseller, per anar acabant, l'opinió pública, i fins i tot l'oposició, la més raonable, podem tenir paciència durant els primers cent dies famosos, però, conseller, vostè sap que l'economia, les empreses, els aturats no poden esperar cent dies. Yamaha, senyor conseller, ha estat un exemple, ha estat un mal exemple.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per replicar, l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, honorable vicepresidenta, honorable conseller, intentaré dir el mateix però amb unes altres paraules per veure si ara sóc ben entès. Moltes vegades he sentit a parlar, metafòricament, de l'efecte papallona, eh?, d'aquella papallona que batejava les seves ales i desplaçava una massa d'aire que tard o d'hora t'acabava per afectar.

Jo no hi crec, en l'efecte papallona, perquè l'efecte papallona et predisposa a una actitud reactiva, adaptativa. Jo prefereixo actituds proactives, anticipadores, *ex ante*. I, per tant, quan abans li deia que mentre fèiem diàleg social la taxa d'atur va augmentar, jo en compartia també la responsabilitat, perquè estava parlant de la societat catalana. Només posava en constatació

aquest fet. I per això deia que, en el diàleg social, a partir de la investidura del molt honorable president, en què el text diu «adaptant-lo», deia: «Home, crec que haurem de donar un pas, en aquest diàleg social», que és agafar compromisos, compromisos de responsabilitat per a cada un dels participants, compromisos en l'àrea de l'execució i, com dic, trencant els mateixos *statu quo* propis. I ja, efectivament.

Miri, no sé si coneix l'anècdota del president Kennedy, que li va dir un dia al seu jardiner: «Escolti, planti arbres al voltant de l'edifici de la Casa Blanca perquè això, quan creixi, amb el temps, projectarà ombra sobre l'edifici; quan arribi l'estiu, doncs, anirà millor això.» I el jardiner li va dir: «Però, president, això trigarà anys a créixer!» I llavors el president Kennedy li va dir: «Aleshores no esperi a demà a plantar-los, planti'ls aquesta mateixa tarda, aquests arbres, planti'ls aquesta mateixa tarda.» I això és el que estem fem, intentant fer el Govern, des del mateix dia de la presa de possessió, intentar plantar arbres.

No podem estar amb aquella actitud, eh?, aquell relat, que dèiem, d'aquell que li regalava..., a una persona li volia regalar un lloro, però com no hi havia llores, doncs, agafa un mussol i el pinta de verd. I diu: «Bé, i parla bé, aquest lloro?» I diu: «No, parlar, no parla, però s'hi fixa.» (*Rialles.*) No podem quedar-nos amb això de «s'hi fixa»; hem d'actuar, efectivament. I això ho compartim. (*Remor de veus.*) I ho hem de fer entre tots –ho hem de fer entre tots. Potser el conjunt de l'economia catalana hem de parlar de competitivitat i de competència, però la sortida de la crisi requereix el compromís de tothom, amb la corresponent coresponsabilitat. Jo no crec en allò de..., si recorden aquella anècdota, la del lleó que apareix a uns exploradors i un dels exploradors es posa a córrer, a córrer, a córrer, a «apretar» a córrer, i l'altre li diu: «És inútil que corris, és inútil que corris; està demostrat científicament que els lleons corren més que els éssers humans!» I l'altre, sense deixar de córrer, li diu: «Això ja ho sé, això ja ho sé, però a mi el que m'importa no és córrer més que el lleó, sinó córrer més que tu!» (*Rialles.*) No volem sortir així de la crisi; volem sortir, ja li ho he dit abans, senyor diputat, amb la mà estesa –amb la mà estesa.

Miri, de la meua vida anterior recordo en una ocasió que vaig anar a fer una conferència a un lloc, en fi, a una muntanya molt entranyable per als catalans, als monjos benedictins. I me'n recordo que en acabar la conferència em van convidar a un sopar molt auster, en una taula així, allargada, vint monjos allà..., bé, vint no, perquè jo no ho era, dinou i jo, tots en silenci, menjant, perquè un monjo, des d'un faristol com aquest, llegia en veu alta les sagrades escriptures o no sé ben bé què. De sobte, el pare abat, que estava al meu costat, sense dir-me res, les engrunes que s'havien després del pa, me les va llençar a sobre meu. Jo, un cop vaig reaccionar, les hi vaig retornar, i ell me les tornava, i jo les hi retornava, i les engrunes queien al terra, les trepitjàvem... Jo no entenia aquella actitud. De la fila de monjos que donaven la cara cap a nosaltres, vaig veure que un monjo feia el mateix, però el del costat, en lloc de retornar-les-hi, va acumular les

engrunes amb les seves, i aquell les hi va passar al següent, i van acumular totes les engrunes, i el següent, i el següent. Al cap dels vint monjos van fer una muntanya d'engrunes de pa; el darrer les va agafar en un plat i va anar allà, a una gàbia que hi havia conills, i els va alimentar. A l'endemà, aquesta estratègia de tots anar de la mà, cooperativa, els permetia menjar conill. La meua amb el pare abat no havia servit per a res. (*Veus de fons.*) I jo vaig pensar: «Coi, clar, aquesta gent porta aquí des del segle XI i han fet aquest procés del *learning by doing*. (*Veus de fons.*) El relat, *se non è vero, è ben trovato*. (*Rialles.*)

Ja li he dit que tenim bones brases, l'economia catalana: un procés de diàleg social; bones brases, les tenim, però tenim una taxa d'atur que és la que tenim, i per tant hem de fer foc nou entre tots, amb compromís, amb coresponsabilitat, i així farem que aquesta crisi, que té elements d'amenaça, s'acabi convertint en una oportunitat, en una oportunitat que guanyarem tots, tota la societat catalana.

Senyora presidenta...

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

El darrer punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la consideració del sector agroalimentari com a sector econòmic estratègic (tram. 300-00012/09)

...és la interpel·lació al Govern sobre la consideració del sector agroalimentari com a sector econòmic estratègic, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, ha donat bo de sentir en l'exposició precedent parlar de plantar arbres. En això vostè i jo, i els altres grups de la cambra, ens haurem de posar d'acord en les pròximes setmanes, perquè, a part de plantar-los, arrelin, acabin florint i donant fruit, no?

I en aquest sentit va la meua interpel·lació d'avui. Encara estem dintre del període de cent dies de gràcia; per tant, aquesta interpel·lació, la primera del meu grup en aquesta legislatura, no serà una interpel·lació clàssica d'oposició, serà una interpel·lació que buscarà formalment explicar-nos i que vostè ens expliqui algunes de les consideracions que ha fet, perquè vostè, en el lògic desenvolupament de les seues funcions, ha anat ja començant a explicar coses dintre del marc general que vivim, no?

I és veritat que vivim anys complicats. Des del cor de l'Estat i les seues institucions continua l'autisme absolut cap a la comprensió del que representem els cata-

lans i les catalanes com a fet nacional, contra la realitat del nostre poble. També continua un tractament no equitatiu de les nostres necessitats financeres, més lesiu encara en temps en què tothom necessita recursos per a dinamitzar l'economia, accelerar la recuperació de l'ocupació i sortir de la crisi, també en el sector agrari. No hi ha correspondència entre l'esforç fiscal que fan els catalans i el retorn, sempre esquitit, minoritzat, que rebem del Govern estatal. Aquest és l'autèntic dèficit del país. Abans-d'ahir en vàrem tenir una altra mostra, d'aquest anar fent.

Malgrat això, els darrers anys Catalunya ha avançat amb fermesa i decisió en l'extensió de la societat del benestar i ha prioritzat la inversió en recerca, innovació i formació com a eines imprescindibles per assegurar la cohesió social i provocar la remuntada econòmica. Però inclús en els anys de bonança un dels nostres sectors productius va continuar immers en una situació de crisi: el sector de la pagesia. «És una crisi profunda, que arrosseguem fa molts anys, estem desemparats per l'Administració i el nostre ofici no està gens valorat.» Aquestes paraules no són meues, les he sentit moltes vegades, però són les paraules de Josep Vicens, pagès de Gandesa, pronunciades fa uns quants anys. Paraules que, dites d'una altra manera per molta altra gent, expressen la mateixa conclusió, el mateix sentiment. I estic segur, senyor conseller, que vostès les ha escoltades, també, mantes vegades.

El diagnòstic del que succeeix el tenim tots: el tenen vostès; el tenim nosaltres; el tenen les organitzacions agràries i els economistes... –alguns n'hi ha que es miren aquest sector amb respecte–; el tenen aquells que donen a la producció d'aliments, a la seguretat alimentària i a l'activitat econòmica que se'n deriva tota la importància que els pertoca; el tenen present aquells que saben que cada cop que plega un pagès o un ramader és habitual que ningú el reemplaci, i d'aquesta manera hem arribat que la població activa agrària s'acosti només al 2 per cent de la població activa total de Catalunya, per davall, ja, de la mitjana de molts països més industrialitzats que el nostre. Una tendència, aquesta, que, de continuar, ens farà absolutament dependents des de l'òptica alimentària, alhora que provocarà un empobriment absolut de les virtualitats del nostre territori.

A Esquerra Republicana de Catalunya això no ho volem, i comptem que tampoc vostès ho vulguin. Per això, junt amb d'altres vàrem impulsar el debat monogràfic sobre agricultura i món rural del passat 14 d'abril, debat en el qual va participar el president del meu grup parlamentari, i també l'anterior conseller d'Agricultura, i el president de la Generalitat i, no cal dir-ho, també, l'actual president del nostre país.

Aquell debat va tenir unes conclusions: una proposta de resolució aprovada per unanimitat; un autèntic full de ruta que va significar que els responsables polítics de Catalunya es conjuraven amb el sector per donar-li el valor que té, que el definien com un sector estratègic de país. Els diversos subsectors productius –la recerca, la indústria–, els legítims representants dels pagesos, ramaders i pescadors que van omplir com mai en l'actual etapa tots els espais del nostre Parlament en varen

sortir confortats. Un comentari que s'escoltava era: «Sembla que ara va de debò.» Fixi's-hi bé, honorable conseller: «Sembla –sembla– que ara va de debò.» Una reacció optimista, però amb un punt d'escepticisme: l'escepticisme d'aquells que han escoltat o llegit totes les versions possibles de les bones intencions, però que no han tastat mai una acció decidida i contundent, dinàmica i atrevida, a favor del seu futur i del futur del territori.

Honorable conseller, en allò que s'ha de fer tots hi tenim responsabilitat, però vostè i el president de la Generalitat són els que la tenen més gran.

Honorable conseller, només ho sembla o ara va realment de debò? Li ho pregunto perquè fa uns quants dies vostè va comparèixer davant dels mitjans de comunicació i, en el context de la situació de crisi econòmica, va anunciar un estalvi, per any, d'entre 50 i 60 milions d'euros en el pressupost del seu departament. Va anunciar la paralització d'un parell d'inversions: 4 milions i mig d'euros, aproximadament, tot i que nosaltres pensem que la xifra serà sensiblement inferior a l'anunciada. Va anunciar, i ho celebrem, simplificació administrativa, continuant els treballs que s'estaven fent a l'anterior legislatura, a l'anterior Administració, i el retorn definitiu del cèntim sanitari, en el qual el meu grup havia treballat, i, de quina manera!, els anys anteriors, fins a incloure el seu retorn a la Llei de mesures fiscals i financeres –ja ho van posar l'any 2009 i l'any 2008.

Si el vam interpretar bé, també va anunciar, però, una reducció en les polítiques del seu departament que se suporten econòmicament sobre el cofinançament. I si és d'aquesta manera, li hem de dir que no ho entenem. Li agrairíem que ens ho expliqués. També li demano que comparteixi amb nosaltres la reflexió que va fer perquè a nosaltres els comptes no ens quadren. Amb el pressupost del seu departament, històricament un dels més baixos del Govern de la Generalitat, encara que ara hi incorpori Medi Natural, una reducció de despesa de 50 a 60 milions d'euros per any ens sembla exagerada.

Encara no fa un any vàrem coincidir tots a assenyalar el sector agroalimentari com un sector estratègic. Vàrem afirmar i vàrem coincidir que s'ha de donar un fort impuls a aquest sector, que se n'havien de desenvolupar les potencialitats i aprofitar les oportunitats, que les té. Vàrem coincidir que s'havien de posar les bases per incrementar la musculatura econòmica del sector, que n'havíem d'augmentar la visibilitat i reforçar l'autoestima dels seus protagonistes. I és evident, també, que una bona part de les accions són a un cost econòmic molt baix, i depenen més de la voluntat i la iniciativa política per portar-les a terme que de la despesa que poden generar.

Però és evident també que, amb pressupost més retallat que l'actual, l'acció de govern pot quedar molt tocada. Nosaltres no sabem com s'adaptaran o aconseguiran adaptar-se, per exemple, les normes de benestar animal a la nova situació, que ha d'estar feta abans de l'any 2013, amb un estalvi com el que vostè ha anunciat. Convindrà amb mi que és, si més no, contradic-

tori reconèixer el valor estratègic nacional d'un sector i aplicar-hi després una reducció de la despesa absolutament lineal amb altres sectors i, a més a més, per la banda alta, aproximadament d'un 15 per cent, si ho faig atenent el pressupost del 2010. De quina manera es reconeix, doncs, el valor estratègic del sector? Si li donem un valor estratègic, tractem-lo acuradament com a sector estratègic.

La repetició permanent del concepte que l'agricultura és un sector estratègic per si sola no val. Repetir això com un mantra, de forma continuada, no val. Hem de posar les mesures, l'acció política i els recursos per tirar endavant les polítiques a les quals estem compromesos. I hi estem compromesos tots, perquè, a més a més, aquella resolució del Parlament de Catalunya la vam aprovar per unanimitat. Vostè ens tindrà al costat per tirar endavant això. El que passa és que li diem que ja li agraiem que ens faci cinc cèntims de com ho pensa afrontar, que amb la retallada que vostè ha anunciat creiem que això no és possible.

De vostè esperem la resposta a aquestes qüestions, l'esperem nosaltres però l'esperem més encara una bona part dels que ens van escoltar el 14 d'abril del 2010 entre aquestes mateixes parets. Li torno a recordar les paraules que se sentien als passadissos: «Sembla que ara va de debò.» Aquesta cambra..., els diputats d'aquesta cambra van, aquell dia, fer honor al seu paper, a la seua funció com a diputats. Jo no dubto que això ho fan cada un dels dies de l'any, però aquell dia el sector que era aquí present, de qualsevol racó del país i de qualsevol dels sectors productius, va marxar pensant que, per primera vegada, no només la definició de sector com a estratègic, sinó que hi havia una voluntat política ferma de tirar-ho endavant.

Ara, per raó de les eleccions, aquesta decisió els toca aplicar-la a vostès. Ens tindran al costat si van per aquest camí, però lògicament pensem que, amb el que han anunciat, no serà la millor de les maneres per començar a caminar amb decisió. Perquè, entre altres coses, si la política cofinançada és la que pensen tocar, això vol dir que el departament quedarà, pràcticament, paralitzat.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputades, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers i consellera, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc, voldria agrair que Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol, hagi permès que en el primer Ple, d'aquesta legislatura, ordinari, per entendre'ns, m'hagi pogut donar aquesta oportu-

nitat per poder comparèixer davant de vostès, davant del Parlament de Catalunya, i fer-ho també en un sector estratègic, agafant el compromís d'aquesta cambra en la legislatura passada, per parlar sobre agricultura.

Li agraeixo també el to, perquè vostè ha dit que no era una interpellació de control, si jo ho he entès així, bé, una interpellació segurament més d'ànims i de demostrar la capacitat o almenys la possibilitat de poder avançar conjuntament en la defensa d'un sector estratègic per a nosaltres, per a vostès i per a aquesta cambra, com és l'agricultura. Per tant, certament li agraeixo aquestes intencionalitats.

Vostè sap que estem en un context complicat i complex, i quan fa, vostè, aquesta interpellació no és aliè a una realitat socioeconòmica que viu el nostre país. Una situació segurament que ve donada per una sèrie de circumstàncies, una d'elles segurament que és el mal finançament, des d'un punt de vista de l'estructura de finançament que ha pres el nostre país, per tant, tenim un mal finançament, que segurament les despeses que podríem fer o les aportacions econòmiques que podríem fer a determinats sectors no les podem fer per aquest mal finançament que tenim. Tenim un element important de debat.

Segon, doncs, perquè també l'Estat ens incompleix moltes vegades els seus compromisos. Hem viscut ara, aquests dies, uns episodis en els quals hem pogut fer alguna recuperació d'alguns dels diners d'aquest deute que té l'Estat amb nosaltres.

I també hi ha, coneguda per tots, una situació global adversa generalitzada. Un context global en el qual, doncs, hi ha una crisi econòmica que evidentment té conseqüències també per al nostre sector i també les té per a la nostra Administració pública. I, per tant, hem de ser conscients del que hi ha i hem de ser conscients del que ha sortit abans en alguna interpellació o en alguna intervenció... —em sembla que era el conseller d'Economia, ell feia referència a la llei que hem aprovat aquest dematí—, estem en una situació en la qual hem de ser realistes; és a dir, podem...

Vostè ha fet una expressió, diu: «Ara va de debò, potser ara s'ho creuen això, no?» Jo estic segur que sí, i després, si m'ho permet, en aquest torn i en el següent, si tinc l'oportunitat, d'intentar explicar per què nosaltres pensem que és un sector estratègic, que el compartim amb tots vostès, per què nosaltres intentem dissenyar polítiques per poder fer possible i compatible aquesta situació de sector estratègic, i, per tant, aquest suport al sector estratègic, i també, doncs, escometre una realitat, que és la situació econòmica i financera de la Generalitat de Catalunya. I després veure com som capaços, entre tots, d'intentar tirar endavant aquesta situació.

Certament, vostè hi ha fet referència, jo vaig fer una roda de premsa a Lleida, especialment a Lleida, i vaig donar algunes informacions. Hi vaig donar tres informacions, bàsicament. La primera informació anava vinculada a l'acord de govern que hi havia d'estreñer-nos el cinturó. I, per tant, de tots conegut, una situació financera complicada, complexa, que ens ha obligat, al Govern de la Generalitat, a prendre una

sèrie de mesures i a fer una sèrie de restriccions que les hem de fer –les hem de fer perquè les hem de fer. Hem presentat un pla financer, que vol demostrar la capacitat del Govern i del país, de tirar endavant, de sortir-nos-en; però, en qualsevol cas, això passa, evidentment, per intentar fer-ho amb els mecanismes que tenim. Hi ha una expressió del president de la Generalitat que vostè coneix, que tot el país coneix, que és: «Amb menys hem de fer més i millor.» I aquest és un propòsit, també és una teoria, és evident, i és una voluntat, és una expressió d'una voluntat, però hem de ser capaços de fer-ho possible. I crec que en la meua intervenció –si no és ara, després– li ho podré demostrar.

Què vaig dir en aquella roda de premsa? Primer, són temps d'austeritat. I aquests temps d'austeritat porten que hi hagi una reducció dels diners de què disposa el Govern de la Generalitat de Catalunya per poder fer política. Hi ha uns diners compromesos intocables –sous de funcionaris, despeses, etcètera– que no els podem tocar, però n'hi ha uns altres que en la mesura que puguem ens hi haurem d'ajustar. I és una necessitat del país, és a dir, podem tenir dos opcions: o fer-ho o no fer-ho. Prefereixo fer-ho jo des del departament que no pas que ho hagin de fer uns altres o des del mateix Govern o des de fora del Govern de la Generalitat. Per tant, en aquest sentit, crec que és assumir una responsabilitat davant d'un repte, que ho és, però que, en tot cas, crec que està ben orientat.

Segon missatge. Jo vaig dir: «Escolti, nosaltres hem decidit, des del Departament d'Agricultura, que prioritzarem les ajudes al que és el sector productiu i no prioritzarem les ajudes al que no són, des del nostre punt de vista, sector productiu.» Què vaig dir? Em vaig comprometre: «Nosaltres, com a Departament d'Agricultura, no farem l'aportació de 2 milions d'euros al que és la continuació de la construcció de la conselleria, de la seu de la conselleria, a Lleida.» Per tant, entenem que el departament funciona, segurament que tindrem discrepàncies, que tindrem diferències d'opinió, però, en qualsevol cas, el departament funciona, les oficines comarcals funcionen, es presten els serveis, més bé segons un criteri o més malament segons un altre, segurament, però el departament funciona, no?

Per tant, aquells diners, que jo crec que havien d'aportar-se al que és la construcció de la conselleria, no els aportarem aquest any 2011. I aquí tenim un estalvi. Per tant, aquests diners, que no van a la conselleria, evidentment ens els estalviem i no els traïem del sector productiu o d'aquells diners que hem de destinar al sector productiu, que són els que nosaltres volem conservar.

Segona observació. Vostè sap que s'està fent la Casa de l'Agricultura. La Casa de l'Agricultura és un conveni o un projecte que comparteix el Departament d'Agricultura, el Govern de la Generalitat, amb els sindicats per a la construcció d'un edifici, d'una instal·lació, d'unes dependències a la Zona Franca. El ritme de l'obra porta que aquest any 2011 encara pugui executar-se obra amb diners que vénen de la venda del patrimoni de les cambres agràries.

Per tant, la segona decisió és: «Home, nosaltres que havíem de fer aportacions de diners a aquesta Casa de l'Agricultura no aportarem 2,3 milions d'euros a la Casa de l'Agricultura, els reprogramarem; com que ja hi ha diners perquè es vagi fent l'obra, el que farem és refer-ho en aportacions els anys 2012 i 2013.»

Tercera observació. Per tant, són diners que, des del meu punt de vista, no van a treure diners del sector productiu, no van a treure diners d'aquesta riquesa, i, per tant, crec que era una bona decisió. Dit això, també els he de dir que estava parlat amb els sindicats agraris, i, per tant, que hi ha hagut la conversa prèvia amb els sindicats agraris, hi ha hagut el consens previ d'una instal·lació que els correspon a ells per a poder fer-ho d'una manera correcta. Fins aquí crec que podem compartir aquests objectius.

Tercera cosa, com li deia. Hi ha una decisió presa, que és..., vostè sap que s'està construint el Fruit Centre a Lleida, que és un centre que vol tenir una referència mundial, que és un centre de recerca, que és un centre que s'escau –i jo crec que és importantíssim– de tenir-lo en l'àmbit del Parc Científic i Tecnològic de Lleida i que, per tant, la inversió prevista del departament per a aquesta infraestructura no es congela ni es reprograma i, per tant, es fa, amb aquesta voluntat que li dic: nosaltres tenim molt clar que el que hem de fer és aportar econòmicament en el que sigui possible aquells diners i aquells recursos per a l'activitat productiva, per a l'economia productiva, per al sector productiu, i retallar el menys possible, si és que s'han de retallar, les altres partides.

Anem a l'últim bloc. Hi ha una reducció d'entre un 10 i un 15 per cent –és veritat que és així– i hem de fer esforços perquè aquest 10, 15 per cent sigui el menys possible que vagi a retallar aportacions al sector. Tenim maneres de fer-ho –tenim maneres de fer-ho–, però alguna retallada és possible que s'hagi de fer. Me permetrà, illustre diputat, que en aquests moments no li puga contestar la pregunta concreta que vostè fa, per una raó: nosaltres hem pres un acord de govern, que és el marc que li estic explicant, però nosaltres ara, cada departament, cadascun dels departaments del Govern, el que estem fent és analitzar els nostres pressupostos per a presentar en aquest Parlament el Projecte de llei de pressupostos. En aquell moment serà quan podrem discutir, podrem debatre, podrem avaluar les aportacions que es fan al sector productiu o les que, a través de l'estalvi de diners, provoquen que hi hagi més capacitat d'aportar diners al sector productiu.

Per tant, jo no estic dient res més que el que vaig dir l'altre dia i que ratifico avui en seu parlamentària: és a dir, hi ha una voluntat molt clara del Govern de la Generalitat i del Departament d'Agricultura d'intentar que la retallada que hi ha des del punt de vista pressupostari, d'entre aquest 10 i un 15 per cent, afecti el menys possible el que és l'activitat productiva, el que és el sector productiu. I això segur que ho podem compartir. Jo no li puc dir ara les dades exactes de cada partida; les tindrà vostè, perquè en la mesura que nosaltres puguem presentar el pressupost vostè podrà analitzar quines són aquelles partides, quins són

aquells detalls i quins són aquells elements que des del Govern de la Generalitat pensem que es poden reduir.

També li dic: estem reduint molt del que és aquella despesa que nosaltres pensem que ens podem estalviar, estem reduint molt d'aquella despesa de la qual nosaltres pensem que podem, doncs, retreure'ns, que podem passar, per entendre'ns, buscant sinergies internes o intentant buscar complicitats amb el sector. Després li explicaré com, des del nostre punt de vista, podem fer possible que hi hagi un sector considerat estratègic com és l'agricultura i que l'acció del Govern pugui ser capaç de permetre aquesta compatibilitat entre la consideració de sector estratègic per a l'agricultura però també, amb una retallada o en un temps d'esforç pressupostari, de tensió pressupostària, que no es vegi afectat aquest sector tan important per a nosaltres.

Per tant, hi insisteixo, la complicitat hi ha de ser. Vull estendre la mà també als grups parlamentaris, igual que ho hem fet amb el sector, per a intentar ser capaços de millorar i d'intentar fer reeixir aquest sector, que entre tots, de dins i de fora, puguem dir que ara va de debò i que, per tant, l'agricultura és un sector estratègic per al país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, el que jo li demanava no m'ho ha explicat; m'ha donat unes raons per a no explicar-m'ho, però no m'ho ha explicat. Jo, el treball previ que havia fet abans de vindre aquí era agafar el pressupost del Departament d'Agricultura i buscar per on se retallaven els 50 milions, no? I, clar, tenint en compte que ja hi ha partides, que vostè ja les ha assenyalat... Unes, que no es poden tocar, les de personal –ja es va fer la retallada del 5 per cent del sou. Hi ha tot el tema que ha assenyalat de les retallades, que nosaltres pensem que seran menors que les que vostè ha anunciat, del tema dels dos edificis en construcció; en un, ja ho ha dit, perquè la inversió del departament era a partir de l'any 2012, però l'any 2011 no hi ha..., el responsable de la conselleria, el seu antecessor, diu que estava programat per a l'any 2012, això, no per a l'any 2011.

Però, bé, per això dèiem nosaltres que pensàvem que aquí hi hauria un estalvi, perquè hi ha una reprogramació. Però realment el que veiem és que per a retallar el Departament d'Agricultura 50 o 60 milions d'euros ha de tocar vostè els fons de recerca, anar directament al moll de l'os, a l'IRTA. Tots coincidim que, en un moment com l'actual, precisament en recerca i en innovació és on no hem de defallir en les inversions. Per tant, nosaltres considerem que els fons de l'IRTA no s'han de tocar.

L'altra part és el cofinançament. En un moment que costa de trobar finançament per a qualsevol programa, no només del departament, home, renunciar a línies cofinançades per a estalviar-nos l'aportació pròpia... Això havia passat, eh?, això havia passat als anys vuitanta i als anys noranta. Afortunadament, es va canviar la tendència, la Generalitat de Catalunya va intentar aprofitar el que són les línies cofinançades, perquè cada euro que hi posem nosaltres de l'erari públic català ve amb un i mig, dos o tres euros de cofinançament. Si per a estalviar-se vostè 50 milions d'euros ha d'anul·lar 30 milions d'euros de línies cofinançades, realment al sector li estarà traient 80 o 90 milions d'euros; o 75, és igual, una quantitat molt important. Per tant, considerem que per aquesta línia no pot retallar.

Jo la interpellació, de fet, la hi he fet per a veure si el Govern de la Generalitat actual era més solidari amb vostè com a conseller d'Agricultura que el que ho han estat tots els altres governs, els anteriors, amb els anteriors consellers d'Agricultura. Tots han dit que el Govern s'havia portat bé amb ells; és lògic, formen part d'un equip i han de defensar els colors d'aquell equip des de la posició que els toqui. Però la realitat pura i dura és que l'agricultura..., jo fa set anys que sóc diputat i, donant suport al Govern, els set anys anteriors deia el mateix que ara i que no voldria que li passés a vostè, que és: pocs recursos per a tirar endavant les polítiques que en un sector declarat estratègic, com aquest –perquè amb la definició hi estem tots d'acord–, li convenen.

I creiem que vostè en certa manera ha d'agafar el senyor Mas-Colell –que em sap molt greu que no sigui aquí– i li ha d'explicar: «Noi, aquí no es pot retallar, això, eh? No es pot retallar.» I, a més a més, no es pot retallar perquè la quantitat del pressupost global de la Generalitat és molt petita, perquè reprogramant, per exemple, la retallada que volen fer o l'eliminació que volen fer de l'impost de successions, reprogramant, eh?, modulant d'impost de successions, no eliminant-lo del tot, li surten de seguida els 50 o 60 milions d'euros. Això és el que defineix les prioritats d'un govern i d'un altre.

I nosaltres no voldríem, senyor Pelegrí, honorable conseller, que comencés el seu mandat... Ara la cosa està tranquil·la, perquè els sindicats tenen una feina que és..., el dia 20 de febrer tenen eleccions, i, per tant, estan treballant per a mobilitzar els seus electors, com fem nosaltres quan tenim campanya electoral. Però després, amb el resultat que hi hagi, es trobaran que estarem en la fase de discussió dels pressupostos. I segurament, si no s'expliquen millor, si no troben arguments raonables per a explicar la retallada... Nosaltres ja li ho diem ara: pensem que no hi són, pensem que el Govern hauria de ser solidari amb el seu departament i a vostè eximir-lo de la retallada. De fet, anem una mica més lluny: pensem que li haurien d'augmentar el pressupost, perquè, si no, aquesta definició de considerar el sector com a estratègic no serà possible. I ens tornarem a trobar d'aquí a un any o d'aquí a un any i mig amb el sector –que vostè sap tan bé com jo que està realment vivint una situació complicada, su-

portada bàsicament sobre les seves esqueses, com cap d'altre, però no ens podem permetre al mateix temps que plegui més gent—, se'l trobarà..., on no se l'ha de trobar una altra vegada és al telenotícies protestant.

El sector ha de sentir l'escalf d'aquest Govern i d'aquest Parlament. I a nosaltres ens tindrà al costat si vostè és capaç de liderar aquest camí. Ens tindrà i volem estar al seu costat per a fer aquest camí.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Per replicar, té la paraula l'honorable conseller Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats... Senyor Mòdol, li he de reconèixer, després de la seva intervenció, amable, que li agraeixo..., jo no tinc més paraules que presentar la meva dimissió, cedir-li la meva cadira de conseller a vostè, que sé que té les idees molt clares, que convencerà el conseller d'Economia que vostè defensarà que el pressupost del Departament d'Agricultura no es mogui ni un mil·límetre, per a poder defensar el sector. Per tant, a disposar, senyor Mòdol —a disposar.

Dit això, miri, comparteixo part de la seva intervenció i del seus comentaris, no? Deixi'm fer-li una reflexió prèvia. Nosaltres hem de canviar la mentalitat de l'Administració pública, l'hem de canviar i la volem canviar. Amb «nosaltres» no vull dir el Govern; vull dir nosaltres, tots: vostè, tots els diputats, il·lustres diputades i diputats, també hem de ser capaços de canviar la mentalitat de l'Administració pública. I aquest sí que és un repte importantíssim també per al sector agrari —també.

Per què ho dic, això? Nosaltres no volem basar la intervenció de l'Administració en la subvenció, no volem un país subsidiat. Volem unes ajudes econòmiques per a l'estímul de l'economia. I crec que per a estimular l'economia les aportacions que podem fer en aquest sentit han d'anar adreçades, hi insisteixo, a estimular el sector productiu, a estimular l'economia, i no a garantir unes subvencions que vostè sap que, si només són per a la supervivència, aquestes subvencions al final no serveixen per a res, ni per al Govern, ni per al pagès, ni per al país. Per tant, deixi'm que li faci aquesta prèvia, perquè no només —i ara li ho explicaré— amb diners es pot ajudar, des d'un punt de vista estratègic, el sector agrari català, no només amb diners.

Deixi'm posar-li uns exemples del que està planificant el departament; el departament en tant que Govern de la Generalitat. Per tant, no busqui separar el que és el departament del Govern. Anem tots a una, és una unitat d'acte que fem. I en aquest sentit deixi'm explicar-li com, des del meu punt de vista, podem ser capaços d'intentar relançar el món agrari, relançar l'economia agrària, que de veritat es creguin que va

de debò, fent una sèrie d'actuacions que no només són diners o que no necessàriament reporten diners.

Primera, la simplificació de l'Administració, en dos àmbits: en el fons i en la forma; vostè ho ha dit, hi estem d'acord, i és un pacte o és una actuació que ve derivada de les resolucions del Ple monogràfic d'agricultura: la simplificació administrativa. Això és molt, i són molts diners per al sector. I, per tant, vegi vostè una via de treball, com podem ajudar sense diners el món agrari. La pregunta potser la invertim: com podem carregar amb tanta burocràcia un sector estratègic? Com hem pogut ser capaços —tots plegats, eh?— de fer una càrrega tan feixuga per al sector estratègic que és l'agricultura amb aquesta burocràcia de l'Administració. Primer exemple.

Segon, aplicar el sentit comú —és molt important, això—, aplicar el sentit comú en l'Administració i en el món agrari. Aquí no hi ha d'haver una posició dominant de ningú, l'Administració pública no està per sobre de ningú, ha d'estar al costat, ha d'estar ajudant, ha d'estar empenyent el sector productiu català, que és qui en sap i que és qui ha de fer la feina. Segon exemple.

Tercer —o tercera idea—, penso, crec, estic convençut que cal que l'Administració estigui present, juntament amb el sector, en els centres de decisió estratègica, sigui a nivell català, sigui a nivell espanyol, sigui a nivell europeu. Com més amplis i com més globals, millor. Crec que hem d'assumir una posició de lideratge per a ajudar el sector. I això tampoc són diners, senyor Mòdol —tampoc són diners—, i crec que és molt important aquesta acció.

Quatre, la presència amb força i amb capacitat per a defensar la PAC post-2013. No li explicaré el que és la PAC perquè vostè ho sap exactament igual que jo, si no ho sap més. Però, en qualsevol cas, sap vostè que és necessari tenir una posició de força, de contundència i d'estar amb el sector per a defensar això. Tampoc són diners, són actuacions que pot fer l'Administració sense diners per a ajudar un sector estratègic. Hem d'intentar ser capaços de buscar sinergies per a equilibrar la cadena alimentària, per a intentar estabilitzar la dinàmica de preus, que és igual o més important que donar diners al sector productiu. I això també és important, i també ve fruit de l'acord del Ple monogràfic sobre aquesta qüestió, sobre el sector estratègic de l'agricultura.

Jo defenso l'establiment de les normes que limitin l'especulació i la instrumentalització especulativa dels mercats alimentaris. Hem de ser capaços que en aquesta PAC hi hagi aquest tipus de norma que blindi el tema de preus, i que amb aquest blindatge del tema de preus estarem ajudant molt més segurament el sector agrari que no pas amb subvencions, no? Assolir la pràctica i practicar un codi de bones pràctiques ambientals, que crec que cal incidir i que cal analitzar i orientar cap a donar un valor especial al mercat local, un altre exemple d'allò que cal fer i que no són diners i que no són subvencions. Crec fermament en la necessitat d'impulsar l'obertura de nous mercats per als productes catalans, per productes agrícoles catalans.

Tenim una gran qualitat, hem de ser presents en els mercats més selectes, que hi som, que ens volen, que hi podem ser. I, per tant, també és una manera d'ajudar des de l'Administració, no amb diners, sinó amb accions que permetin que aquest sector –de veritat, ara va de debò– sigui estratègic.

I després, finalment, si m'ho permeten, una consideració de reconeixement al sector: donar el pes al sector que es mereix, donar una imatge de l'agricultura, valorar la professió pagesa, intentar que aquesta valoració i aquesta aportació serveixi també per fer país. El pagès ha ajudat també a fer país i ens ha ajudat a tenir el que tenim. I, per tant, crec que la societat catalana té un deute de reconeixement amb la pagesia. I, en aquest sentit, estic segur que nosaltres convergim en els interessos i perfectament podem compartir aquesta estructura.

Crec, en aquest sentit, que s'ha de retrobar la cultura rural, la cultura urbana, el respecte a l'agricultura, el respecte a la pagesia i l'ànim de l'Administració com a esperit constructiu, que segurament compartim tots, per intentar que realment aquest, que és un sector estratègic, ho pugui ser ara també de debò.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Arribat aquest punt, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca tres quarts de set del vespre i vuit minuts.